

ANTHONY GREY
A KOMMANDÓS HÁBORÚJA
PANNON KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1991

A fedél

KADOSA ZOLTÁN

munkája

Sebestyén Elemér, 1991

1.

Los Angeles, Westwood

Csütörtök, 01 óra 00 perc

Na, ez a nap is jól kezdődik! - gondolta Fred Spaidler, amikor hajnali egykor rohanó léptek zajára ébredt, amelyek a kert felől közeledtek, aztán a bejárati, széles üvegajtó hangos csörömpöléssel betört.

Roszkedve valószínűleg tovább fokozódott volna, ha sejti, hogy ez még csak a kezdet, és nemsokára a fél földrész rendőrsége, valamint az egyik leghírhedtebb maffiavezér emberei veszik üldözőbe egymással versengve. De nem sejtette...

Ingerült morgással pattant ki az ágyból, és bevetődött az egyik bőrfotel mögé. Közben átkozta magát, amiért megfélemedezett arról az évtizedes szokásáról, hogy elalváskor a párnája alá tegye a pisztolyát. Most semmi más dolga nem lenne, mint laza csuklómozdulattal előrántani a fegyvert, és beledurrantani a belépőbe.

... De hát ki a franc gondolta volna, hogy féléves hondurasi tartózkodásából visszatérve, már az elő este megpróbálják kinyírni. Vajon ki tudhatta, hogy visszajött? Senki. Akkor viszont mi ez az egész?

Kissé tanácstalanul bámult bele a hálószoba félhomályába, miközben hallotta, hogy az ismeretlen aki betört hozzá, már csak pár méternyire van az ajtótól.

Aztán hirtelen kivágódott az ajtószárny, és egy sötét árny robajlott be a helyiségbe. Spaidler már mozdult volna, hogy rávesse magát, ám ekkor a váratlan látogató hisztérikus, rettegéstől vibráló hangon könyörögni kezdett:

- Mr. Spaidler! Mr. Spaidler! Kérem segítsen!

A fotel mögött lapuló férfi agyában komputergyorsasággal pörögtek a gondolatok: a hivatlan látogató nő, ez a hangja alapján egy pillanatig sem lehet kétséges... De vajon ki lehet? Es mit akar? Az most már biztos, hogy nem támadó szándékkal jött, mint azt először hitte, sőt a sikoltozása arra utal, hogy bajban van, mégpedig nagy bajban. A kérdés csak az, hogy miféle. Meg az, hogy miért épp hozzá fordult segítségért.

Már épp azon volt, hogy kimászik a fotel mögül és felteszi a kérdést, amikor a bejárati ajtó felől újabb árnyalak közeledett. A fenyőfa parkettán keményen döngő léptekből Spaidler rögtön tudta: ez utóbbi látogató férfi, s afelől se voltak kétségei, hogy a fickó a nőt üldözi.

Spaidler egy röpké másodpercig tétovázott, mit tegyen, aztán úgy döntött, a nő pártjára áll. Hisz az a névén szólította, tehát valamiféle közük van egymáshoz. Meg aztán annak se örült volna, ha az ő lakásában gyilkolnak meg valakit. Arról nem is beszélve, hogy ha a nőt kinyírják, akkor valószínűleg őt, a szemtanút sem akarják majd életben hagyni. Hogy az üldöző gyilkosságra készül, azt onnan tudta, hogy meghallotta, amint a férfi futtában kipattintja rugós törének pengéjét.

A nő időközben nyüszítve behátrált a szoba egyik sarkába, így kikerült abból a fénykörből, amit az ablakon beáramló holdfény rajzolt a helyiség közepére.

Spaidler elégedetten vette tudomásul a dolgot, és most már minden idegszálával az ajtóra koncentrált.

Egy másodperccel később berobbant az üldöző. A szoba közepére érve tanácstalanul megtorpant, és dühödt fujtatással fordult körbe, hogy lássa, hová bújt előle a menekülő. A rugós tört maga előtt tartotta, szúrásra készen.

- Mi van, nem találod?

A kiáltás a folyosó felől hallatszott, aztán rövid dübörgés után még egy férfi nyomult be a helyiségbe.

Spaider egy cseppet sem örült az újabb fordulatnak.

Lassan kiderül, hogy egy egész hadsereg üldözi a nőt.

- Itt kell lennie valahol. Ide szaladt be, egészen biztos...

Csak nem látok semmit ebben a rohadt sötétben.

- Akkor mire vársz, te hülye, gyújtsd fel a villanyt!

- Ha tudnám, hol a kapcsoló.

A törös odafordult az ajtófélfához, és tapogatni kezdett. Ő

most nem fontos - gondolta Spaider. Viszont nagy kérdés, hogy a másíknál mi van: szintén tör vagy esetleg pisztoly.

Hm. Még csak az hiányzik, hogy lelőjék anélkül, hogy tudná miért... De elmélkedésre nincs idő, a kapcsolót kereső fickó mindjárt felkattintja a villanyt.

Óvatosan guggoló helyzetbe tornászta magát, és hangtalanul átmászott a fotel túloldalára. Így éppen a másodíknak érkező fickó háta mögé került.

Pompás! Az ürge ugyan nem látja a sötétben, de épp az

üveglapos dohányzóasztal előtt áll. Egy... kettő... három!

Spaider kivetődött a fotel mögül, és válllaival nekivágódott a férfi térdeinek, aki a váratlan lökéstől előre zuhant, arca hangos csörömpöléssel szilánkokra törte a fél centis üveglapot.

Lövés dörrent, sikoly hallatszott. A falnál tapogatózó riadtan

fordult hátra, de Spaider ekkor már ott tornyosult előtte. Kezei rákulcsolódtak a tört tartó csuklóra, és kegyetlenül megcsavarták. Az ismeretlen fájdalmas jajkiáltással elejtette a fegyvert, teste hátrafeszült. Spaider csak erre várt. Térddel,

iszonyatos erővel, alhasba rúgta a másikat, majd kissé hátralépett, és az összecsuklani készülő embert szinte letaglózta egy halántékra mért könyökütéssel. Aztán arrafelé fordult, amerre a nőt sejtette.

- Vannak még?

- Ketten, pisztollyal - vinnyogta a nő.

- A kurva életbe!

Spaider az ablakhoz ugrott, és kinézett. A kertkapun épp

akkor mászott át a két fegyveres, nyilván a lövés zajára reagálva. Spaider egy pillanat alatt döntött. Odalépett a dohányzóasztal romjai mellett lévő állólámpához, felkattintotta, majd

egy gyors pillantással felmérte a helyzetet. Egy fickó ájultan hever az ajtó mellett, a másik vérbe borult arccal nyöszörög az üvegszilánkok között, a nő... a nő... ott reszket a tévéállvány mögött.

- Jöjjön! - mordult rá Spaider, aztán egyik kezével az ágy fejénél heverő tömött sporttáskát ragadta meg, a másikkal a hozzá szaladó nő kezét, és kiszáguldott a helyiségből.

A nő csak azt érezte, hogy a férfi végigcibálja egy vaksötét folyosón, ledobog vele egy meredek lépcsőn, berántja valami vasajtón, aztán belöki egy autó ülésére.

Spaider, miután a nőt és a sporttáskát bedobta a kocsiba, ő maga is beült, kezébe vette a távirányítót, és benyomta a nyitás gombot. A garázsajtó engedelmesen felemelkedett. A férfi hangos csattanással szinte beledőfte az indítókulcsot a gyújtáskapcsolóba, és elfordította. A Porsche háromezer köbcentis

motorja vadul felüvöltött, amint gazdája tövig nyomta a gázpedált, aztán az autó, mint valami rakéta, kirobajlott a garászból.

Spaider bal kezével a kormányt fogta, jobbában pedig a távirányítót tartotta előre, mereven, mintha valami fegyver lenne. Az

autókihajtóhoz érve egy pillanatra beletaposott a fékbe, a távirányítóval kinyitotta a nehéz vaskaput, aztán újra rálépett a gázra, és a Porsche éles féksikorgással kivágódott az útra.

Egy perccel később már a Wilshire-en jártak, itt viszont erősen csökkenteniük kellett a tempót, mert Los Angeles éjjel

sem alszik. Az úton egyre-másra előzték le a különböző gépkocsicsodákat, a Porsche mégsem tudott úgy felgyorsulni, ahogy

azt Spaider szerette volna. Pedig nem kímélte az autót, mert bár nem tudta, kik üldözik a nőt, s azt sem, miért, de abban biztos volt, hogy most már ő is az ellenségüknek számít. És még azt sem tudja, nem valamilyen kémet vagy terroristát mentett-e meg... Micsoda hülye helyzet!

Lopva oldalra sandított, hogy végre szemügyre vegye a mellette ülőt, ám ekkor a nő hirtelen felsikoltott:

- Fék!

Spaider villámgyorsan beletaposott a fékbe, és előremeredt.

Aztán felsóhajtott.

- A kurva életbe!

A Porsche jó fél méterrel rácsúszott a zebrára, és csaknem elgázolta az úttesten átballagó öregasszonyt, aki most ijedten kapkodott levegő után. Aztán megtalálta.

Korához nem méltó vadsággal odavetette magát Spaider letekert ablakához, és berikácsolta:

- Rohadt kurafi! Mit képzel, repesztesz itt ezzel az ócska tragacssal, és azt hiszed tiéd a világ? Hogy törne le-a kezéd tőből, te ócska strici, hogy még a pisálodat se tudd elővenni!

Hirtelen abbahagyta a beszédet, és úgy meredt be a kocsiba, mintha az üvegablak akvárium fala lenne, a mögötte ülő pedig valamilyen ritka, egzotikus halfajta. Aztán újból kitört:

- Gusztustalan, perverz disznó! Mutogatod itt magad, mint valami hímrinyó, és azt hiszed a nőcskéd előtt nagyfiú vagy?

Spaider végigtekintett magán, és csak most eszmélt rá, hogy anyaszült meztelen.

Hát persze, hiszen az ágyból ugrasztották ki...

Mindenesetre elhatározta, hogy nem jön zavarba. Vigyorogva kidugta a fejét az ablakon, és negédes hangon megszólalt:

- Ide figyelj nyanya! Örülj, hogy egy héttel meghosszabbítottam az életed, és addig is székírozhatod a szomszédaidat. Az

meg ne érdekeljen, hogy meztelen vagyok, a csaj csak akkor használható, ha előtte így autókázunk végig a városon. És ne irigykedj, emlékezz vissza, ezelőtt százhusz évvel te is tini voltál.

A rögtönzött válaszbeszéd után visszarántotta a fejét, még mielőtt a vénasszony orrba vághatta volna, és mivel időközben zöldre váltott a lámpa, kilótt a Porschéval. Közben érezte, hogy a mellette ülő elhülve nézi. Odafordult.

- Mit néz?

- Csak... csak azt..., hogy eddig észre sem vettem

- Mit?

- Hát... hát, hogy nincs magán semmi.

- Bűnös nemtörődomség volt.

- pe most... ugye felöltözik?

- Én? Minek? Friss, üde a levegő. Nem érzi?

- De... csak nem akar így jönni... velem?

- Hm. Egyelőre azt hiszen, maga jön énvelem. Csak azt

nem tudom, miért? Na jó, hátul a táskámban van ruha, átmászom és felöltözök.

Vezessen!

És meg sem várva míg a másik reagál, villámgyorsan lehajtotta az üléstámlát, és hátragurult. A nő sikoltva ugrott az elszabadult kormányhoz, és

belekapaszkodott. A Porsche éles

csikorgással jobbra kanyarodott, mögöttük felsírt egy fék, jelezve, hogy valaki túl közel volt hozzájuk.

- Mit csinál? - kiáltott fel Spaider ingerülten. - Azt

mondtam, vezessen, nem azt, hogy térjen le az útról.

- Egy percen nem múlik semmi! - vágott vissza a nő,

majd a járda mellé gurult, és megállt.

Spaider mérgesen morgott valamit, aztán még mindig fekvő

helyzetben, összegömbölyödve lenyúlt a sporttáskáért.

Ebben a pillanatban megzörgették az ablakot.

- Szia pipi, engem keresel?

A nő riadtan hátrahőkölt, amint a zsiros, loboncos hajú srác kinyitotta az ajtót, és kéjsóvár vigyorral végigvizslatta a combjait.

- Úh, de jó bőr! Gyertek hapsikáim, idenéztek, micsoda cucus.

A sötétből árnyak tűntek elő, és körbefogták a kocsit. Nyolcan voltak, hat fiú, két lány, ez utóbbiak izgatott vihogással várták, mi lesz a fejlemény. Az egyikük benézett a hátsó ülésre, és felfedezte Spaidert.

- Figyúzzatok! - kiáltotta izgatottan. - Egy meztelen ürge! A többiek nyomban odafordultak és hangos röhögéssel figyelték a férfit, aki időközben sóhajtvá abbahagyta ruháinak előbányászását, és szembenézett velük.

- De össze vagy kunkorodva hapsikám! - kiáltotta oda a nagy hajú, és a várt jó hecc reményében még a nőről is megfélemedezett. - Mit csinálsz, jógázol? A nem, már tudom. Hapsikáim, ez megpróbálta bekapni a saját szerszámját. Micsoda ürge! Itt van vele a csaj, és ő saját magát akarja szórakoztatnia

A többiek felnyerítettek.

A nő riadtan figyelte, amint Spaidert kiszáll a kocsiból, és meztelenül, csípőre tett kézzel megáll az időközben falkába verődött társasággal szemben.

A férfi néhány pillantással felmérte a csoportot.

.. Tizenhét - húsz év körüliek, árad belőlük a sörbűz, látszik rajtuk, hogy jócskán be vannak állítva..., de talán még nem érték el azt a stádiumot, amikor egy részeg már verekedni, rombolni is akar. Persze, ha ő ült volna a kormánynál, akkor simán pofán vágja a loboncost, indít, és eltűnnek a francba... de a nőnek ez a végtelenül egyszerű megoldás nem jutott eszébe. Hiába, nő, mit lehet várni tőle...

- Mi van hapsikám - törte meg a pillanatnyi csendet a loboncos -, be akartad kapni a szerszámodat?

Spaidert ránézett, aztán lassan elvigyorodott.

- Igen, be akartam kapni, De most, hogy itt vagy, ezt már te is megteheted.

A falka felnyerített, látszott, hogy különösebben nem tisztelik társukat, a nagy hajú viszont dühösen tekingetett hátra.

Aztán ismét próbálkozott.

- Te úgyis el vagy foglalva magaddal pasikám, mi majd besegítünk a csajnak, oké? Spaidert megrázta a fejét.

- Nem jó, haver, te otthon segíts be anyádnál, mert a postásj meg a szomszédok már nem bírják a tempót.

Ujabb harsány röhej jelezte, hogy Spaidert a loboncos fölé kerekedett a szópárbajban. Ez utóbbi viszont nehezen viselte el a vereséget.

- Nagy a pofád, hapsikám - kezdte, de Spaidert már nem törődött vele, hisz időközben nyilvánvalóvá vált, hogy a fickó nem mer verekedni, a csoport többi tagja pedig nem is nagyon akar. Itt kell hagyni őket, lehetőleg minél hamarabb.

Lassan megkerülte a kocsit - a kiscsajok élvezeg arccal figyelték -, kinyitotta az ajtót, behuppant az ülésre, és felbőgte a motort. Búcsúzóul még kiszólt az ablakon.

- Figyelj, haver! Ha legközelebb erre járok, nyélbe ütjük a dolgot. De aztán mossál fogat! - És még mielőtt a loboncos belerúghatott volna a kocsiba, elsüvített a járda mellől.

- Ez most mire volt jó? - kérdezte a nő, amikor maguk mögött hagyták a falkát.

- Mi?

- Hát, hogy kiszállt a kocsiból...

- Jólesett mutogatni magamat. Most mondja meg, hát nincs igazam?

- Szerintem magának van egy kis beütése.

- Nekem? - mordult fel Spaidert ingerülten, és a könnyedség egy szemvillanás alatt eltűnt a hangjából. - Mi a francnak fordult le az útról, mi? És minek állt meg? És amikor az a félhülye behajolt az

ablakon, miért nem vágta pofán, és hajtott tovább? Nekem van beütésem? Hajnalban beront hozzám, feldúlja a nyugalmamat, és nekem van beütésem? Jó lenne, ha egy kicsit magába szállna. Egyáltalán... ismerjük mi egymást valahonnan, hogy épp hozzám kellett rohannia? A nő néhány másodpercig hallgatott, mintha azon töprengene, mit válaszoljon, végül nagyon csendesen csak ennyit mondott:

- Nem...

- Aha, akkor jól sejtettem.

Közben sikerült visszakeveredniük a Wilshire-re, és nem sokkal később ráhajtottak a felüljáróra, onnan pedig a San Diego sztrádára. Itt már ritkább volt a forgalom, kényelmesebben tudtak haladni.

- Iszik valamit? - kérdezte Spaider valamivel békésebben, bár tekintete továbbra is az útra meredt.

- Rám férne... de... emiatt ne álljunk meg.

Spaider válaszképp benyomott egy gombot a műszerfalán, mire a kesztyűtartó kinyílt, és egy rekeszes, tálcaszerű valami csúszott ki belőle, rajta szép akkurátusan sörös és üdítőszobák voltak elhelyezve, meg kis, egydecis whiskysüvegek.

- Hm. Nem rossz.

-Ja!

Spaider oda sem nézve kiemelt egy doboz Kaisert, letépte róla a zárólemezt, s miközben baljával a kormányt tartotta, jobb kezével időnként a szájához emelte a dobozt, és kortyolt a sörből. Az ital kellemesen, frissítően hatott rá.

Nemsokára áttértek a Golden State sztrádára, és néhány perccel később végleg maguk mögött hagyták Los Angeles villódzó fényeit. Errefelé már alig-alig jár autó, a Porsche szinte magányosan fúrta bele magát az éjszakába. Utasai némán magukba mélyedve figyelték az éjszakából előbukkanó Partihegység komor vonulatát. Végül a nő törte meg a csendet.

- Hová megyünk? - kérdezte bizonytalanul, és közben nem mert a férfira nézni.

- A bázisra.

- A bázisra? Miféle bázisra?

- Majd meglátja.

Ettől kezdve végképp hallgatásba burkolóztak, csak a motor duruzsolása hallatszott, amint szél vészsebesen repítette a Porschét a bázis felé. Végre - jó negyedóra elteltével - egy bekötőútnál lefordultak a sztrádáról. A nő a reflektor fényosóvajában rozsdásodó táblát pillantott meg, rajta komor felirattal:

AZ AMERIKAI HADSEREG SZÁMÁRA

LEFOGLALT TERÜLET,

BEHAJTANI SZIGORÚAN TILOS

ÉS ÉLETVESZÉLYES!

Alatta vörös betűkkel a folytatás:

FIGYELEM!

AZ ÓRÖK FELSZÓLÍTÁS NÉLKÜL LŐNEK!

- Úristen! - kiáltott fel. - Hová hozott maga engem?

Spaider elnevette magát, aztán hamiskásan csak ennyit szólt:

- Hát a bázisra.

Az autó tovább haladt, majd alig fél perc múlva egy sötét, földszintes épület előtt fékezett. Spaider leállította a motort, kihúzta a gyújtáskapcsolóból a slusszkulcsot, és megpróbálta zsebre vágni, majd amikor rájött, hogy még mindig meztelen, vállat vont, és az ujjára fűzte a kulcstartó karikát. Ezután hátranyúlt a vállá felett, előrecibálta a hátsó ülésről a sporttáskáját, kilökte az ajtót, és kiszállt. Néhány pillanatig csak állt némán, és nézte a sötét horizontot, mintha keresne valamit.

Aztán fújta egyet, becsapta az autó ajtaját, vállára vetette a sporttáska szíját, és elindult az épület felé.

- Jöjjön! - szólt vissza a nőnek, amikor odaért a bejáráshoz, és választ sem várva a zárral kezdett bibelődni.

A megszólított kikászálódott az autóból, és némiképp tétován elindult a férfi után. Amikor az ajtóhoz ért, odabent már égett a villany, és Spaider éppen az alsónadrágját húzta fel. A nőnek találkozásuk óta most először nyílt alkalma rá, hogy jobban szemügyre vegye. Középmagas, inkább vékony, mint erőteljes izomzatú férfit látott maga előtt..., de a többséggel ellentétben, őt nem tévesztette meg ez a látvány. Más talán csak

a vékony karokat, a beesettnek tűnő mellkast érzékelte volna, de ő jól látta az egyes mozdulatoknál lágyan előbújó és szinte nyomban eltűnő izomkötegeket, a tökéletes egyensúlyérzéklet, és a puha, hajlékony, ragadozószerű mozdulatokat.

Egészen biztos, hogy valamilyen küzdősportot űz - állapította meg a nő, és minthogy Spaider időközben belebújt a ruháiba, az arcát kezdte tanulmányozni. Legfeljebb harmincöt éves lehet, sötétbarna haját valószínűleg hátrafésülve hordja, de most alvás közben elfeküdte, ezért össze-vissza áll, a szeme... a szeme kék... és gyönyörű. És a sűrű, fekete szemöldöke is... Valahogy kisfiús jelleget kölcsönöz az arcának, és ezt a hatást csak erősíti a kissé pisze orr és a vastag, húsos ajkak...

A nő hirtelen azon kapta magát, hogy tetszik neki a férfi. Spaider közben ledobta magát az irodaszerű helyiség egyik foteljébe, és ő is végigfürkészte a másikat.

A világosbarna, hímzett westerncsizmánál kezdte, az izgatóan feszülő stretch farmerral folytatta, majd rátért a sárga, elől lágyan domborodó gyapjúpulóverre, végül az arcon állapotodott meg. Hosszú, hullámos, barna haj, finoman ívelt, fiúsan vastag szemöldök, hosszú szempillákkal határolt melegbarna szem, vékony vonalú, élénkpiros száj... Hm. Nem rossz.

Nézzük, hány éves lehet. Olyan... olyan huszonhat körül..., de kevesebbnek látszik. A hangja viszont megtévesztő volt a kocsi sötétjében, úgy hatott, mint valami érett nőé. Pedig inkább lány ez, mint érett nő. Egy ijedt lány...

- Befejezte?

- Mit?

- A vizslatást.

- Ja, igen! Bár nekem nem volt alkalmam, hogy ruhátlanul is megkukkeroljam.

- Nem kukkeroltam.

- Világos, gyönyörködött bennem.

- Ne röhögtesse!

- Oké, leteszek róla. Mi a véleménye arról, hogy bemutatkozzon? Tudja megtisztelve érzem magam, hogy megmentettem, és nem is várok köszönetet, sem azt, hogy elnézést kér, amiért feldúlta az életemet, és néhány vérszomjas ürgével a nyomában arra inspirált, hogy elhagyjam a lakásomat..., de azért annyit talán megérdemlek, hogy megtudjam: miért kockáztattam szóra sem érdemes életemet.

- A nevem Jessica, Jessica Foster.

- És mi ügyben menekül?

- Mert... mert üldöznek.

- Aha, így már értem.

- Hallja, ne szórakozzon velem!

- Én? Azt hittem, maga szórakozik velem.

- Egyáltalán nincs hozzá hangulatom.

- Világos. Akkor hagyjuk a szórakozást. Mi lenne, ha mesélne? Ha elmesélné, mi miatt tört be hozzám.

- A barátja miatt.

- Mi van, nem fizeti a gyerektartást?

- Mondtam már, hogy ne szórakozzon velem.

- Oké, folytassa!

- Tehát egy barátjáról van szó, bizonyos Martin Brentről.

- Martinról? El sem tudom képzelni, mi történhetett velem, hiszen béketűrő, akár egy borjú, szelíd, akár egy...

- Elrabolták.

- Micsoda?! - Spaidernak egy pillanat alatt megváltozott az arca. A csipkelődő fintorokat mintha letörölték volna róla, komorrá, feszültté vált.

- Jól hallotta.

- Hogy történt?

- Azt nem tudom, de...

- Mi az, hogy nem tudja, akkor meg mit beszél itt összevissza!

- Nyugi, mit ordít?

- Mi az, hogy mit ordítok? Azt mondja, elrabolták a barátomat, aztán meg azt mondja, nem tudja hogyan, és közben...

- Nekem meg megölték a társamat! - vágott a szavába a lány. - A szemem láttára ölték meg. Aztán végigüldöztek a városon, hogy velem is végezzenek, hogy ne maradjon szemtanú, és maga itt ordítózik, meg viccelődik, ahelyett, hogy...

Hirtelen elcsuklott a hangja, és kitört belőle a zokogás. Spaider türelmetlenül, ugyanakkor lelkiismeret-furdalással nézte.

... Ki tudja, min mehetett keresztül ez a szerencsétlen, ő meg itt nekiáll jópofáskodni vele. Hülyeség volt, nagy hülyeség. De hát honnan tudhatta volna...

Egy ideig - pedig tükön ült - nem szólt semmit, hagyta, hogy a lány kisírja magát, mert jól tudta: a felgyülemlett feszültség egyik legjobb levezetési formája a sírás. Csak amikor hüppögéssé szelídült a dolog, akkor próbálkozott a beszélgetés folytatásával.

- Jessica... kérem... kérem... nem tudtam, nem tudhattam...

- Oké, most már jobban érzem magam.

- Akkor legyen szíves, meséljen el mindent.

A lány megtörölte a szemét, farmernadrágjából papír zsebkendőt cibált elő, és kifújta az orrát. Aztán sóhajtott egyet, és beszélni kezdett.

- Tudja, én újságíró vagyok, a Los Angeles New Times-nál dolgozom, és van... azaz volt egy kollégám, akit Ted Fentallnak hívtak. Szegény, örökké a „Nagy Sztorit kereste, mint mindenki, aki ebben a szakmában dolgozik, és ezelőtt pár nappal bizalmasan megsúgta nekem, hogy az évszázad bűn, ügyének a nyomára jutott. Megpróbáltam minél többet kihúzni belőle, de nagyon féltékenyen őrizte a titkát. Azért lassacskán sikerült megtudnom ezt-azt. Gondolom, az maga előtt is ismeretes, hogy a TEXON vegyi gyárban, ahol a barátja dolgozik, különféle permetező és rovarölő szereket gyártanak és fejlesztenek...

- Igen.

- Nos, Ted elmondta, hogy a gyár egyik laboratóriumában kísérletezés közben egy olyan gázt állítottak elő véletlenül, amely igen veszélyes az emberi szervezetre.

- És?

- Ez a gáz rendkívül hamar elpusztítja az emberi szervezetet, majd elbomlik.

- És?

- Magáról a gázzal csak ennyit tudok... a legfontosabb azonban nem ez. Ted olyasmit mondott, hogy valakik - persze nem nevezte meg őket -, rá akarták beszélni a maga barátját, aki a kérdéses laboratórium vezetője volt, hogy tökéletesítse a szert.

- Azt nem tudja, miért?

- Hát éppen ez az!

- Mi?

- Ted azt mondta, hogy ezek a valakik háborút akarnak kirobbantani valahol a Földközi-tenger térségében.

-- Úristen! És ehhez kéne nekik a mérges gáz...

- Igen. De a maga barátja megtagadta az együttműködést, ezért elrabolták.

- Azt nem tudja, most hol van?

- Várjon, hadd fejezzem be! Ma, azaz tegnap délután Ted azt mondta beszélni szeretne velem. Elmentünk hozzá, és ott kipakolt. Elmondta, hogy sikerült leleplező erejű dokumentumokhoz jutnia, de még mielőtt nyilvánosságra hozná a dolgot,

beszélni fog az egész piszkos ügy irányítójával. Nem tudom, mi oka volt erre, ő valami olyasmit mondott, hogy látni akarja, amint megremeg a szája annak a pökhendi szemétládának.

- Butaság volt - csóválta a fejét Spaider.

- Most már én is tudom, sőt akkor is sejtettem..., de végül is ez az egész Ted ügye volt, és nekem nem volt hozzá semmi jogom, hogy tanácsokat adjak neki. Nos, ott tartottam,

hogy Ted találkozni akart a főnökkel, és erre úgy tűnt, megvolt minden esélye, mert a gazemberek találkára hívták mondván, biztos tisztázni tudják a félreértést, ami Ted és köztük van. Ted ugyanis azt állította, hogy a maga barátját erőszakkal hurcolták el, és arra akarják kényszeríteni, hogy tökéletesítse a mérget, ők viszont azt válaszolták, hogy Mr. Brenttel szabályos szerződést kötöttek, és egy speciális rágcslóirtó szert akarnak vele kifejlesztetni.

- És?

- Ted persze tudta, hogy ebből egy szó sem igaz, de mint mondta, a találkozóra el akart menni. Engem pedig megkért, hogy kísérem el...

- Maga meg szépen elsétált vele a bandavezérhez.

- Nem, ennyire butának azért ne nézzen. Különbösen is, a találkozó egy étteremben volt megbeszélve. Ted azt kérte, menjek el én is az étterembe, üljek le egy távolabbi asztalhoz, és fényképezzek. Fényképezem le a fickókat, és azt is, ha esetleg pénzt akarnának adni neki.

- Aha, így már más.

- Nos, a megbeszélés előtt negyedórával odamentem, leültem egy asztalhoz, kivettem magam elé a válltáskámat, amiben a parányi fényképezőgépem volt, és vártam. Nemsokára

megjött Ted, majd a fickók is. Ők elkezdtek beszélgetni, én meg fényképezni. Kezdetben minden rendben is volt, de aztán a társalgás vitatkozásba, majd veszekedésbe csapott át, és ekkor Ted - ahogy fél füllel ki tudtam venni a szavaiból - azt követelte, vigyék el a főnökhöz. Rövid vita után fizettek, és elindultak kifelé a parkolóba. Utánuk lopakodtam, mert úgy gondoltam, csinálok még néhány képet... és... ekkor azt láttam ... hogy... hogy... a rohadékok lelövik Tedet..Erre felsikoltottam, és elkezdtem rohanni a kocsihoz. Ők meg utánam, óriási szerencsém volt, épp el tudtam húzni a csíkot,

mielőtt feltéphették volna az autóm ajtaját. Ekkor odaszaladtak a saját járgányukhoz, beugrottak, és üldözőbe vettek. Ok voltak a nyomomban, amikor betörtem magához.

- Értem - bólogatott Spaider, majd néhány másodpercnyi hallgatás után megkérdezte.

- A fényképek magánál vannak?

- Sajnos... sajnos futás közben elejtettem a gépet.

- Hm.

- Ne csodálkozzon, örültem, hogy sikerült elmenekülnöm, nem hogy még a gépre is figyeljek.

- Oké, oké... Még egy dolog van, amire kíváncsi vagyok.

Honnan tudta, hogy Martin a barátom, és azt, hogy hol lakom?

- Nem mondtam volna? Na, mindegy, szóval amikor Ted elhívott magához, adott nekem egy lezárt borítékot. Megkérdeztem, mi van benne, erre azt válaszolta: mindaz, amit eddig sikerült megtudnia erről az egész disznóságról. Aztán azt mondta, őrizzem meg a borítékot, és csak akkor bontsam ki, ha vele..., ha vele történik valami... Ekkor említette a maga nevét is.

- Mit mondott?

- Azt, hogy maga Martin barátja, és ha ővele történik valami, akkor forduljak magához, maga biztos segíteni fog.

Spaider néhány pillanatig tünődve nézte a padlót, aztán hirtelen feltekintett.

- Hol az a boríték?

- Nálam. A lakásomon.
- Akkor elmegyünk érte.
- Most?
- Nemsokára. Jöjjön, főzök egy kávét, eszünk valamit, és közben kigondolom, mit lehet tenni.
Felállt a fotelból, és intett a lánynak, hogy kövesse. Az irodából átmentek egy hatalmas terembe - a lány edzőteremnek nézte -, majd Spaidet hellyel kínálta egy lekopott szélű fenyőfa asztalnál, ő pedig eltűnt az egyik oldalajtón. Pár pillanat múlva hallatszott, hogy az edényekkel csörömpöl, nem sokkal később visszatért két tálcával, rajtuk kétszersült és konzervek.
- Ez mi? - meredt rá a lány.
- Hogyhogy mi? Hát ennivaló.
- Mondja, maga tényleg enni akar?
- Azt hitte, viccelek?
- Ember! A barátját elrabolták, a munkatársamat megölték, kis híján velem is végeztek, betörtek magához, háborút akarnak kirobbantani, maga meg az evéssel törődik?
Spaidet lassan ráemelte tekintetét a beszélőre. Néhány pillanatig némán fürkészte a lány arcát, s csak azután szólalt meg.
- Nem tudom, a munkatársa mit mondott rólam... de jó lesz, ha egyszer és mindenkorra az eszébe vési: nem szeretem, ha elő akarják írni, hogy mit csináljak. Főleg nem, ha az illető nő. Ha éppen tudni akarja, álmos vagyok, mert éjjél körül feküdtem le, és maga egykor már felébresztett. Éhes vagyok, mert nem vacsoráztam. És időre van szükségem, hogy végig gondoljam, mit csináljak. Mégis, mit képzelt? Azt, hogy beront hozzám és én majd azonnal elrendezem a problémáit?
Ingerülten ledobta a tálcákat az asztalra, aztán leült, és dühösen nekiesett a konzervnyitóval az egyik dobozolt sonkának.
Amikor kinyitotta, tört a kétszersültből, beleharapott, majd levágott egy darabot a húsból, beleszúrta a kés hegyét, és a szájába dugta a falatot.
A lányt idegesítette a kétszersült ropogása, felállt, és járkálni kezdett. Közben azon törte a fejét, hogy vajon hol is lehetnek. Miféle helyre hozta őt a férfi. Lassan betéblábolta az egész helyiséget, bekukkantott a konyhába, ahonnan Spaidet az imént a kétszersültet meg a konzerveket hozta, majd egy másik ajtóhoz lépett, és megpróbált benyitni.
Zárva - gondolta, de a férfi, aki eddig csak mogorva kérődzéssel figyelte, elvigyorodott és teli szájjal odaszólt neki.
- Hissa hü
- Micsoda?
Spaidet lenyelte a falatot, aztán megismételte a felszólítást.
- Nyissa ki!
Jessica ismét megpróbálkozott a kilinccsel, de nem ment a dolog.
- Nem úgy! -- vigyorgott Spaidet. - Rúgja be!
- De minek?
- Majd meglátja!
Jessica belerúgott az ajtóba, de az rendületlenül a helyén maradt.
Na, várj csak! - gondolta a lány, és a karateedzéseken jól begyakorolt mozdulattal, hatalmas erővel beletiport.
Az ajtó felpattant, és abban a pillanatban elszabadult a pokol! Géppisztolysorozatok reszkették meg a levegőt, sikoltozás, ordítozás hallatszott. Vörös, zöld és sárga fények villogtak mindenütt a töksötét szobában.
Aztán egyszer csak minden elhallgatott, a szemközti falon pedig egy téglalap alakú fényfolt jelent meg, rajta a felirat:
**AZ EREDMÉNY NULLA! HALOTT VAGY!
SZÉTLŐTTÉK A FEJED, A TÜDŐD,
A SZÍVED, A MÁJAD!**
Jessica felakadt szemmel, tátott szájjal meredt előbb a feliratra, majd

Spaiderre.

-- Mi... mi volt ez?

- Jó volt a rúgása.

- De mi volt ez az egész? És egyáltalán... Hol vagyunk?

- Na jó - mondta Spaider -, végtére is miért titkolóznék.

Ez egy kiképző bázis. Az én kiképző bázisom.

- A magáé? Akkor mi volt az a tábla az út mentén? Az amerikai hadsereg számára fenntartott terület. meg, hogy

„Az örök felszólítás nélkül lőnek!.

Spaider felnevetett, és kellett egy kis idő, hogy lecsillapodjon. Akkor végre kibökte:

- Az az én művem. Tudja, szeretem a hivatlan látogatókat, a betörőket, meg az egyéb ilyeneket..., ezért raktam ki.

És mondhatom jól működik, ide még senki illetéktelen nem

próbált meg behajtani. Egyébként régen tényleg a hadseregé

volt ez a terület, jobban mondva a CIA-é. Képeztek itt ki

diverzánsokat a Disznó-öbölbeli partraszálláshoz, aztán vietnami

kommandóakciókhoz, meg egyéb ilyen piszkos ügyekhez. De a hetvenes évek

közepétől valami miatt elkotródtak

innen, és eladták az egész telepet egy Frederickson nevű ürgének. Ő meg

ügynevezett túlélő iskolát nyitott itt. Tudja,

akkoriban még erősen élt az emberekben egy esetleges orosz

támadástól való félelem, ezért ezek az iskolák elég jó üzletet

jelentettek tulajdonosuknak. De aztán enyhült a nemzetközi

légkör, és az embereket már nem érdekelte annyira a dolog.

Frederickson tönkrement, én pedig bagóért megvettem tőle a telepet.

- És maga kiket képez ki?

- Testőröket, pénzszállító autók kísérőit, aztán különféle cégek biztonsági alakulatait, de magánembereket is.

- Miért, mi maga, hogy ennyire ért ezekhez a dolgokhoz?

- Hm. Hogy mi vagyok?

Spaider szemmel láthatóan eltöprengett a kérdésen. Egy darabig az asztal lapjára meredt, mintha oda lenne felírva a válasz, és most azt próbálná leolvasni, aztán

- néhány másodpercnyi tűnődés után - vállat vont.

- Nem tudom.

- Jó, akkor úgy kérdezem, mivel foglalkozott régebben?

- SFG-s voltam.

- Az micsoda?

- Hivatásos katona, mégpedig a különleges erők csoportjának a tagja. Special Forces Group, így már érthető?

-- Ebből még nem derül ki, hogy mit csinált.

- Harcra képeztek ki bennünket... Könnyörtelen, kegyelmet nem ismerő harcra.

- Elég ijesztően hangzik.

- Az is volt. Megtanítottak harcolni, minden elképzelhető eszközzel, a rakétavetőtől a zongorahúrig.

- És?

- Egy darabig tetszett a dolog... de aztán, amikor be is akartak vetni bennünket, elment a kedvem az egésztől.

- Hol akarták bevetni magukat?

- Jobb, ha nem tudja.

- Ühüm... És? Megijedt?

- Nem... csak elegem lett.

- És?

- Es úgylátott volt egy kis afférom az egyik felettesemmel, így hát hülyébbre vertem a fickót, mint amilyen előtte volt, és úgy tettem, mintha bediliztem volna. Szerencsém volt, idegösszeomlással leszereltek. Aztán a rendőrséghez kerültem, pontosabban az antiterroristákhoz. Nagyon klassz társaság volt...

egy Anthony Grey nevű fickó volt a főnök, egyébként marha

jó fej az ürge, aztán Miké Darms a szuper kung-fus... egy Roy

Wang nevű félig amcsi, félig kínai hapsi, aki mindig az elektromos

szerkentyűket fabrikálta... Péter Stanford, ő jelenleg is

a rendőrségnél van... és Charlie... őmiatta hagytam ott az

antiterroristákat. És nem csak én, az egész csapat. Egy bevetésen a főnökök hibájából, egy örült- lelőtte Charlie-t. Igaz, ő is megkapta a magáét, de ez nem vigasztalt bennünket. Az akció után elkaptam az ürgét, aki az egészet irányította... később kiderült, hogy amúgy is rossz napja volt, mert előttem Miké beszélgetett vele. A lényeg az, hogy a fickónak eltört két bordája, betört az orra, és félig szétszakadt a bal arca.

- Úristen!

- Nehogy azt higgye, hogy sokat kapott. Többet érdemelt volna. A lényeg az, hogy eljöttem a rendőrségtől. Ezután nyitottam meg ezt az iskolát, és itt végre nincs semmilyen főnököm, azt és úgy csinálhatok, amit és ahogyan jónak látom.

- Értem. Tehát maga amolyan superkommandós.

- Tölni így is mondhatja.

- Aha. És mondja, mi volt az a borzalom... ott abban a szobában?

- Egy imitátor.

- Egy micsoda?

- Egy imitátor... úgynevezett túszmertő szoba. Képzeld el, hogy terroristák túsul ejtenek mondjuk öt főt. A kommandósok az a feladata, hogy behatoljon a helyiségbe, és ártalmatlanná tegye a terroristákat, anélkül, hogy a foglyoknak bajuk esne. Mit fog csinálni? Berúgja az ajtót, aztán igyekszik

kinyírni a túszejtőket. Ennél az imitátornál a piros lámpák a terroristákat jelentik, a zöldek a foglyokat, a sárgák pedig a fegyvereket, amelyből a belépőre tüzelnek. Amikor a kiképzés folyik, a kommandósok egy speciális fegyvert kapnak, amely parányi rádióadón keresztül össze van kötve egy számítógéppel. Ez utóbbi imitálja a szituációt, vagyis felvillantja az egyes lámpákat, és működteti a magnót, amin a sikolyok meg a géppisztolyropogás van. Ha a kommandós jól reagál, akkor az a piros lámpa, amit képletesen eltalál, kialszik, és a számítógép regisztrálja, hogy egy terrorista meghalt...

- És ha a zöldet lövi ki?

- Azt is regisztrálja a gép.

- Elég félelmetes játék.

- Ez nem játék! - csattant fel Spaidler, aztán valamivel enyhültebben hozzátette: - A rendőrakadémián már nem lámpákkal, hanem rendes filmmel csinálják a kiképzést, és bizonyítottan nagyon hatásos módszer arra, hogy az ember megtanuljon villámgyorsan reagálni.

- Értem.

- Aha.

Spaidler újra enni kezdett, a lány pedig érdeklődve sandított a túszmertő szoba felé. Hirtelen a férfihoz fordult.

- Hol a fegyver?

- Mi?

- Hát az a rádiós micsoda.

- Ki akarja próbálni?

- Igen.

- Felesleges, úgyse sikerülne megmentenie a túszoikat.

- Honnan tudja?

- Inkább hozza be a kávé. Ahogy hallom, lefőtt. Utána meg indulnom kell.

- Indulnunk.

- Nem. Jobb, ha csak én megyek.

- Hé, Spaidler! Ne próbáljon kihagyni a buliból!

- Buliból?

- Magával akarok menni, és a végére akarok járni ennek az ügynek.

- Maga? Ne röhögtesse.

Spaidler újabb falat húst dugott a szájába, és már nem is figyelt a lányra. De Jessica nem hagyta annyiban a dolgot. Odaperdült a férfi elé, és az arcába sziszegte:

- Ne próbáljon meg kihagyni a buliból!

- Buliból?

Spaider szeme ijesztően összeszűkül, az arcán könyörtelen vonás jelent meg.

- Azt hiszi, buliba megyek? Maga szerencsétlen, hát nem érti, hogy itt nem cserkész jamboree-ről van szó? Mit gondol, azok a tetvek nem akarják majd kinyírni magát is? Csak maradjon a seggén, és örüljön, hogy él!

- Nem fog ilyen könnyen lerázni! Ez most már az én sztorim, és nem akadályozhat meg abban, hogy megírjam. Különben is, meg tudom védeni magam.

A férfi kezében megállt a sonkadarabot tartó kés, tulajdonosa hitetlenkedve fordult a lányhoz.

- Mondja, maga tényleg komolyan hiszi, amit mond?

- Igen. Ha éppen tudni akarja négy évig karatéztem, és barnaöves vagyok, bármikor leverek egy-két ürgét. És löni is tudok!

Spaider bekapta a falatot, letette a kést, kezét beletörölte a nadrágjába, aztán felállt, és a lányhoz fordult.

- Oké, teszünk egy próbát. Hozza a kávé, addig én előkészítem a szobát!

A lány bement a konyhába, kitöltötte a kávé, és a két tűzforró poharat tüntetően marokra fogva visszament az edzőterembe. Dühösen látta, hogy hiába égette össze a kezét, Spaider ügyet sem vet rá, helyette egy játékpisztolynak látszó valamivel babrál. Erre letette a poharakat az asztalra, és odament a férfihez.

Spaider időközben befejezte a matatót, behúzta a tűszmentő szoba ajtaját, majd a pisztolyszerű valamit a lány kezébe nyomta. Aztán komoly arccal beszélni kezdett.

- Jól figyeljen! A szobában hatan vannak. Négy szarházi, a barátom és én. Engem elfogtak, de még nem kötöztek meg, úgyhogy én még tudok mozogni, a barátom nem. A maga dolga az, hogy ha intek, öt másodpercen belül berúgja az ajtót és tüzeljen. Felkészült?

- Iiigen.

- Akkor jó.

Spaider hátrahúzódott az ajtó mellől, és lassan számolni kezdett.

- Egy...

Jessica csodálkozva érezte, hogy a keze egy pillanat alatt megizzad, hőhullámok törnek rá, és a gyomra furcsán émelyegni kezd.

- Kettő...

Hülyeség! Hiszen ez csak játék. Csak játék!

- Három...

Négyre berúgja az ajtót és tüzel. Majd ő megmutatja! Az iskolában a második legjobb céllövő volt, pedig ugyanannyi fiú járt oda, mint lány. Majd ő megmutatja!

- Négy!

Berúgta az ajtót, és tüzelt. Körülötte dörögtek a géppisztolysorozatok, villogtak a lámpák, mint valami modern kísértetkastélyban. Aztán hirtelen csend lett. A falon pedig szinte azonnal megjelent az összegzés.

EGY TERRORISTA HALOTT!

TE IS HALOTT VAGY!

A BARÁTAIDAT MEG FOGJÁK ÖLNI!

- A rohadt életbe!

- Na, ugye - vetette oda Spaider. - Én megmondtam.

- Várjon! Csak még egy kísérletet!

- Az életben sincs még egy kísérlet.

- De itt lehet!

- Na jó.

Spaider behúzta az ajtót, és újra számolni kezdett.

Jessica már háromnál berobbant a tűszmentő szobába, és vadul pörögve, forogva igyekezett kilőni a piros lámpákat. Amikor csend lett, úgy érezte kitűnően csinálta.

Aztán, amikor meglátta a feliratot, elsápadt.

KÉT TERRORISTA HALOTT!

LELŐTTED A KÉT TÚSZT!

TE IS HALOTT VAGY!

- A rohadt életbe, szar ez a gép.

-Ja.

Spaider komótosan az asztalhoz sétált, leült, és belekortyolt a kávéjába.

A lány néhány pillanatig némán, összeszorított fogakkal, dühödten meredt rá. Aztán kifakadt:

- Marha nagyra van ezzel a szarsággal, de nehogy azt higgye, hogy elijesztett! Igenis meg tudom védeni magam! Jöjjön csak, és próbáljon megütni!

Spaider - mintha nem is neki szóltak volna - unott arecal szürcsölni kezdte a kávéját.

Jessica most már tajtékozott.

- Hagyja abba a szörcsögést, és fordítsa ide azt a bamba képét!

Spaider mintegy válaszképp, tünődve csettintett néhányat a nyelvével, aztán megjegyezte:

- Kicsit keserű. Máskor három cukrot tegyen bele!

- Szarok a kávéjára! Hallja? Jöjjön ide és próbáljon megütni! Rohadt, nagyképű bunkó!

- Vagy lehet, hogy csak ez a kávé túl keserű? Mert az is lehet, hogy...

- Ki a rosseb kíváncsi a kávéjára?! És ne próbáljon meg úgy tenni, mintha nemcsak hülye, de süket is lenne!

- Na jó!

Spaider hirtelen letette a poharát az asztalra, és felállt.

A szemében ijesztő fények gyúltak, a lány egy pillanatra meg is szeppent, de aztán beállt küzdőállásba.

- Na, jöjjön csak!

A férfi lassan odaballagott, és megállt vele szemben.

- Tessék! Gyerünk! Mire vár?Spaider boksztartásba emelte a kezeit, és a két ököl között

mereven figyelni kezdte a másik arcát. Hosszú másodpercek teltek el így, egyikük sem mozdult. Aztán a férfi elmosolyodott, leengedte az ökleit, és megcsóválta a fejét.

- Na, mi, van? - kérdezte a lány értetlenül.

- Figyeljen kislány! - magyarázta Spaider még mindig

mosolyogva. - Én tudom, hogy maga nagyon szeretne a végére járni a dolgoknak, és tökéletesen megértem...

Nem fejezte be a mondatot, hanem villámgyorsan előre lendült, és csattanós pofont kevert le a lánynak. Aztán sarkon fordult, visszaballagott az asztalhoz, leült, és újra a kávéivásba temetkezett.

Jessica néhány pillanatig felakadt szemmel bámult rá, keze tétován simogatta a pofon helyét. Aztán magához tért a meglepetésből.

- Hé! Maga rohadt, aljas, szemét csirkefogó! Hol tanulta az ilyen alamuszi trükköket, a katonaságnál vagy a zsaruknál?

Még arra sem képes, hogy becsületesen, szemtől szembe küzdjön? Ilyen szar alakot még életemben nem láttam!

- Épp itt volt az ideje.

- Ha tudtam volna, hogy egy ilyen undorító, nagyképű patkánnyal hoz össze a sors, dehogyis megyek magához!

- Persze! Hiszen meg tudja magát védeni.

- Meg is, de ilyen aljas trükkről nem volt szó! Jöjjön és próbáljon meg még egyszer megütni, kinyomom a szemét!

- Nocsak!

Spaider újfent odalépdelt a lányhoz, és megállt előtte.

- Gyerünk! Most legyen nagyfiú, most próbáljon megütni!

- kiabálta a lány, arca előtt tartott ökleinek fedezékéből.

Spaider erre csípőre tette két kezét, és gonoszul elvigyorodott.

- Most? - kérdezte gúnyosan.

- Igen, most!

- Hát jó - bólintott a férfi.

Hirtelen rüszttel félreesően combon rúgta a másikat, majd amikor az a fájdalomtól felsikoltott, és lerántotta a kezeit, akkora pofont

adott neki, hogy beesett a terem sarkában feltornyozott, üres papírdobozhalmazba. Aztán megfordult, és elindult, hogy leüljön.

- Rohadt, aljas strici! Szemét buzeráns! Gusztustalan ronda patkány! - üvöltötte a lány magából kikelve, és közben megpróbált kimászni az összelapult dobozok közül. - Azt hiszed nagyfiú voltál? Nem mersz szemtől szemben...

- Pontosan erről van szó! - csattant fel a férfi, visszapördülve a kiabáló felé. - Itt nem fair játékot kell játszani, hanem eredményeset! Nem az etikettre kell figyelni, hanem arra, hogy túlélje az ember! És az ellenség soha sem szemtől szembe fog támadni, hanem hátulról, váratlanul a lehető legaljasabb módon. És annak, aki a siker reményében akarja felvenni ellenük a harcot, ugyanígy kell tennie. Érti már?

A lány nem válaszolt, csak gyűlölettel teli arccal méregette. Aztán néhány végtelenül hosszúnak tűnő másodperc után a harag lassan lefoszlott vonásairól, helyére csüggedt beletörődés költözött.

- Értem - mondta csendesen.

- Akkor jó.

Spaider odament az asztalhoz, és leült. Közben meglehetősen hülyén érezte magát. Nem kellett volna megütni ezt a szerencsétlent... de... de másképp hiába magyarázta volna neki a dolgot. Mert mit mondhatott volna neki, azt, hogy félti? Tuti, hogy kiröhögte volna.

Pedig ez volt az igazság. Spaider féltette a lányt, mert tudta, hogy az ügy, amibe keveredett, nem nőnek való. Ha valamilyen érdekcsoport tényleg háborút akar kirobbantani valahol, akkor az kemény ügy. Egy ilyen tetűbanda nem esik pánikba, ha pár embert el kell takarítani az útból ahhoz, hogy elérje a célját.

- Spaider!?

- Nos?

- Szeretnék... szeretnék mutatni valamit.

- Mutassa!

A lány előhúzott a farmernadrágja zsebéből egy papírfecnit. Széthajtogatta, és odavitte az asztalhoz.

- Tessék.

Spaider nyúlt volna érte, de ebben a pillanatban a lány tiszta erőből orrba vágta, aztán székestől felborította, és rávetette magát.

A férfi reflexszerűen hátragurult, felpattant, és már eleresztett volna egy csonttörő rúgást, amikor rájött, miről van szó.

Elvigyorodott, visszahúzta a lábát, és elismerően megjegyezte:

- Ez nem volt rossz.

A lány, aki egy pillanattal előbb még rémulten figyelte az arca felé közelítő cipősarkat, fellelegzett.

- Akkor tehát? - kérdezte.

- Mi akkor tehát?

- Magával visz?

- Arról szó sem lehet. Igaz, ez a megoldás tényleg jó volt, de...

- Akkor gondoskodom róla, hogy magának se sikerüljön megtalálni a barátját!

- Nocsak! Éspedig hogyan?

- Hogyan? - a lány arca fúriaszerű vonásokat öltött. Megírom az újságban az egész sztorit! Az összes lap át fogja venni a hírt! És akkor a fickók úgy eldugják a maga barátját, hogy soha sem talál rá.

- Hm. És még maga mondta nekem, hogy aljas.

- Nem érdekel a véleménye! Vagy visz, vagy maga sem éri el a célját.

Spaider elgondolkozott. A lány nem viccel, ez látszik rajta. Márpedig a bűnözők, ha az újságok megírják a sztorit, nyilván meg akarnak majd szabadulni Martintól, hogy ne maradjon tanú, aki bizonyíthatná, milyen aljasságra készültek.

Hm. Most, mit csináljon? Martin a barátja, és ő mindent meg fog tenni, hogy kiszabadítsa... viszont, ha a lány tényleg megírja azt a rohadt cikket, akkor ennek az esélye a nullára csökkenne. És a lány... a lány... a rohadt életbe!

- Na, jó! - morogta. - Velem jöhet..., de jól jegyezze meg: én vagyok a főnök, és maga mindig azt teszi, amit mondok.

- Oké!

- Gondolkodás nélkül, azonnal. Világos?

- Világos. Máris indulhatunk.

- Még nem.

- Miért?

- Mert azt hiszem, mostantól fogva jobb, ha nem téblábolunk üres kézzel. Kisietett, majd néhány pillanattal később egy nehéz 45-ös katonai pisztollyal és három tárral tért vissza.

- Maga itt tartja a pisztolyát? - Csodálkozott a lány.

- Ez nem az enyém - válaszolta Spaider, miközben kiugrasztotta a fegyverben lévő tárat, és megvizsgálta a töltényeket.

- Az ott maradt a lakásomon. Különben szerencséje van, mert az a szokásom, hogy a stukkert a párnám alá teszem és, ha most is ott lett volna, akkor gondolkodás nélkül kilyukasztom azt a szemrevaló irháját.

- És miért nem volt ott?

- Mert tegnap érkeztem vissza Hondurasból, és úgy gondoltam, első este csak nem próbálnak kinyírni.

- Mit csinált Hondurasban?

- Egy gazdag üzletemberre vigyáztam. Hat teljes hónapig.

- És a telep? Fél évig szüneteltette a tanítást?

- Nem. Van két emberem, akik helyettesítettek, egészen az elmúlt hétig. Akkor viszont tényleg becsukott a bolt, mert ilyenkor egyhónapos szünetet tartunk.

- Aha, értem.

- Akkor jó.

Spaider időközben befejezte a vizsgálódást, visszacsattintotta a tárat a fegyverbe, és újra kiment a teremből. Legfeljebb

két percig volt kint, de amikor visszatért, Jessica csodálkozva

állapította meg, hogy ezalatt a rövid idő alatt teljesen átöltözött. Bőrtalpú cipőjét ezüstszürke Nike-kal cserélte fel, vászonnadrágját sötétkék stretch korddal, ingére pedig erős, barna bőrdzsekit húzott. Odalépett az asztalhoz, a fegyvert és a

tárat a dzseki belsejébe süllyesztette, aztán felhúzta a cipzárat, és intett a lánynak, hogy mehetnek.

Néhány perccel később már a Golden State-en voltak.

A sztráda - ha lehet - még kihaltabb volt, mint amikor a bázisra igyekeztek, csak nagy ritkán húzott el az út túloldalán egy-egy szembejövő autó.

Jessica kényelmesen befészkelte magát az ülésbe, lehunyta a szemét, és a rádióból felcsendülő lassú, melankolikus jazzzenét hallgatta, Spaider pedig mereven az útra függesztette a tekintetét, és Martinra gondolt. Martinra, akit elraboltak.

Hirtelen megrohanták az emlékek. Eszébe jutott avgyermekkora, az az időszak, amikor Martin volt az egyetlen igazi barátja... Aztán a gimnázium, ahol ő, Martin, Tony, meg Miké alkották a tanárok által csak „ideggyalusok-nak” nevezett,

minden heccre kész, poénvadászó társaságot... Istenem, micsoda csapat volt!...

Jóban, rosszban összetartottak, akár a

testvérek. Együtt jártak bulizni, nyaralni, később együtt kezdtek zenélni...

Aztán az iskola után valahogy szétszéledtek. A

barátság ugyan megmaradt, de találkozásaik egyre ritkábbakká váltak. Persze ezen nincs is mit csodálkozni, hisz Martin

egyetemre járt, tehát nem nagyon ért rá, őbevonult katonának, átkerült az ország túlsó végére, Észak-Carolinába.

Tonyék meg a rendőrségnél éjjel-nappal dolgoztak. Csak akkor jött össze megint a csapat, amikor őt a bizonyos

idegösszeomlással leszerelték, és visszatérése után a riasztó

diagnózis miatt nem akarták felvenni az antiterroristákhoz. Ekkor Tony és Miké egy emberként álltak mellé, mondván, kezeskednek érte. Amikor aztán végre sikerült elintézni a dolgot, hárman elmentek Martinért, és oltári bulit csaptak. Mint régen. Aztán jó ideig minden héten összejártak, közös összejöveteleket szerveztek, közös nyaralásokat... Érdekes, ezekre mindig Martint volt a legnehezebb elcsalni. No, nem mintha nem szívesen jött volna, de a kutatásai miatt sokszor még éjszaka is dolgozott. Megszállott kémikusként meg volt róla győződve, hogy egyszer valami fantasztikus felfedezéssel fogja meglepni az emberiséget. Hát most van esélye rá! Spaider felrezzent gondolataiból. A lányhoz fordult, és megkérdezte:

- Merre lakik?

Jessica kinyitotta a szemét, a távolban feltűnő Los Angeles-i fényekre hunyorgott.

- Azt kérdeztem, merre lakik?
- Beverly Hills északi részén - válaszolta a lány és rögtön mondta a pontos címet is.
- Oké - bólintott Spaider. - Akkor nem megyünk rá a San Diegóra.

Az autótélefonért nyúlt, combjára fektette a kagylót, és jobb kezével végigzongorázott a számokon.

- A helyetteseit hívja? - kérdezte a lány.
- A, azok elmentek nyaralni valahová, a jó ég tudja hová.

A régi cimborákat csörgetem fel. Eredetileg reggelre akartam halasztani a dolgot, de most úgy néz ki, szükségem lesz rájuk, és ezek napközben sosincsnek otthon. Belefülelt a kagylóba.

Rövid sípolás után kattanas hallatszott, majd az üzenetrögzítő hangja:

- Itt Péter Stanford üzenetrögzítője. Kérem...

Bontotta a vonalat.

- Nem veszik fel?
- De... Csak úgy látszik vannak, akik még ilyenkor sincsenek otthon. Pedig ez a fickó rendőr, épp nekünk való lett volna. Na, mindegy, lássuk a többieket.

Újra tárcsázott, ezúttal Mike-ot hívta. Ugyanúgy járt, mint az előbb, azzal a különbséggel, hogy ezúttal Miké hangja duruzsolt hozzá az üzenetrögzítőben.

- Hello, akárki vagy is! Tonyval áttipegtünk Hongkongba, de azért te csak gügyögj bátran!
- A francba!

Visszarakta a kagylót a helyére.

- Ez sincs otthon?
- Otthon?! Még a kontinensen se!

Dühösen legyintett, és inkább az útra meredt. Nemsokára beértek a városba, majd jó húsz percnyi autókázás után a Porsche begördült abba az utcába, amelyben Jessica lakott.

- Elég kihalt környék - jegyezte meg Spaider, miközben szemügyre vette a sötétbe burkolózott földszintes házakat. Nem szokott félni?
- Nem. Mondtam már, hogy meg tudom védeni magam.

Különben is, van pisztolyom.

- Hol tartja?
- Nem a párnám alatt, ha erre kíváncsi.
- Ühüm. Mit is mondott, hány szám?
- Negyvennégy.

Spaider a járda mellé csorgott a kocsival, és megállt.

- Miért állt meg? - kérdezte a lány.
- Látja azt a kocsit? Azt a Fordot!
- Igen. És?
- Az itteniek szoktak az utcán parkolni?
- Nem... azt hiszem nem nagyon.
- Aha. Mondja: hagyott valamilyen okmányt a kocsijában, amikor berontott hozzám?

- Nem, mindenem itt van a retikülömben.
- Oké. Akkor most húzódjon le szépen az ülésen.
- De miért?
- Mert azt mondtam.
- De hát...
- Tegye, amit mondtam!

Jessica vállat vont, és lecsúszott az ülés aljára, Spaidler pedig elindult a kocsival. Közben - bár úgy tett, mintha a házszámot keresné - a szeme sarkából a Fordot fürkészte.

Ketten ültek benne - mindketten a hátsó ülésen -, és unott képpel meredtek a semmibe. Spaidler elhajtott mellettük, aztán a tőlük jó tizenöt méterre álló negyvennégyes számú ház mellett is, majd befordult egy keresztutcába, és kb. harminc méter megtétele után odagördült a járda mellé.

- Nos? - kérdezte a lány, és visszatornázta magát az ülésre.
- Profik.

- Kik?

- Hát akik a házat figyelik. Kellő távolságban álltak meg tőle, hogy ne legyenek feltűnőek, ketten a kocsiban maradtak, a másik egy vagy kettő pedig a kertben vagy a házban van.

- Ugyan! Rémeket lát.

- Lehet. Mindenesetre maga most itt marad. Hátulról is be lehet menni a kertbe?

- Hát, ha átmászik, a kerítésén...

- Kuttyája van?

- Nincs.

- A szomszédoknak?

- A jobb oldalnak igen.

- Aha. Akkor most jól figyeljen! Itt várjon rám egy órát, közben járassa a motort... meg a szemét is. Ha addig nem jönnek, akkor hívja fel a fickót, akit az előbb tárcsáztam, azt a Péter Stanfordot. Hivatkozzon rám, és meséljen el neki mindent. Csak neki, senki másnak! Oké?

- Oké, de...

- Most nem alkalmas az idő magyarázkodásra. Hol a boríték?

- Milyen boríték?

- Amiben a bizonyítékok vannak.

-A...a...

- Nyögje már ki!

- De... nem ver át?

- Úristen! Hogy tudnám átverni?

- Hát úgy, hogy itt hagy, és mégis egyedül próbálja meg végigcsinálni a dolgot.

- Látja, ez nem is rossz ötlet... De eddig eszembe sem jutott. Na, mondja már!

- Hát jó. A hálószobában van, a tájkép mögött a falra ragasztva szigetelőszalaggal.

- Csodás! Ott keresik először.

- De okos.

- Na jó, ebből ennyi is elég, inkább megyek. Bye, bye!

- Bye, bye.

- Ja, még valami...

- Igen?

- Ööö... csak annyi... jó feneke van. Vigyázzon rá!

- Maga meg siessen vissza.

Spaidler kicsusszant a kocsiból, becsapta az ajtót, és elindult. A sarokhoz érve óvatosan kilesett. A környéken semmi se mozdult, az utca kihalt volt, néma és - hála a gyenge világításnak - félhomályos. A Ford körül sem észlelt mozgást.

- Nagyon helyes - morogta Spaidler, aztán bőrdzsekije

zsebébe mélyesztette a kezeit, és nagy lendülettel, mint aki siet valahová, kifordult az utcára. Természetesen nem a ház felé igyekezett, hanem ellenkező irányba. Az első keresztutcánál

átment az úttesten, befordult a sarkon. Aztán nyomban megállt, óvatosan kilesett

az épület mögül, hogy lássa: nem hívta-e fel magára a figyelmet. De nem, a Fordban ülők autóval érkező nőt vártak, aki a szemmel tartott házhoz igyekszik, miért is érdekelte volna őket egy tőlük jó ötven méternyire az úttesten átsiető alak. Spaidet miután meggyőződött róla, hogy nem keltette fel a lesben állók érdeklődését, elindult. Lassan megkerülte az egész telektömböt, és néhány perccel később elérte azt a helyet, ahol nem is olyan régen ráfordult Porschéjával az útra. Várt néhány másodpercet, aztán kidugta a fejét a sarokház mögül, és felmérte a terepet.

A Ford körülbelül hatvan méternyire van tőle, farral felé. Ez jó, mert így a figyelők csak akkor vehetik észre, ha pont olyankor néznek bele a visszapillantó tükörbe, amikor ő egy-egy lámpa fénykörén áthalad. Ilyen lámpa pedig mindössze három volt a Jessica házáig vezető úton. Azaz csak kettő, mivel Spaidet nem szándékozott elmenni egész a lány kerítéséig, csupán a bal oldali szomszédjáig.

Rövid szemlélődés után visszahúzódott, elővette a 45-öst, és csőre töltötte. Aztán kibújt fedezékéből, és szorosán a falhoz lapulva elindult. Bár biztos volt benne, hogy teljesen beleolvad környezetébe, mégis lassan, óvatosan haladt, mert semmit sem akart kockáztatni.

Mikor az első lámpához ért, megállt. A szórt fény mindössze ötméteres sugarban világította meg a járdát, de mégiscsak megvilágította.

Próbáljon meg átosonni, hátha nem veszik észre?... Vagy menjen le az úttestre, és kerülje ki?... Persze az lenne a legjobb, ha tudná, hogy azok ott a Fordban mikor néznek bele a tükörbe... De hát nem tudja.

Idáig ért a gondolataiban, amikor szemből megérkezett a megoldás. Lomha teherautó fordult az utcába, rosszul beállított fényszórói vakítóan hasítottak bele az éjszaka sötétjébe.

Spaidet pontosan tudta, mi játszódik le most a Fordban. A benn ülők vaksin hunyorogva átkozzák a sofőr anyját, és a hülye szerelőt, aki ilyen marhamód állította be a világítást. Eközben viszont eszük ágában sincs figyelni arra, hogy mi történik a hátuk mögött.

Spaidet nekiiramodott, a könnyű, légpárnabetétes edzőcipők szinte repítették. Másodpercek alatt elérte a lány szomszédjának kerítését, átvette magát rajta, és mire a teherautó

elhaladt a Ford mellett, ő már a kert bokrai közt lapult. Megvárta, amíg a szerencsét hozó jármű zaja elhal, aztán körbefülelt.

... Semmi nesz, semmi ajtócsapódás, semmi izgatott suttogás... tehát eddig minden oké! Most már csak át kell mászni a lány kertjébe.

Tekintetével végigpásztázta a kerítést, és örömmel állapította meg: az isten is arra teremtette, hogy átlopakodjanak rajta.

Mindkét oldalán hatalmas tujabokrok sorakoztak egymás mellett, a kerítés pedig merev Uidomokból készült, tehát nem

kellott attól tartani, hogy zörögve ide-oda inog majd, ha felkapaszkodik rá.

Spaidet nem sokat tétovázott, fogai közé szorította a 45-öst, és pillanatok alatt átmászott Jessica kertjébe. Ott újra a kezébe vette a fegyvert, aztán kilesett a bokrok közül. Nem tapasztalt semmi gyanúsat, így azután elindult a ház hátsó frontja felé.

Néhány másodperccel később már a falnál lapult. A mellette lévő, szűnyoghálóval fedett ablakon kiáramló vaníliaáscukor illatból arra következtetett, hogy a konyhánál lehet. Az ablak pedig nyitva van, máskülönben nem érezné a vaníliaillatot.

A pisztolyt áttette a bal kezébe, jobbával tört húzott elő a dzsekijéből, és a borotvaéles szerszám pengéjével hatalmas „Xet rajzolt a szűnyoghálóra. A nejlon anyag hangtalanul szétnyílt.

Spaidet eltette a tört, bemászott a helyiségbe. Puhán, nesztelenül mozgott, mint valami ragadozó, amint éppen vadászni

indul. Körbesurrant a fal mentén, kitapogatta a koromsötétben az egyes tárgyakat, majd amikor végre megtalálta az ajtót, óvatosan lenyomta a kilincset, és kilépett a folyosóra. Szinte abban a pillanatban megérette a cigarettafüstöt. Tehát jól sejtette, itt vannak a lakásban, várják a lányt. Egy pillanat alatt végigbizsergett a teste, az adrenalin hőhullámok kíséretében áradt szét a vérében.

Újra akcióban! Mint már annyiszor, újra akcióban! Megint jobbnak, gyorsabbnak, ügyesebbnek kell lennie valakinél, valakiknél. Vajon még hányszor lesz ő a jobb, a gyorsabb, az ügyesebb? Lehet, hogy soha többé? Lehet, hogy most érzi utoljára ezt a harc előtti felfokozott idegállapotot? Döbbenten tapasztalta, hogy gyöngyözni kezd a homlokán az izzadság, és a 45-ös recézett markolata síkossá válik a kezében.

Hm. Az utóbbi időben ez nem fordult elő vele.

Igaz, az utóbbi időben nem is volt személyesen érintve egy ügyben sem, amelyben dolgozott. De ez most más... Itt az egyik legjobb barátjáról van szó, akire a biztos halál vár, ha ő nem segít rajta. És Martinon kívül még ezrek halhatnak meg, ha tényleg kirobban az a háború...

Ah, hülyeség az egész! Adva van egy feladat, amit el kell végezni! Egy probléma, amit meg kell oldani! Egy feladat... csak egy feladat...

Gyerünk Spaidér! Nincs idő a meditálásra!

Bal kézfejjével letörölte a homlokát, izzadó tenyerét a nadrágjába dörgölte, és elindult. Bár csaknem teljes sötétség uralkodott a folyosón, mégis el tudta különíteni egymástól az egyes tárgyak körvonalait. Előbb óvatosan kikerülte a telefonasztalkát, aztán belesett a mellette lévő ajtónyíláson.

A helyiségben ugyan nem égett a villany, ám a széles ablakon beáramló holdfény kellő világosságot szolgáltatott ahhoz, hogy Spaidér azonnal lássa, a hálószobához ért. Az ablak alatt ott terpeszkedett a hatalmas franciaágy, mellette pedig a falon a tájkép, havas hegyvidék erdészházzal.

Hát akkor rajta! - gondolta Spaidér és benyomult.

Már az első lépés után érzékelte azt a parányi mozgást, ami a hálószobát egy másik helyiséggel összekötő tolóajtó széthúzott szárnyánál keletkezett.

Villámgyorsan arrafelé pördült, és szinte célzás nélkül lőtt.

A 45-ös ágyúként dörrént bele az éjszakába, a robbanólövedék pedig szabályosan leszakította az ajtónál álló férfi pisztolyt tartó karját. A második golyó a mellkasában robbant, erre hátrarepült, és bezuhant a mögötte lévő fotelbe. Társa nyomban viszonzta a tüzet, a Spaidér feje melletti kristályváza szilánkokra tört, darabjaiból jócskán jutott a volt kommandós arcába is.

Spaidér bevetődött a franciaágy mögé, aztán kidugta a 45-ös csövét, és vaktában leadott két gyors lövést. Az első tenyérszerű vakolatdarabot szakított ki a falból, a második alig pár centire a még élő gengsztertől a HI-FI toronyba csapódott, atomjaira robbantotta szét.

A kommandós elégedetten hallotta, amint a másik felsikolt a rémülettől, mert tudta, hogy ez az a sokkos állapot, amikor az embernek egy pillanatra kihagy a figyelme.

Kigurult az ágy mögül és újra lőtt. Ezúttal talált, a gengszter előbb háttal nekivágódott a falnak aztán megrázkódott, és arccal előre a padlóra zuhant.

Spaidér villámgyorsan felpattant, tudta, nincs sok ideje, a Fordban ülők bármelyik pillanatban megérkezhetnek. Előbb kitépte a félig üres tárat a fegyverből, és újat lökött a helyére, aztán a tájképhez ugrott. Lerántotta a falról, a mögötte lévő borítékot leszakította a tapétáról, és az ablakhoz robogott. Közben hallotta, hogy valahol a lakásban kivágódik egy ajtó, és nyomban utána rohanó léptek közelednek a szoba felé, ezért

nem állt meg az ablaknál, hogy a kilinccsel bíbelődjön, hanem futtából fejest ugrott az üvegbe. A verendán landolt orránszáján, hiszen egyik kezében a fegyvert, a másikban a borítékot szorongatta. Jócskán beütötte a fejét, de nem törődött vele, gyilkos sprintben száguldott a kerítés felé. Amikor odaért, egy pillanatra megállt, a borítékot a nadrágzsebébe gyűrte, majd a fogai közé kapta a pisztolyt, és átvette magát a kerítésen. Aztán rohant a mellékutca felé, ahol a Porschét hagyta. Odaérve feltépte az ajtót, a lányt durván áttaszította a másik ülésre, aztán bevágódott, és tövig nyomta a gázpedált. A motor felüvöltött, az autó pedig szinte felágaskodott, amint kipörgő kerekekkel megugrott, hogy egy tizedmásodperccel később rakéta módjára kilőjön a járda mellől.

Jessica a sebességtől beletapadt az ülésbe, moccanni sem tudott - igaz nem is nagyon mert -, csak kimeredt szemmel rémulten nézte a kormánynál ülő véráztatta férfit.

Szó ami szó, Spaider elég ijesztően festett. A nemrég még divatos bőrdzseki szakadozottan, horzsoltan lógott rajta, az arca csupa vér volt, kormányt markoló kezéből is vér szivárgott, a szemei furcsa, félelmetes izzással pásztázták az utat.

Jessica enyhén megborzongott. Nem tartozott a félénk nők közé, de ez az éjszaka még neki is túl sok volt. Ted halála, az ő üldöztetése végig a városon, aztán a verekedés Spaider lakásán, a bázison történtek és végül ez a mostani lövöldözés...

Azt ugyan nem tudta, mi játszódhatott le a lakásában, de a lövéseket hallotta, és ahogy Spaider arcát elnézte, nem lehetett akármilyen...

Nagy nehezen erőt vett magán, és megszólalt.

- Spaider!... Sajnálom.

- He?

- Mondom: sajnálom.

- Mit?

- Hát..., hogy belerángattam.

- Mibe?

- Ebbe... az egészbe.

- Nem rángatott bele.

- De hát... miattam... ment be a lakásba..., hogy ne én...

- Persze, mert maga elszerencsétlenkedte volna a dolgot. A belerángatásról meg annyit, hogy én a barátomért csinálom ezt az egészet, nem magáért vagy másokért. Ha maga megy be a lakásba, akkor előbb szépen kiszedik magából, hogy mit tud, meg hol van valami bizonyítéka, aztán kinyírják, és meglépnek a borítékkal.

- És maga... megszerezte a borítékot?

- Aha.

- És... mi volt az a lövöldözés?

- Megpróbáltak kinyírni. .

- És?

Spaider a lányra pillantott, aztán visszafordult az út felé.

- Tudja - mondta -, az én erkölcsöm, vagy ha úgy tetszik, hitem más, mint az átlagemberé. Annyit hangoztatjuk a megbocsátást, a toleranciát meg ilyeneket...

- Nem értem, mire gondol?

- Arra, hogy az emberek nagy többsége hajlamos a megbocsátásra. Megbocsátunk, ha megsértenek, megbocsátunk, ha megaláznak, megbocsátunk a rablógyilkosnak is, mert az enyhítő körülmények figyelembevételével kap hat évet...

- De hát ez a természetes...

- Nem! Legalábbis nálam nem. Mondok egy példát...

Megerősokolnak egy lányt, a bűnözők megússzák valami csip-csup büntetéssel, és ezzel vége. Az én törvényem szerint ilyen esetben a lány apjának, vőlegényének, férjének kellene ítékeznie.

- Ugyan, Spaider...

- Ne ugyanozzon! Maga is csak addig elnéző, amíg nem magát kapja el hat-hét szemétláda.

- De hát, amiről maga beszél, az... az önbíráskodás.

- Nevezze, aminek akarja. Tudja, mi a különbség a kereszténység és a sintoizmus között?

-Mi?

- A keresztény azt mondja: ha megdobnak kővel, dob vissza kenyérrel. A sintoista pedig: ha megdobnak kővel, törd el az illető kezét, hogy legközelebb eszébe ne jusson újból megdobni

- De hát ez... ez barbárság.

- Gondolja? Akkor ugyan árulja már el, hogy a mi marhára szabad és demokratikus társadalmunk mit ér el azzal, hogy azt a bűnözőt, akit hatszor már lesitteltek és kiengedtek, hetedszerre megint elítélik és megint kiengedik? Csak nem akarja bemesélni nekem, hogy a fickó majd hetedszerre megjavul, és többet nem kerül vissza?

- Spaider?!

- Na?

- Maga sok mindenről beszél..., de arról nem, hogy mi történt a lakásomon.

- Mondtam már, megpróbáltak kinyírni.

- És?

- Szerencsére gyorsabb voltam, és én nyírtam ki mind a két rohadékot.

- Maga megölt két embert?

- Miért, mit várt, hogy ipi-apacsot játszottam velük? Le akartak löni, ha még nem mondtam volna.

- És most mi lesz?

- Most? Most mindenképpen elő kell kerítenünk Pétert, tudja, akiről már mondtam, hogy a rendőrségen dolgozik. A telefonért nyúlt, végigzongorázott a nyomógombokon, aztán belefülelt a kagylóba. De csakúgy, mint az előző alkalommal, most is az üzenetrögzítő jelentkezett. Spaider újra tárcsázott, ezúttal Péter munkahelyét hívta. Rövid kicsöngés után felvették a kagylót, a vonal túlsó végén ellenszenves férfihang mordult fel:

- 67-es körzet, Murchinson főhadnagy.

- Jó estét, főhadnagy! Péter Stanford hadnagyot keresem.

- Nincs.

- Értem... És mikor lesz?

- Két hét múlva. Ugyanis fontos ügyben elutazott.

- Kösz.

Spaider letette a kagylót és felsóhajtott.

- Nos? - kérdezte Jessica.

- Elutazott.

- És mikor jön vissza?

- Két hét múlva.

- Úristen! Most mit csinálunk?

- Nem tudom.

- Spaider?!

- Na?

- Miért kell magának éppen Stanford? Persze megértem, hogy ő a barátja, de hát rajta kívül van még más rendőr is. Miért nem mondta el például annak az embernek ezt az egész dolgot, akivel most beszélt. Hiszen az is rendőr.

Spaider elfintorította az arcát, sóhajtva megcsóválta a fejét, aztán megszólalt.

- Okosabbnak néztem.

- Miért?

- Ezt én sem tudom.

- Ah, érti maga, hogy mire gondolok.

- Na jó. Emlékszik, amikor a Fordot megláttam, megkérdeztem magától, hogy hagyott-e valami iratot a kocsijában.

- Igen. És?
- Még mindig nem érti?
- Nem.
-. Akkor elmagyarázom. A maga barátját lelőtték, maga elmenekült hozzám, otthagytá a kocsiját a lakásom előtt, és eljött velem a bázisra. Saját bevallása szerint semmilyen iratot nem hagyott a kocsijában. Akkor mégis mit gondol, hogyan tudták az autó rendszámából pillanatok alatt kideríteni a maga nevét, a nevéből pedig a lakáscímét? Nem tudja? Akkor megmondom. Úgy, hogy beépített emberük van a rendőrségen, olyan, aki a központi adatbankból azt is kideríti, hogy maga mit szokott reggelizni.
- Úristen!
- Úgy, ahogy mondja.
- De hát.... attól még elmehetnénk a rendőrségre.
- Aha, persze. Csak nem sokáig élnénk. Mit képzelsz, egy olyan bűnszövetkezetnek, amelyik arra készül, hogy háborút robbantson ki, akadályt jelenthet egy-két fecsegő tanú? Úgy elintéznének bennünket, hogy öröm lenne nézni! Úgy járnánk, mint azok, akik akár csak a legcsekélyebb dolgot is tudták a Kennedy-gyilkosság igazi hátteréről. Emlékezz vissza, másfél év alatt több mint kétszázán haltak meg közülük rejtélyes baleset, öngyilkosság vagy gyilkosság következtében. Mi sem úsznánk meg. Mire elmagyaráznánk valakinek, hogy miről van szó, már rég halottak lennénk.
- Akkor... akkor mit akar tenni?
- Hm. Jó kérdés. Mindenekelőtt vissza akarok jutni a bázisra.
- És ott?
- ott?
Spaider szeme ijesztően összeszűkül, az arcára kegyetlen vonás feszült.
- Ott felkészülök.
- De mire?
- A háborúra.
- Háborúra?
- Igen. Az én háborúmra.
Spaider tudta, hogy nem túloz. Ami vár rá, az könyörtelen élethalálharc lesz, méghozzá egy láthatatlan, óriási erő ellen. És ebben a harcban nem számíthat senkire. Mert akik segíthetnének, azok messze vannak, és neki nincs ideje rá, hogy megvárja, amíg visszajönnek. Hiszen addigra lehet, hogy elkészül a mérge, amire ezeknek a rohadékoknak szükségük van, és akkor... akkor megölik Martint. És ki tudja még, hány embert? Százat? Ezret? Tízezret?
Spaider érezte, hogy a düh felforrósítja a vérét. A kurva életbe! Miért van az, hogy valakiknek mindig megéri, ha valahol kitör egy háború? Valakiknek megérte a koreai buli is... meg a vietnami is... meg a többi is mind, mind. És most megint megérné...
Hirtelen kicsinek és nevetségesnek érezte magát. Majd pont ő akadályozza meg ezt az egészet?! Röhejes. De... de meg kell próbálnia. Különben is kiszállni már amúgy sem tudna. Végig kell csinálnia a bulit... A háborút... Az ő háborúját.
2.
Los Angeles, Malibu
Csütörtök, 04 óra 22 perc
A luxusvilla hálószobájában megcsörrent a telefon.
Jasie Borckmann felriadt. Néhány másodpercig mogorván hallgatta a zajt, aztán kelleetlenül kikászálódott a két alvó csinibaba közül, leült az ágy szélére, és felvette a kagylót.
- Borckmann - mordult bele.
- Jó estét, Mr. Borckmann.
- Hajnal van, Hutchinson, hajnal! ,

- Iiigen, Mr. Borckmann.
- Nos? Miért hívott?
- Ööö... az a helyzet... ööö...
- A lényeg, Hutchinson!
- Iiigen. Szóval az a helyzet nagy baj van, Mr. Borckmann.
- Ezt már akkor sejtettem, amikor csörgött a telefon. Azt mondja meg, mi az a nagy baj.
- A lány... az az újságíró...
- Mi van vele?
- Meglépett.
- Micsoda?
- Meglépett.
- Hogy történhetett ilyesmi? - csattant fel Borckmann ingerülten. - Hát micsoda paprikajancsikat tart maga?
- Nem az embereimmel volt a baj, Mr. Borckmann.
- Hanem?
- A nő nem egyedül jött. Vele volt az a fickó, aki úgy összeverte Viktort és Pattersont.
- És?
- Mr. Borckmann... én nem is tudom, hogy mondjam...
- Gyorsan, Hutchinson, minél gyorsabban.
- A fickó megölte Dyront és Sventint.
- Micsodaaa?
- Megölte Dyront és Sventint. Aztán meglépett.
- Úristen, Hutchinson hát micsoda emberei vannak magának?
- Mr. Borckmann, Dyron és Sventin a két legjobb emberem volt. Nem rajtuk múltott a dolog. Ez a fickó profi, méghozzá nem is akármilyen. Szabályosan rajtuk ütött. És valami iszonyúan erős fegyvert használt, akkorát szólt, mint egy ágyú. Előbb lelőtte Dyronékat, aztán elvitt magával valami csomagot, valószínűleg egy borítékot. Ezt onnan tudom, hogy lelőkött egy képet, a falról és mögötte ott van a ragasztószalagcsík helye a tapétán.
- Még csak ez hiányzott. Csak azt nem értem, maguk miért nem kutatták át a lakást?
- Átkutattuk... de a kép mögött... sajnos nem néztük. Oda normális ember úgysem dugja.
- Hát, ez a nő dugta.
- Iiigen. De találtunk egy fegyvert. Egy 38-as Smith and Wessont,
- Sokat érünk vele... Várjon csak, mit is mondott? Milyen fegyver?
- 38-as Smith and Wesson. Olyan, mint amilyen Dyronnak volt.
- Ha jól tudom, Fentallt Dyron lőtte le.
- Iiigen.
- Mondja Hutchinson, ezen az ismeretlen fickón meg Dyronon kívül lőtt még valaki?
- Nem, Mr. Borckmann. Sventin meghalt anélkül, hogy a fegyverét használhatta volna. A fickó lövése letépte a karját.
- Hm.
- Szerintem robbanógolyóval dolgozik az ürge.
- Tehát a lakásban mindössze két fegyvert használtak, egy ágyút és ugyanazt a 38-ast, amivel lelőtték Fentallt.
- Iiigen, Mr. Borckmann.
- Mondja Hutchinson, hol vannak most?
- Még itt a lány lakásán, a fickó csak most lépett meg.
- Nagyon helyes. Akkor most jól figyeljen rám, és tegye azt amit mondok.
- Iiigen.
Borckmann ezután közel két percen át zúdította alantasára az utasításait, majd letette a kagylót.
- Mi van Cukimuki? Valami baj történt? - simult hozzá a telefonálás zajára felriadt egyik csinibaba.
- Hagyj békén! - lökte vissza Borckmann ingerült mozdulattal az ágyra, ő maga

pedig felállt, felvette a köntösét meg a papucsát, és kiviharzott a szobából. Gyors léptekkel végighaladt a fehér márványoszlopokkal díszített, vörös bársonyszőnyeggel borított folyosón, felsietett egy lépcsőn, aztán kilépett a hatalmas teraszra. Mindig idejött, ha egyedüllétre vágyott, vagy gondolkozni akart. Az előtte elterülő táj csendje és szépsége nyugtatólag hatott rá, és - legalábbis ő úgy érezte - kifejezetten serkentően hatott az agyműködésére.

Lassan a korláthoz ment, rátámaszkodott, letekintett a kertre. Már világosodott, így jól kivehető volt a hatalmas füves terület, a salakos tenispályák, a pálmafákkal szegélyezett mesterséges tó és a gondosan nyírt, élősövénybokrokkal határolt

park, ahol a szabadtéri partikat szokta tartani.

Borckmann jóleső elégedettséggel tekintett végig a tájon.

Lám, ötvenhét éves korára mindent megszerzett, amit akart, pénzt, hatalmat, gazdagságot... Ugyan ki emlékezne rá, hogy ezelőtt harminc évvel még piti gengszter volt?... Senki. Errefelé nem számít a múlt, csak a jelen. És jelenleg ő az egyik leggazdagabb üzletember a környéken. Bármit megengedhet magának, bármit. Azt is, hogy Malibuban a leghíresebb színészek, művészek és más előkelőségek szomszédságában legyen a háza, azt is, hogy bármikor a legdrágább autók tucatjai álljanak a rendelkezésére, azt is, hogy minden este a leggyönyörűbb nőket vihesse az ágyába... És hál istennek azt is, hogy az ilyen Hutchinson-féle ítéletvégrehajtókkal ne személyesen, csak telefonon keresztül kelljen tárgyalnia.

Hirtelen elkomorodott.

Ez a mostani üzlet százmilliókat hozhat a konyhájára, és erre egy hülye kis kurva meg a palija bele akar köpni a levesébe. Nem, ezt nem fogja engedni. Úgy eltiporja őket, mint két pondrót! Mint két ártalmas férget! Csak ez a férfi... ez az ismeretlen férfi... ez valahogy idegesítette. Mert, noha a telefonba mást mondott, azért tisztában volt vele, hogy Hutchinson emberei a legjobbak közül valók. Hisz éppen ezért bizta

rájuk azokat az ügyeit, amelyek drasztikusabb elintézési módot követeltek... És eddig még sohasem kellett csalódnia bennük. Most viszont... most viszont előbb ronggyá vert közülük

kettőt az ismeretlen... aztán két másikat kinyírt. Hogy is mondta Hutchinson? Szabályosan rajtuk ütött... meg, hogy robbanó golyóval dolgozik az ürge. Hm. Ez tényleg valami profi lehet... De teljesen mindegy, kicsoda, meg kell találni, és végezni kell vele, még mielőtt további bajt csinálhatna. Ez a lövöldözés a nőnél pont kapóra jött... Ha sikerül a trükkje... De addig is meg kell tenni a szükséges intézkedéseket. Mindenekelőtt ki kell deríteni, hogy ki ez a férfi, és miért mászott bele az ügybe. Tényleg a nő hapsija lenne... vagy valami más indítéka van, amiért megvédte ezt a kis cafkát? Esetleg lehet, hogy csak pénzt akar keresni? Ez lenne a legjobb!

Akkor lefizetné, sőt esetleg még be is venné a testőrségébe.

Mert, aki Hutchinson embereit ilyen simán elintézi, az nem lehet akárki.

Lassan kezdett megnyugodni.

Végül is vagy így, vagy úgy, de ő fog felülkerekedni, ez teljesen nyilvánvaló.

Ha kell, egész hadsereget szervez a fickó ellen.

Sőt, ha egy kis szerencséje van, még erre sem lesz szüksége, az ismeretlenre maga a törvény fog lesújtani. A törvény, amit ő annyira tisztel.

Borckmann rőkaképen gúnyos mosoly suhant át. Ettől az utóbbi gondolattól határozottan jó kedve kerekedett. Sarkon fordult, és elindult vissza a hálósobába.

Elvégre nem azért fizeti a nőket, hogy aludjanak, hanem azért, hogy akkor és úgy járjanak a kedvében, amikor és ahogy neki tetszik.

3.

Los Angeles, San Diego sztráda

Csütörtök, 04 óra 48 perc

A Porsche észveszejtő tempóban száguldott, utasai hallgatásba burkolózva meredtek az útra.

Spaider az előtte álló teendőket rendezgette magában, Jessica viszont még mindig az elmúlt órák eseményein rágódott. Fentall halálán, akit a szeme láttára öltek meg, aztán

a nyaktörő tempójú autós üldözésen, amelynek végén az utolsó pillanatban sikerült bemenekülnie Spaiderhez. És magán

Spaideren. Úristen, milyen kegyetlen tud lenni ez az ember.

Es mégis... Van benne valami vonzó. Például az, hogy a barátjáért mindenre képes... Hol van neki ilyen barátnője? Egyáltalán hol van valakije, akire igazán számíthatna a bajban? Sehol. Hiszen akkor nem ehhez a férfihoz rohant volna.

Spaiderre sandított. Nézte a csapzott haját, a véres, borostás arcot, a fáradt, mégis vadul csillogó szemet.

Érdekes - gondolta -, hogy még ilyen lerongyolódott állapotban is tetszik. És... és biztonságérzetet nyújt. Mellette

nem lehet félni. Vajon ő sém fél soha?

- Spaider?! - csodálkozva hallotta a saját hangját, hiszen nem is akart megszólalni. Áh, most már mindegy...

- Na?

- Szeretnék kérdezni valamit.

- Rajta, ne kíméljen!

- Maga... maga sohasem fél?

- Azt hittem, azt akarja kérdezni, nős vagyok-e?

- Miért kérdezném azt?

- Mit tudom én.

- ...Nos?

- De igen. Ha éppen tudni akarja, félek.

- Mikor?

- Mindig.

- De most komolyan...

- A legkomolyabban mondom. Miért, azt hitte, hogy a kommandósok nem félnek? Aki ilyet állít, az hazudik. Minden bevetés előtt retteg mindenki.

- Én meg az hittem, hogy azok a legbátrabb emberek.

- A kettő nem zárja ki egymást.

- Ezt hogy érti?

- Úgy, ahogy mondom. Aki nem fél, az hülye. A bátorság pedig nem a félelem hiányát jelenti, hanem azt, hogy az ember úrrá tud lenni a rettegésén, a szorongásán.

-- Hm.

- Csak erre volt kíváncsi?

- ... Igen.

- Aha.

Időközben megérkeztek a bekötőúthoz, Spaider rákanyarodott, és nem sokkal később már a bázisépület előtt voltak.

- Nnna, kiszállás! - sóhajtotta Spaider, és kikászálódott a kocsiból.

Jessica ásított egyet - álmos volt, hisz egész éjjel nem aludt

-, aztán követte a férfit.

Bementek a házba, lehuppantak egy-egy fotelbe, majd Spaider előhalászta zsebéből az össze-vissza gyűrődött borítékot, kisimította és feltépte. Mindössze egyetlen géppapír volt benne, igaz az jócskán teli volt firkálva.

Spaider rápillantott az írásra, aztán a lányra nézett.

- A levél ugyan magának szól, de gondolom nem probléma, ha én olvasom fel.

Jessica megrázta a fejét, a férfi pedig olvasni kezdett.

Jessica!

Ha odáig fajultak a dolgok, hogy fel kell bontanod ezt a borítékot, akkor az azt jelenti, hogy én már valószínűleg nem élek, vagy magatehetetlen vagyok. Ezért rád vár a feladat, hogy egy világraszóló bűntényt

leleplezz. Gondolom, örülsz neki, hisz egész életünkben az igazi nagy sztorit keressük, és nagy többségünknek soha nem adatik meg, hogy rábukkanjunk. Ez a mostani azonban igazi szenzáció. De rátérek a lényegre. Annyit már tudsz, hogy egy Martin Brent nevű fickót, aki a TEXON vegyi gyárban dolgozik, elraboltak. Nos, én azt is tudom, miért: az a kísérleti laboratórium, amelyiknek a vezetője volt, véletlenül egy igen veszélyes, mérges gázt állított elő. Csak a szerencsének köszönhető, hogy a laborban dolgozók nem haltak meg. Brent jelentette az esetet Texonnak, a gyárigazgatónak, aztán napirendre is tért volna a dolog fölött, de főnöke érdeklődését felkeltette az ez idáig még ismeretlen mérges gáz. Egyébként nem tudom, te mennyire vagy tisztában Texon múltjával, én eléggé. Régebben mosószergyártással foglalkozott, majd a vietnami háború alatt a hadsereg számára kísérletezett ki különféle mérgeket, amelyeket aztán a legnagyobb titokban próbáltak ki az elfogott vietkongokon. Ilyen sötét üzleteken a háború végére szépen meggazdagodott, és jelenleg egy virágzó vegyi üzem, „becsületes tulajdonosa. De nem ez a lényeg, hanem az, hogy bizonyos - általam eddig még nem ismert - csatornákon keresztül mások is tudomást szereztek a Brent által vezetett laboratóriumban történekről. Ezek az emberek rá akarták venni Brentet, hogy folytassa a kísérletezést a méreggel, vagyis tökéletesítse a szert. Ekkor megkeresett engem, és ettől kezdve állandó kapcsolatban álltam vele. Tőle tudom azt is, hogy megbízói mire kívánják használni a mérget. Igaz, Brenttel nem közölték a céljukat, de ő egy-két elszólásukból, no meg abból, hogy mely paramétereit akarták megváltoztatni a gáznak, már teljes bizonyossággal tudta, hogy hol és hogyan akarják bevetni a szert. És most jól figyelj, mert most jön a szenzáció! Az itt, Amerikában kifejlesztett mérget az amerikai hadsereg ellen akarják bevetni. Méghozzá a Földközi-tengeren állomásozó amerikai hadiflotta ellen. A terv - legalábbis Brent szerint - valami olyasmi lehet, hogy líbiai felségjelű hajókról vagy helikopterekről, egészen kisméretű, de igen nagy sebességű rakétákkal lőnék rá a mi hajóinkra a mérges gázt tartalmazó üvegfiolákat, amelyek a becsapódáskor széttörnének, és így pillanatok alatt szétterjedhetne a mérge a levegőben. Ez a gáz nehezebb fajsúlyú, mint a levegő, ezért arra a néhány percre, amíg bomlani nem kezd, paplanként borítaná be a hajókat. A mérge ez alatt a pár perc alatt végezne a legénységgel, majd mint már említettem, elbomlana. így gyakorlatilag negyedóra alatt meg lehetne szerezni a teljes hadiflottát, hiszen a gáz és a kis hatóerejű rakéták gyakorlatilag semmiféle kárt nem okoznának a berendezésekben. Gondolom, nem kell előtted különösebben ecsetelni, hogy egy- ilyen akció milyen reakciót váltana ki a kormányból és a tábornoki karból. Egy teljes flotta elvesztése elég indok lenne arra, hogy hadba lépjünk Líbia ellen. A többit meg már tudod... Líbiának nyomban a segítségére sietnének az oroszok és... a folytatást le sem merem írni. Azt még nem sikerült kiderítenem, hogy ezek a szemétládák mit akarnak elérni, valamelyik fegyvergyár pénzeli-e Őket, vagy politikai hatalomra törnek, esetleg az elnököt akarják megbuktatni, de ez most nem is lényeges. Az viszont igen, hogy az akció előkészítése már megtörtént, és csupán a mérge tökéletesített változata hiányzik ahhoz, hogy végre is lehessen hajtani. Az idő sürget, nincs egy perc vesztegetni való idő se. Menj el ahhoz a Spaidert nevű fickóhoz, akiről beszéltem, ő Martin Brent barátja, és biztos segíteni fog neked. Mellesleg abból, amit Brent mesélt róla, úgy gondolom, nem lehet egy fejre ejtett pasas. Sajnos azt nem tudom, hogy Brentet hová hurcolták, ezt nektek kell kiderítenetek. A többit meg majd meglátjátok. Nagyon sok sikert kívánok, és nagyon sok szerencsét... mert, ha nektek sem sikerül leleplezni ezt a tetű bandát, még mielőtt megvalósíthatnák a tervüket, akkor az egész országra, de talán az egész világra katasztrófa vár. Még egyszer nagyon sok sikert kívánok:

Ted Fentall

Spaider befejezte az olvasást, és Jessicára nézett, aki döbbenten meredt maga elé.

- Nos? - kérdezte a férfi. - Ehhez mit szól?

A lány hitetlenkedve csóválta a fejét, s csak nagy nehezen tudott kinyögni egy-két szót.

- Nem... nem tudom... elhinni. Ez... ez szörnyű.

- Az - bölintott Spaider, miközben elgondolkozva simogatta az állát. A sercegésről eszébe jutott, hogy borotválkoznia kellene. Meg mosakodnia. Meg kiszedni az üvegszilánkokat a kézfejéből.

Hirtelen mozdulattal felpattant, és kisietett.

Jessica egy darabig utána bámult, aztán elgyötörten feltápáskodott, és követte. A nyolc személyre tervezett zuhanyozóban érte utol, a férfi éppen az arcáról igyekezett lemosni a rászáradt vért. Aztán a kezét kerítette sorra.

Amikor végzett,

belekiváncsiskodott a tükörbe, elfintorította az arcát, majd elzárta a csapot, és a lány felé fordult.

- Mondja!

- Spaider... én csak azt akartam kérdezni, hogy most... most mit csinálunk?

- Most alszunk.

- Micsoda?

- Alszunk.

- De hát... de hát...

- Tudom, közeleg a világvége, már indítják a rakétákat, én meg nem átallok itt alvásról fecsegni. Ezt akarta mondani, ugye? Hát közlöm magával, hogy ha valóban közeleg a világvége, akkor én még a sárgolyó szétrqbbanása előtt szeretném utoljára rendesen kialudni magam. És ahogy elnézem magára is ráfér egy kis pihenés.

- Spaider?

- Na?

- Nem lenne jobb mégis a rendőrségre menni?

- Eltalálta. És jóljegyezze meg, erről a megoldásról többet hallani sem akarok. Értse meg, mire elmondanánk valakinek, hogy miről van szó, már rég halottak lennénk. Ezeknek a piszkoknak egészen biztos, hogy van beépített emberük a rendőrségen.

- Akkor mit akar tenni?

- Nem ér rá reggel?

- Nem, most szeretném tudni.

- Hát jó. Reggel elválnak az útjaink. Én elmegyek Fentall lakására, és körülnézek, hátha találok valami feljegyzést vagy effélét.

- És én?

- Maga? Maga szépen elmegy Texonhoz, és minden női újságírói praktikáját latbS vetve megpróbálja kiszedni belőle, hogy kik és hová vitték Martint.

- Mit gondol, sikerülhet?

- Talán. Persze nem úgy kell rátérni a lényegre, hogy: Hé hapsikám, kiknek is passzolta át ezt a Brentet?

- Ne nézzen hülyének!

- Oké.

- És törölje meg a homlokát, mert megint vérzik.

- Aha. Maga meg menjen és feküdjön le.

- Hol?

- Ahol akar, magáé az egész kégli.

- Kösz.

Jessica kivonszolta magát a zuhanyozóból, átbotorkált az edzőtermen, majd az irodahelyiségbe érve lerogyott az egyik fotelbe. Egészen belesüppedt a hatalmas ülőalkalmatosságba, lábait felrakta a dohányzóasztalra, és lehunyta a szemét. Csak most érezte, milyen határtalanul fáradt és elhasznált. Igaza volt a férfinak, amikor azt mondta, pihenésre van szüksége. Milyen igaza volt... Mire Spaider egy perccel később visszatért a zuhanyozóból,

már mélyen aludt.

4.

Los Angeles, Beverly Hills

Csütörtök, 8 óra 25 perc

Morén kapitánynak rossz napja volt.

Fájt a feje, émejygett a gyomra, álmos volt, és egyébként is a francba kívánta az egész világot a rendőrséggel meg a váratlanul betoppanó és hajnalig maradó ismerősökkel együtt.

Résnyire húzott szernmei, mogorván kavargatta a kávéját, és tisztában volt vele, hogy az éhgyomorra elfogyasztott ital csak még jobban ártani fog a gyomrának, de nem törődött vele.

Úristen, hogy miért pont ehhez a tetves rendőrséghez kellett jönnie dolgozni! Hogy miért nem valami normális, tisztességes foglalkozást választott magának! Áh, le van tojva az egész...

Dühödten lenyomta a mikrofon gombját, és belemordult.

- Hoelger és Vergeron jöjjen be!

Egy hajtásra kiitta a kávéját, és hátradőlt a székén. Néhány pillanat múlva nyílt az ajtó. Két férfi lépett be, egy göndör hajú, szemüveges, bajuszos, meg egy gyér hajú bulldogképű.

Mindketten öltönyt és nyakkendőt viseltek.

- Üljenek le! - vakkantott rájuk Morén, aztán hozzátette:

- És beszéljenek! Mi is volt ez a tűzijáték annál az újságírónőnél?

A két férfi leült, majd a bulldogképű megköszörülte a torkát, és beszélni kezdett.

- Négy óra huszonegykor kapta a riasztást a hetvenkettes járőrkocsi, kimentek a helyszínre, aztán beszóltak nekünk.

Négy negyvenkor értünk oda, addigra már összeverődött a nép...

- És persze senki nem látott semmit, mi? - kérdezett közbe utálkozva Morén.

- De igen - folytatta a bulldogképű. - Sőt, még két szemtanúnk is van.

- Nocsak! - derült fel valamelyest a kapitány hangja, és érezte, hogy a görcs a gyomra tájékán némiképp csökken. És mit láttak?

- Hát ez elég hosszú történet...

- A lényegét!

- Igen. Nos, a két tanú elmondása szerint, eredetileg négyen indultak el vacsorázni, beültek valami étterembe, aztán

amikor befejezték a kajálást, és kimentek a parkolóba a kocsijukhoz, látták, hogy egy nő lelő egy férfit.

- Szerintem hazugság az egész! - vágott közbe ingerülten a bajuszos. - Az a csehó, amiről beszélnek, Borckmanné, és az úgynevezett tanúk is az ő emberei.

- Ne szóljon közbe! - rivallt rá Morén, aztán a bulldogképűhöz fordult: - Folytassa Vergeron!

- Az ürgék nagyon fel lehettek dobódva, mert a nő után eredtek, hogy elkapják. Végigszáguldottak a városon, aztán a nő berohant egy kertés házba. Ezek meg utána. Ott aztán nem volt szerencsájuk, mert valami fickó rájuk támadt, kettőt félholtra vert, és meglépett a nővel. De ezeknek még ez sem volt elég, mert bepattantak a járgányukba, és most már bosszúra szomjasan újból a nyomukba eredtek. Itt Beverly Hillsben a nő lakásánál érték utol őket. Ketten az autóban maradtak, ketten pedig berohantak a nő meg a férfi után.

- És?

- Erre a fickó elővett valami ágyút, és darabokra lőtte őket.

Aztán megint elhúzta a csíkot a nővel együtt. Ezeknek meg most már volt annyi eszük, hogy a seggükön maradjanak, és ne menjenek utánuk.

-Aha.

- Szerintem szemenszedett hazugság az egész! - tört ki ismét a bajuszos. - Főnök, az a csehó Borckmanné, az ő emberei járnak oda, hát persze, hogy mindent úgy állítanak be, ahogy nekik tetszik...

- Állítsa már le magát, Hoelger! - ordított rá Morén, aztán valamivel enyhültebben hozzátette: - Egyébként is, Mr.

Borckmann üzletember és...

- Ne röhögtesse főnök! Maga is tudja, hogy az a szarházi egy rohadt gengszter. Csak éppen-öltönyben, gyémántgyűrűvel az ujján...

- Még sohasem tudtuk elkapni semmiért! Majd, ha hoz valami bizonyítékot ellene, akkor dumálhat. Addig pedig végezze a dolgát! Inkább azt mesélje el, mit sikerült kideríteni a nőről és a férfiről. Meg a parkolóban lelőtt ürgéről. Meg úgy általában.

- Mindegyik szereplőről tudjuk, kicsoda, és megvannak a ballisztikai jelentések is.

- Akkor mire vár? Beszéljen!

- A nő, Jessica Foster, újságíró, a Los Angeles New Timesnél dolgozik, a lelőtt férfi pedig Ted Fentall, a nő kollégája. A másik férfi Fred Spaider, őróla még most várjuk az adatokat.

A nő lakásán két fegyvert használtak, egy valóban nagy tűzerejű pisztolyt, talán 45-ös lehetett, de pontosan nem tudni, mert robbanó lövedékkel volt töltve, és egy 38-as Smith and Wesson. A szakértők szerint teljességgel bizonyos, hogy ez utóbbival lőtték le Fentallt...

- Na látja, hogy minden összevág - csapott le a beszélőre Morén. - A nő lelőtte az ürgét, aztán nyomában az üldözőkkel elrobogott a hapsijához, aki előbb leverte a díszkíséretet, majd a nőcivel együtt meglépett. De a csaj lakásánál újból utolérték őket a most már jócskán felbőszült szemtanúk, és benyomultak utánuk a kéglibe. Erre a duó két tűz közé kapta őket, és a

hapsi az ágyújával szépen ledurrantotta a túlbuzgó ipsiséket.

- Szerintem ez akkor sem tiszta dolog - ingatta a fejét Hoelger. - Már csak azért sem, mert nem hiszem, hogy bárki is egy fegyveres gyilkos nyomába ered, és végigüldözi a városon.

- Pedig amint látja, ezek megtették. Egyébként is, ha a nő meg a férfi olyan ártatlan, akkor miért húzták el a csíkot a helyszínről, miért nem maradtak ott?

- Mert lehet, hogy épp az úgynevezett szemtanúk üldözték őket.

- Ugyan Hoelger ne röhögtesse ki magát!

Morén még folytatta volna a kioktatást, de ebben a pillanatban kopogtak.

- Tessék! - mordult ki.

Pirosposzsgás, zömök emberke viharzott be a szobába papírokkal a kezében.

-- Itt vannak a jelentések a tegnapi buliról - közölte vidáman, és meglengette a kapitány orra előtt a paksamétát.

- Adja már ide, mit hadonászik összevissza! - förmedt rá Morén, és kikapta a kezéből az iratcsomagot.

A pirosposzsgás megszégyenítve kihátrált a helyiségből.

Morén a papírokba mélyedt, majd néhány másodpercnyi olvasás után tenyerével diadalittasan rácsapott az egyik papírlapra.

- Ez az! - kiáltotta, aztán gúnyosan a bajuszosra mosolygott.

- Látja kedves Hoelger, ha hallgatott volna, bölcs maradt volna.

- Miért, mit talált? - kérdezte a megszólított nem túl nagy lelkesedéssel.

- A fegyvernyilvántartási jelentést. Eszerint Jessica Fosternek egy 38-as Smith and Wesson pisztolya van. Erről mi a véleménye?

- Hm. Ez tényleg a lány ellen szól.

- Na látja?!

Ebben a pillanatban újra kopogtattak, és ismét a pirosposzsgás lépett be a helyiségbe. Most csupán egyetlen papírlap volt

a kezében. Nyilván az előzőekből okulva, ezúttal egy szót sem

szólt, csak lerakta az asztalra az iratot, majd széleseben távozott.

A kapitány érdeklődve vette kezébe az újabb jelentést. Néhány másodpercig némán tanulmányozta, aztán döbbenetesen lerakta a papírlapot az asztalra, és csak ennyit suttogott maga

elé:

- Úristen!

A vele szemben ülők rosszat sejtve néztek rá. Ugyanis jól

tudták, ha a kapitány egy jelentés elolvasása után nem káromkodni kezd, hanem az istent emlegeti, akkor nagy baj van. Egy darabig némán, mozdulatlanul ültek, végül Hoelger unta meg a várakozást, és óvatosan a papírlap felé nyúlt. Morén odakapta a tekintetét, a bajszos már húzta volna vissza a kezét, ám a kapitány ekkor fáradtan felsóhajtott.

- Vegye csak el! És olvassa!

Hoelger elvette a papírlapot, és hangosan, hogy Vergeron is hallja olvasni kezdett.

- Név: Fred Spaider, született California államban ezerkilencszáz ...

- A lényegét! - mordult rá Morén.

Hoelger egy pillanatra feltekintett a papírlapból, aztán újra az iratba mélyedt, félhangos mormogással jelezve, hogy ezután előbb sebtében átfutja a szöveget, és majd csak a lényeges részeknél fog beszélni.

A feszülten figyelő Vergeronnak így sem kellett sokáig várnia.

- Nna, itt van! - kiáltott fel a bajszos alig két másodperc múltán. - Húszévesen vonul be katonának, majd két évvel később átkerül az Észak-Carolinabeli Fort Braggbe, ahol az SFGhez, vagyis a Különleges Erők Csoportjához osztják be...

- Úristen, egy SFG-s! - nyögött fel Vergeron, de Hoelger már folytatta is.

- Hároméves ottlét után összeütközésbe kerül a főnökével, a dolog odáig fajul, hogy közvetlen felettesét kis híján agyonveri. Előbb le akarják csukni, de aztán idegösszeomlást állapítanak meg nála, és leszerelik, még mielőtt nagyobb bajt csinálhatna. Az eset után nem sokkal viszont már a rendőrségnél dolgozik...

- Micsoda? Egy zsaru?

- Még nincs vége! Tehát... a rendőrségnél dolgozik, méghozzá az antiterrorista csoportnál. Több éves nyugodt időszak következik, semmi probléma, semmi függelemsértés... aztán egy tragikus kimenetelű bevetés után - amikor is a csoportjuk egyik tagja életét veszti - összevissza töri a közvetlen főnökét, majd még mielőtt kirúghatnák, leszerel a rendőrségtől. Jelenleg valami önvédelmi klubfélét vezet...

- A kurva életbe! - dühöngött Vergeron. - Hogy pont egy ilyen vadbarmot kellett kifognunk. Ez aztán nem tőköl, ha valaki nem tetszik neki, letiporja az illetőt és kész. Pfü... Na mi van még abban a szarban?

Hoelger újra mormogni kezdett. Már egész a lap alján járt, amikor egyszer csak felkiáltott, és Morenre meredt.

- Főnök! Ezt olvasta?

- Mit?

- Az antiterrorista csoport névsorát, tudja, ahol Spaider dolgozott.

- Azt..-, nem.

- Akkor figyeljen! Anthony Grey, Miké Darms, Fred Spaider, Roy Wang, és ... Péter Stanford...

- Micsodaaa?

Morén úgy ugrott fel, mintha kigyulladt volna a széke.

- Mutassa! - kiáltott rá Hoelgerre, és kikapta kezéből a papírlapot. Aztán hitetlenkedve meredt az írásra.

- Té... tényleg -hebegte. - Akkor... akkor ezek szerint ez a Spaider és Stanford ismerik egymást.

Az asztalhoz ugrott, lenyomta a mikrofon gombját, és belehördült.

- Stanford azonnal jöjjön ide!

- De főnök... - recsegte a mikrofon -, hiszen Stanford elutazott. Tudja, arra a számítógépes tanfolyamra.

- Akkor hívják vissza!

- De főnök...

- Hagyja a fecsegést, és intézkedjen. Adjon fel táviratot Stanfordnak, hogy jöjjön vissza, amilyen gyorsan csak tud.

- De fő...

Morén kikapcsolta a mikrofont, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Hogy micsoda mázlink van!

Vergeron megvonta a vállát.

- Szerintem teljesen felesleges visszahívni Stanfordot. Egy ilyen szar házival mi is elbánunk.

Morén egy pillanatra felakadt szemmel nézett beosztottjára, aztán megkérdezte:

- Mondja Vergeron, tisztában van maga a helyzettel? Felfogta egyáltalán, hogy kicsoda ez a Spaidler? Vagy esetleg nem figyelt oda, amikor Hoelger felolvasta az imént a jelentést?

- De... odafigyeltem. Szerintem a fickó egy nagyképű szarházi, aki eddig még nem akadt emberére, és ezért azt hiszi, neki mindent szabad. - Maga... tényleg ennyire nem látja, hogy kivel állunk

szemben? - kérdezte hitetlenkedő arccal Morén, aztán kifakadt: - Ember! Értse már meg végre, ez a Spaidler maga az

ördög! Tudja egyáltalán, hogy mire képezik ki az embereket az

SFG-nél? Mindenre! Sőt talán még egy kicsivel többre is. Ez

a Spaidler az életben maradás mestere, minden segítség nélkül

megél a sivatagban, a sarkvidéken, a dzsungelben vagy a hegyek között, tud harckocsit, helikoptert vagy torpedórombolót vezetni, egyformán jól bánik az aknavetővel és a fűvócsóval,

tökéletesen kezeli a lőfegyvereket, de mestere a pusztakezes

harcnak is robbantó szakember és képzett méregkeverő. Soroljam még?

- Ha tényleg ennyire ért mindenhez - fintorgott Vergeron

-, akkor nem mi kellünk ellene, hanem az antiterrorista csoport.

- Ebben igaza van, mindössze arról feledkezik meg, hogy

Spaidler az antiterroristáknál is dolgozott, így minden trükkjüket tökéletesen ismeri.

- Hm. Akkor mit tudunk tenni?

- Azt, amit az előbb csináltam. Visszahívjuk arról a szar tanfolyamról Stanfordot, aki évekig együtt dolgozott Spaidlerrel, tehát tökéletesen ismeri a fickó gondolkodását, viselkedését.

- És Stanford segíteni fog?

- Segítenie kell. Ez egyrészt kötelessége, másrészt... másrészt el fogjuk neki magyarázni, hogy Spaidler valószínűleg becsavarodott ...

54

- Ez egyáltalán nem biztos! - vágott közbe Hoelger.

- De nagyon valószínű - emelte fel a mutatóujját oktatóan

Morén, majd hozzátette: - vagy lehet, hogy nem csavarodott

be, de akkor viszont aljas gyilkos, aki a nőcskéjével együtt fegyvertelen embereket öl. És akkor viszont Stanford már nem tekintheti barátjának.

Morén okfejtését kopogtatás szakította félbe.

- Mi van már megint? - reccsent rá a kapitány a belépő pirospozsgásra.

- Sikerült megtudnunk ennek a Spaidlernek a címét.

- Ne vadítson Grassen, azt eddig is tudtuk.

- Úgy értem, annak a túlélőiskolának a címét, amit a fickó vezet.

- Nocsak! - kiáltotta felvillanyozódva Morén. - Merre van?

- A cím? Egy pillanat... - a pirospozsgás némi kotorászás után előhúzott a zsebéből egy papírfecnit.

- Sajnos én is csak ilyen kis izén.....

- Adja már ide...!

Morén csak ránézett a fecnire, és már intézkedett is.

- Grassen, maga szóljon át Ritternek, hogy riadóztassa az

embereit. Mondja meg neki, hogy hozzák az összes szerkentyűjüket, mert

nagyhalra megyünk. Aztán hívja ide Gondalléktői a két mesterlövészt! Maguk meg - Vergeronéhoz fordult - szedjenek össze minden mozgatható embert! De igyekezzenek!

- Főnök... - feszengett Grassen.
- .- Mit akar?
- Izé... a sajtó.
- Mi van vele?
- Itt tépik a szájukat az előszobában.
- Micsoda? Ki engedte be őket?
- Benyomták az ajtót.
- Rúgja ki őket!
- És mit mondjak nekik?
- Semmit. Vagy mégis... valami keveset csöpögtessen nekik. De semmi fontosat! És hangsúlyozza, hogy délutánra talán már többet tudunk mondani.
- Oké.

Grassen nyomában Hoelgerrel meg Vergeronnal kirobogott a helyiségből.

Morén néhány másodpercig a távozók által becsukott ajtóra bámult, aztán kihúzta az íróasztal fiókját, és elővette a pisztolyát. Átvizsgálta a fegyvert, majd - miután úgy találtg, hogy minden rendben -, a zsebébe süllyesztette. Ezután hátradőlt a széken, lehunyta a szemét, és mélyeket lélegzett. Közben arra gondolt, hogy de jó is lenne már pár órával öregebbnek lenni. Los Angelesből északra
Csütörtök, 9 óra 10 perc

- .. .ébredjen már fel! Hallja? Jessica!
 - Hagyjon még...
 - Már kilenc óra is elmúlt.
 - Nem érdekel...
 - Neeem?
 - Nem... Na! Mit csinál? Hagyjon békén! Hová viszi a takarómat?
 - Sajnálom.
 - Áh, pukkadjon meg!
- Jessica mogorván kinyitotta a szemét, aztán döbbenet felkiáltott.
- Hé! Hol vagyok?
 - Az ágyban.
 - De hát én... a fotelben aludtam el. Mellesleg ruhában és nem pizsamában.
 - Most dicsér vagy szemrehányást tesz?
 - Spaidert?! Maga levetkőztetett engem!
 - Nyugi, a fehérneműt magán hagytam. - És maga is itt aludt velem?
 - Igen, de ne aggódjon nem erőszakoltam meg, és ahogy emlékszem maga se engem.
 - Micsoda pofátlan alak!
 - Micsoda buta kis tyúk! Ahelyett, hogy megköszönné, amiért kényelmesen befészkeltem a saját ágyamba, még szemrehányást tesz.
 - ...Oké, igaza van.
 - A ruhája egyébként ott van a szekrényben.
 - És a zuhany?
 - Az ott, ahol tegnap.
 - Aha.

Jessica a szekrényhez botorkált, kivette a ruháit, aztán elvánszorgott a zuhanyozóba. Egész hidegre állította a vízcsapot, majd levetkőzött, és belibbent a fürdőbe. A frissítő vízsugarak egy pillanat alatt kiverték belőle az álmoságot. Mire végzett, erősnek és tette késznek érezte magát. És éhesnek. Farkasként szimatolva nyomult be a konyhába, ahol Spaidert addigra már javában serénykedett. Valamit süttött, és az illata olyan jó volt, hogy a lánynak összefutott a nyál a szájában.

- Mikor eszünk? - kérdezte mohón.
- Spaidert ránézett, és elvigyorodott.
- Amikor a nagysága óhajtja.
- Jó lesz azonnal is.
- Rögtön sejtettem.

A férfi leemelte a serpenyőt a tűzhelyről, és tálalt. Aztán előbb bekapcsolta a rádiót, majd helyet foglalt a konyhaasztal

mellett, és intett a lánynak, hogy ő is üljön le.

Jessica lehuppant a székre, maga elé húzta a tányérját. Aztán csodálkozva körülnézett.

- Kenyér nincs?

- Csak kétszersült.

- Pfuj!

- Akkor is csak az van.

Jessica beletörődően megvonta a vállát, és kihalászott egy kétszersültet az asztal közepén heverő papírzacskóból.

Szótlatlanul, magukba mélyedve ettek. Közben a lány lopva Spaiderre sandított.

- Mit néz? - kérdezte a férfi, amikor Jessica már vagy ötödször pislantott felé.

- Az arcát.

- Megértem, szerintem is gyönyörű.

- Ki mondta, hogy azért nézem, mert tetszik?

- Hát?

- Azon csodálkozom, hogy nincs rajta seb...

- Ez látja engem is meglepett. Először azt hittem, hogy manilai csodadoktorként lemostam magamról a forradásokat, de aztán rájöttem, hogy azért volt olyan véres a képem, mert a homlokomnál, éppen a hajam alatt, eltalált egy üvegszilánk, és ahogy összevissza ugráltam, a vér rácsorgott az arcomra.

- Aha.

Ismét hallgatásba burkolóztak. A közöttük feszülő csendet csak a rádióból felcsendülő régi, Luis Armstrong-szám oldotta valamelyest. Jessica lassan belefeledkezett a dal hallgatásába, és észre sem vette, hogy egész felsőteste a zene ütemére imbolyog. Csak akkor rezzent fel, amikor a stúdiós lekeverte a zenét, és a hírolvasót kapcsoltaadásba. A szenttelen hangú bariton a következőket búgta az éterbe:

- Mint a reggeli híradásunkban már beszámoltunk róla, a rendőrség nagy erővel nyomoz az örült kommandós, valamint női tettestársa után. Az eset pikantériája, hogy ez utóbbi,

Jessica Foster, a Los Angeles New Times egyik jó nevű munkatársa. A nemrég kapott rendőrségi tájékoztatás szerint eddig

annyt sikerült megállapítani, hogy Jessica Foster egy étteremben lezajlott vitát követően lelőtte kollégáját, a szintén újságíró

Ted Fentallt, majd nyomában néhány, őt üldöző szemtanúval

előbb egy barátjához sietett, onnan pedig a férfival együtt a lakására. A

szemtanúk itt érték utol őket, ám ekkor Jessica Foster valamint Fred Spaidert, az időnként elmezavarban szenvedő

és éppen ezért a hadseregtől leszerelt volt kommandós, tüzet

nyitott rájuk. Két ember a helyszínen meghalt. Az ügyben a

rendőrség nagy erővel folytatja a nyomozást, a jelekből ítélve

nem lehetetlen, hogy hamarosan bevetik a speciálisan kiképzett antiterrorista

csoporthoz is... És most külpolitika: a mozambiki elnök kijelentette, hogy...

Spaidert a készülékhez ugrott, lekapcsolta, aztán a lányra

kiáltott:

- Szedje a cókókját, és nyomás a kocsihoz!

- De hát...

- Tegye, amit mondtam! - azzal választ sem várva elrobogott.

Mire Jessica kiért a ház elé, a férfi már az autónál volt. Éppen egy jókora, terepszínű zsákot emelt be a csomagtartóba.

Amikor meglátta a lányt, csak a fejével intett neki, hogy üljön

be a kocsiába, ő pedig visszasietett a házba.

Jessica kábultan behuppant a Porschéba, és maga elé meredt.

Nem értette, miféle szemtanúkról beszélt a hírolvasó, nem értette,

hogy ki állíthatott olyan ostobaságokat, miszerint ő vitatkozott

Fentallal az étteremben hisz nem is egy asztalnál ültek, honnan

vette a rendőrség azt a képtelenséget, hogy ő lőtte le Fentallt, meg

hogy megtámadott valakit a lakásában... és azt sem értette, hogy

hová készül Spaidert olyan lóhalálában.

Alig várta, hogy a férfi beüljön mellé. Amint ez megtörtént,

nyomban nekiszegezte az első kérdést.

- Spaidler! Mi volt ez a zagyvaság a rádióban?
De a kérdező nem válaszolt, ehelyett felbőgögte a motort, aztán szabadjárára engedte a lóerőket, amelyek azon nyomban magukkal ragadták az autót.
Néhány pillanattal később már a sztrádán száguldottak. A lány azt hitte, Los Angelesig meg sem állnak, ám a férfi alig két kilométernyi út megtétele után lelassított, és befordult egy keskeny bokrokkal szegélyezett földútra. Pár másodperc múlva a Porsche már a bokrok fedezékében lapult, méghozzá úgy, hogy utasai, az őket rejtő ágak között tökéletesen kiláthattak az autópályára. Spaidler ekkor leállította a motort, és a lányra nézett.

- Most már mondhatja!
Jessica értetlenül nézett vissza rá.
- Miért, most mennyiben változott a helyzetünk?
- Nem tudja?
- Képzeld, nem.
- Miért, maga másik rádióadót hallgatott?
- Mi lenne, ha fölényeskedés helyett inkább elárulná, miért cipelt be ide a bozótba?
- Nem azért, amire maga gondol.
- Nem gondoltam semmire.
- Ezen sem csodálkozom... Nos, ha figyelt volna arra, amit az a bájgúnár hangú hapsi mondott a rádióban, akkor tudnáj hogy miről van szó.
- És miről?
- Az a fickó azt mondta nem lehetetlen, hogy hamarosan bevetik az antiterroristákat. Ez pedig azt jelenti, hogy megtudták a bázis címét. Persze nyilvánvaló volt, hogy meg fogják tudni v. de azt nem gondoltam, hogy ilyen hamar...
- És miért lapulunk itt a bozótban? Itt akarja leélni az életét?
- Ha azt akarnám, akkor valami okosabb nőt hoztam volna magammal.
- Nagyképű disznó!
- Aha. Mellesleg, hogy a kérdésére válaszoljak, azért kellett besurrannunk ide, inert az úton hamarosan megjelennek a rendőrség és az antiterrorista csoport járgányai. A rendőrség valószínűleg tudja, milyen kocsim van. Ha tehát szembemegyünk velük az úton, az igen károsan hathat az egészségünkre. Tudja, ólommérgezés meg ilyesmi...
- Hm...
- Mondani akart valamit?
- Csak azt..., hogy... nagyképűnek nagyképű, de nem buta.
- Az is valami. De, ha maga is kérdező, akkor én sem akarok adósa lenni.
- Nos?
- Tudja, nem megy a fejembe ez a rádióban hallott duma. Persze világos, hogy ökörség az egész, de valamit nem értek. A rendőrség - legalábbis a bájgúnár szerint -, azt állapította meg, hogy maga lelőtte Fentallt, aztán később a lakásában is tüzet nyitott a fegyvertelen szemtanúkra. Addig oké, hogy a szemtanúk hazudnak, de... a fegyver...
- Mi van vele?
- Az, hogy a maga fegyveréből nem lőtt senki. Mellesleg, gondolom, magának valami kis játékpisztolya van, és...
- Ebben téved! Egy 38-as Smith and Wesson van.
- Egy micsodaaa?
- Egy 38-as Smith and Wesson. Méghozzá a hathüvelykes csőhosszúságú.
- Úristen! Megáll az eszem! Mondja, mi a rossebnek kell magának egy ágyú? Meg se tudja tartani.
- Nem értem, miért húzza úgy fel magát...
- Nem érti? Akkor megmondom, annál az ürgénél, aki a

maga lakásában rám lőtt, szintén egy 38-as volt.

- Honnan tudja, ha egyszer töksötét volt...

- Onnan, hogy az egész életemet fegyverek között töltöttem. Ebből éltem, ha még nem mondtam volna, maga szerencsétlen.

- Még mindig nem értem...

- Na ide figyeljen! Magát végigüldözték a városon ezek a szemétládák, aztán miután velem együtt meglépett, elmentek a lakására és lesben álltak. De közben lehetett elég idejük arra, hogy körülnézzenek. Valószínűleg megtalálták a maga pisztolyát...

- És azzal lőtték magára.

- Egy francot! Rám valószínűleg az a fickó lőtt, aki Fentallal is végzett. Én viszont kinyírtam az ürgét, aztán elhúztam a csíkot. Viszont azok ketten, akik a Fordban várakoztak, megtalálták a hullákat és a pisztolyokat is. A pisztolyokat eltették és kiagyalták azt a szép kis mesét, miszerint látták, amint maga lelővi Fentallt a 38-assal, aztán azt is látták vagy hallották, amint rálő a szemtanúkra, szintén a 38-assal. Erre nyilván jöttek a ballisztikai szakértők, megvizsgálták a lövedékeket, és persze megállapították, hogy mind a Fentall életét

kioltó golyó vagy golyók, mind pedig a maga lakásában kilőttek egy és ugyanazon fegyverből származnak.

- De hát... az nem az én fegyverem volt.

- Ez igaz. De a maga fegyvere eltűnt, tehát a dolog nem bizonyítható.

- Ez... borzalmas.

- Aha.

- És... most mit csinálunk?

- Most itt ülünk a kocsiban, és megvárjuk, amíg a ránk vadászok elhúznak előttünk. Azután bemegyünk a városba, és a tegnap este megbeszéltek szerint cselekszünk. Én elmegyek Fentall lakására és körülnézek, maga meg bebilleg Texonhoz. A nevét most már jobb, ha elfelejti, és valami másikat talál ki helyette.

- És, ha elkérik a sajtóigazolványomat?

- Ugyan már... Rámosolyog az illetőre és kész.

- Gondolja, hogy ez elég?

- Hát... nincséppen csúnya mosolya.

- Csak nem most akar udvarolni?

- Eszem ágában sincs. De ami igaz, az igaz.

- Hm. És ha rámosolygok a hapsira, és az ezek után is kéri az igazolványomat?

- Akkor tükön rúgja. Vagy tudom is én... Találjon ki valamit.

- Könnyű azt mondani.

- Aha.

Spaidert bosszantotta Jessica viselkedése, egyszerűen nem értette, hogy okozhat gondot valakinek az, hogy bejusson egy épületbe, egy lakásba vagy egy irodába. Aztán hirtelen rádöbbsent, hogy a mellette ülő nem antiterrorista, aki a behatolás ezerféle módját gyakorolja nap mint nap, és nem is SFG-s, akit az összes dzsungelharcos és kommandós trükkön kívül még arra is kiképeztek, hogy bármilyen helyzethez azonnal alkalmazkodva kitűnő színészként játsszon el bármilyen - az akciója végrehajtását megkönnyítő - szerepet. Már épp el akart sorolni néhányat az egyszerűbb behatolási módok közül, amikor feltűnt a gépkocsioszlop.

Spaider becsukta szólásra nyíló száját, és ujjával a közeledők felé mutatott. Aztán összehúzott szemmel figyelte, amint elhalad előttük a konvoj. Az élen három rendőrségi jármű haladt, mögöttük egy dzsip, aztán két teherautó, a sor végén pedig még egy dzsip, valamennyi komor tekintetű férfiakkal telezsúfolva.

- Ezek mind értünk jönnek? - hitetlenkedett Jessica.

- Nem jönnek, hanem mennek - vigyorodott el Spaidert, majd hozzátette: - Ami pedig a létszámukat illeti, látszik,

hogy semmit sem akarnak kockáztatni. Persze megértem őket, hiszen úgy tudják, egy bedilizett kommandóست kell ártalmatlanná tenniük, az ilyesmi pedig általában nem tréfadolog. Pláne, ha az örülthöz még egy 38-assal felszerelt fúria is társul...

- De vicces!

- Nekem igen, mert én tudom, hogy magának a jól felvágott nyelvén kívül nincs más fegyvere, de nekik... Nyugodjon

meg, az ő számukra maga is ugyanolyan célpont, mint én. És higgye el, igazuk van. Már nem egy antiterrorista halt meg azért, mert elhitte, hogy akit üldöz vagy igazoltat, az valójában egy szegény, szerencsétlen, védtelen nő...

Spaider elhallgatott, beindította a motort. Aztán kikormányozta a Porschét a bokrok közül, és rákanyarodott a sztrádára.

Csak akkor szólalt meg ismét, amikor már kényelmes utazósebességgel suhantak a város felé.

- Ha beszélt Texonnal, akkor taxizzon el Culver Citybe, és csücsüljön be a Venezia étterembe, lehetőleg az emeletre! Én is odamegyek.

- Oké...

- Ja, még valami... írja fel nekem Fentall címét.

- Van papírja?

- Jó lesz a térkép széle is.

Spaider előhúzott egy Los Angeles autóstérképe feliratú füzetet az ülés alól, odaadta a lánynak, aki ráfirkantotta a borítólapra kollégája lakcímét, majd visszaadta a füzetet a férfinak.

Ezután már nem sokat beszéltek, szinte teljes némaságban tették meg a városba vezető út hátralévő részét. Amikor beértek Mar Vistára, Spaider kitette a lányt a kocsiból, és visszafordult Beverly Hills felé. Amiatt nem aggódott, hogy a rendőrség valószínűleg körözi a Porschét, hisz egy olyan óriási

metropolisban, mint Los Angeles, az ilyesmire úgysem tudnak figyelni a zsaruk.

Kényelmesen, ráérősen vezetett, még arra is szakított magának időt, hogy megfigyelje a kirakatokat nézegető, miniszoknyás csinibabákat.

Hm. Ezek tudják, mitől döglük a légy... Rövidebb szoknya, mélyebb dekoltázs, és máris nyitva áll az út az érvényesülés felé. Hiába, ez a különbség a férfiak és a nők között, a férfi meggebedhet, míg elér valamit az életben, a nőnek elég, ha egy párszor széteszi a lábát... De hát... ez van.

Hirtelen ráeszmélt, hogy hülyeségeken gondolkodik.

... Még csak az hiányzik, hogy egy nevetséges közlekedési baleset miatt dobja fel a talpát. Dühösen elfordította a fejét a járdáról, és az útra koncentrált. Nemsokára megérkezett arra a környékre, ahol Fentall lakott. Tudta, nem mehet tovább a Porschéval, hiszen nem lehetetlen, hogy a lakást figyeli a rendőrség.

Odacsorgott a járda mellé, leállította a motort. Aztán felkészült az előtte álló feladatra. Legelőször a 45-öst vizsgálta át.

Bár nem állt szándékában tűzpárbajba bocsátkozni a rendőrséggel, de tudta, alkalomadtán igencsak riasztó hatású lehet, ha egy őt üldöző túlbuzgó zsarunak a füle mellé durrant. Íután a pisztolyt és a tartalék tárákat rendben találta, a magával

hozott terepszínű zsákból apró, henger alakú dobozokat szedett elő. Ezek úgynevezett hang- és fénygránátok voltak, amelyek azt a célt szolgálták, hogy adott esetben az ellenfelet időlegesen megvakítsák, megsüketítsék. Spaider három-három

dobozkát az ülésre helyezett, a többi gondosan visszatette a zsákba. Ezután egy erős, sötétkék dzsekit húzott elő a csomagból. Tisztában volt vele, hogy igencsak izzadni fog benne - a

tegnapi hűvös idő után a meleg szinte rázuhant a városra -, de mégsem tehetett mást, fel kellett vennie. Már csak azért is, mert a ruhadarabban rafináltan elhelyezett zsebek tömkelegét alakította ki, amelyekbe könnyűszerrel elhelyezhette a terepszínű zsák tartalmának csaknem a felét, másrészt mégsem szíjazhatta rá a 45-ös tokját a pólójára úgy, hogy semmi se

takarja el a fegyvert, mert kissé furcsán festett volna vele az utcán.

Felvette a dzsekit, a szükséges felszereléseket - egy álkulcskészlettel kiegészítve - gondosan elhelyezte a zsebekben, aztán kiszállt a kocsiból, és elindult. Lassan, ráérősen lépegetett, két kezét zsebre dugta, arcára pedig méla unalmat erőltetett, közben a szeme sarkából feszülten figyelt minden házat, minden ablakot, minden járókelőt. Semmi sem került el a figyelmét, még a kenyérhéjon civakodó galambok sem. Az agya, mint valami roppant precíz komputer, dolgozta fel a külvilágtól jövő információkat. De semmi gyanúsat nem talált.

Amikor odaért a hatemeletes bérházhoz, amelyben Fentall lakott, olyan magabiztossággal fordult be a kapun, mintha évek óta ott lakna. A lépcsőházban futó pillantást vetett a névtáblajegyzékre, hogy ha az újságíró lakásánál rendőrökbe botlik, tudjon mondani egy nevet, akit keres, aztán nekivágott

a lépcsőnek. Pillanatok alatt felért a második emeletre.

A lakás lepecsételve. Előtte nem áll posztoló rendőr, a folyosó kihalt. Eddig oké.

Az ajtóhoz lépett, a dzsekizsebből előhúzta az álkulcsot, és már nyomult is be a lakásba.

Előbb gondosan visszazárta az ajtót, aztán munkához látott.

Módszeresen, aprólékosan kutatta át az egyes helyiségeket, semmiről sem feledkezett meg. Körülbelül egy óra alatt végzett, anélkül, hogy bármi érdemlegeset talált volna. Csalódottan hagyta abba.

Ezek szerint az egyetlen ember, aki segíthet Martin hollétének kiderítésén, az Texon. Hm... Kár volt Jessicát odaküldeni, az a szemétláda túl kemény dió a lánynak... Áh, most már mindegy...

Az ajtóhoz lépett, kinyitotta, kisiklott a folyosóra, és visszapattintotta a zárat. Aztán indult volna lefelé, ám ebben a pillanatban óvatos léptek koppantak a lépcsőn.

Spaider azonnal döntött. Könnyű, puha edzőcipőjében hangtalanul surrant fel a következő emeletre, ott lekuporodott, és feszülten fülelve várta, hová igyekeznek az újonnan érkezettek. Nem kellett sokáig várnia. Hamarosan matatás zaja

hallatszott az újságíró ajtaja felől, majd kattant a zár.

Aha, tehát ezek is Fentallhoz jöttek... Nyilván ők is szét

akarnak nézni, hogy nem hagyott-e hátra a szerencsétlen valami feljegyzést...

Na, lássuk csak, kik is lehetnek... Rendőrök semmiképpen sem, hiszen azok nem a lépcsőn lopakodtak volna fel, és ők már egyébként is átnézhatték a lakást...

Tehát a váratlan látogatók vagy Fentall kollégái, akik valamilyen úton-módon kiszímatolták, mi után kutatott volt kollégájuk, vagy Fentall gyilkosai, akik az újságíró által összegyűjtött

bizonyítékok után sóvárognak... Hm... Vajon melyik a kettő

közül?... Hoppá! Fentall kollégái nem lehetnek, hiszen Jessica szerint Fentall görcsösen titkolta mindenki előtt a nagy

sztorit, és a gengszterekkel történt találkozóra is csak a lányt

hívta el... Akkor viszont a lakásban kutatók Fentall gyilkosai

vagy legalábbis annak a bandának a tagjai, akik végeztek a férfival. És akik Martinnal is végezni fognak, ha már nem lesz rá

szükségük!

Spaider érezte, hogy felizzik benne a harag, de nyugalmat

erőltetett magára, mert tudta, hogy most hideg fejjel, megfontoltan kell

cselekednie. Igaz lelőhetne a két fickót, de nem sokat érne vele. Neki nem hullákra van szüksége, hanem arra,

hogy megtalálja Martint, még mielőtt ezek a tetűládák kizsarolják belőle a mérget. Tehát egyelőre életben hagyja a két

szar házit.

Hangtalanul lesietett a lépcsőn, a kapun kilépve egy szemvillanással felmérte a túloldalon parkoló, utasok nélküli Nissant, kényelmesen elsétált a sarokig, és befordult a keresztutcába. Itt azután örült sprintbe kezdett. Alig két perccel később

már a Porschénál volt. Izgatottan, szinte vadul rántotta fel a

csomagtartó tetejét, és belekotort a terepszínű zsákba. Egy pillanattal később már a kezében tartotta a két, asztali öngyújtó nagyságú, négyszögletes dobozt. Rövid gondolkodás után az egyiket letette a vezető melletti ülésre, a másikat pedig az arca elé tartotta, és benyomott rajta egy parányi gombot. Válaszként gyufafejnyi piros lámpa kezdett villogni a dobozka oldalán. Spaidert elégedetten elvigyorodott, a dobozkat a dzseki egyik zsebébe süllyesztette, és útnak indult. Nehezebb esett nyugodt, lassú léptekkel haladnia, de nem akart feltűnést kelteni. . . .Még csak az hiányozna, hogy valami ráérős öregasszony, aki egész nap az utcát bámulja, jóindulatúan figyelmeztesse a Fentall lakásában kutatókat, hogy egy férfi valami kis dobozkat rakott a kocsijukra. Amikor odaért a Nissan mellé, látszólag véletlenül a cipőjére pillantott, aztán fejcsóválva féltérdre ereszkedett, és hozzálátott, hogy megigazítsa a meglazult cipőfűzőt. Közben a szeme sarkából lopva körülsandított. Sehol senki! Akkor nyomás! Talán egy másodpercig sem tartott az egész. Mindössze annyit tett, hogy előrántotta a dzseki zsebéből a dobozkat, és az oldalán lévő mágnessel a Nissan alvázára tapasztotta. Aztán már nyugodtan igazgathatta a fűzőt. Felállt, még egyszer körülnézett, majd továbbindult. Az első sarkon befordulva azután ismét örült futásba kezdett. Lihegve esett a Porschéba, és azonnal indított. Egész a Nissan melletti keresztutcáig hajtott, ott megállt, kiszállt a kocsiból, és a sarokhoz osonva kikandikált. A Nissan üres volt, az utca kihalt. Nincs mit tenni, várni kell... Elégedetten dőlt neki a falnak, és dúdolni kezdett valami régi dzsesszmelódiát. Közben arra gondolt, hogy hál istennek csak előrébb jutnak a nyomozásban. Hisz a Nissanra tapasztott parányi jeladó segítségével minden feltűnés nélkül, akár több saroknyi távolságból is követni tudja a Fentall lakásán kutatókat, akik elvezethetik valami főnökhöz. Es annak a főnöknek már tudnia kell, hol van Martin. Persze mielőtt megpróbálkozna egy ilyen elég kétes kimenetelű rajtaütéssel, előbb beszélnie kell Jessicával. Hátha neki sikerült minden különösebb erőszak nélkül kiszednie Texonból a szükséges információkat. Most elég, ha követi a két szarházit. Aztán, ha ők letanyáznak valahol, akkor elmegy Venezuelába, és beszél Jessicával. Újra dúdolni kezdett, ezúttal a Saint Luis Blues-t. Csak akkor hagyta abba, amikor a szemközti ház ajtaján két öltönyös férfi lépett ki, és a Nissanhoz sétált. Az arcukról világosan lehetett olvasni, hogy nem találtak semmit. Mogorván préselődtek az autóba, a jármű kifarolt a járda mellől, és elindult. Spaidert a Porschéhoz nyargalt, beugrott, bekapcsolta a dobozka oldalán lévő kapcsolót. A szerkezet éles pittyegéssel jelezte, hogy veszi a testvérkétől érkező jeladást. Spaidert elvigyorodott, beindította a motort. Nemsokára már a „Picon suhantak Santa Monica felé. Spaidert jócskán lemaradt a Nissantól és az sem zavarta, hogy az néha teljesen eltűnt a szeme elől, hisz a jeladó tökéletesen elég volt ahhoz, hogy a nyomában maradjon. Csak akkor közelítette meg jobban, amikor beértek Santa Monicára. Itt a Nissan letért a „Picoról elhúzott a Memóriái Park mellett, majd néhány perc múlva megállt egy kis mellékutcában. Spaidert nem ment utána a Porschéval, hanem továbbhajtott két sarkot, és onnan gyalog indult vissza. Amikor odaért, a Nissan éppen elnyelte egy földszintes, kertes ház garázsa. Spaidert jól eszébe véste a címet, majd sarkon fordult, és visszasétált a kocsijához. Beült, felírta az utcanevet és a házszámot, aztán felbőgte a motort, és elindult Culver City felé.

Los Angeles, Culver City
Csütörtök, 12 óra 20 perc

A Veneziabz n a korai időpont ellenére nagy volt a nyüzsgés, szinte alig volt üres asztal. De Spaider éppen azért választotta ezt az éttermet, mert jól tudta, a nagyobb tömegben könnyű elvegyülni, és a pincér sem vizslatja végig, már pusztá unalomból is, a vendégek arcát. Afelől nem volt kétsége, hogy a tévében már bemutatták a fényképét, de azt is tudta, egy ilyen helyen mindenki rohan, és senki sem ér rá a másikat mustrálgatni.

Nem csalódott, a pincér rá sem nézett, miközben felvette a rendelést. Amikor elment, Spaider előhúzza a telefonszámokat tartalmazó noteszt a zsebéből, és lehajtott fejjel -, hogy senki se bámulhasson bele az arcába, még ha akarna sem - látszólag elmélyülten tanulmányozni kezdte a beleírt neveket.

Akkor is ezt tette, amikor a pincér kihozta a Martinit meg a makarónit. Aztán elrakta a noteszt, és nekilátott az evésnek. Már a vége felé járt, amikor egy táblát tartó pincér haladt el mellette, a táblán pedig a telefonhoz kért illető neve: Fred Spaider.

Tovább folytatta az evést, mintha semmi köze sem lenne a dologhoz, de közben villámként cikáztak agyában a gondolatok. .. Egyedül Jessica tudja, hogy itt van, tehát csakis ő telefonálhat. De vajon miért? Vajon mi történhetett, ami miatt nem idejött, hanem telefonált? Persze teljesen naiv és elhibázott gondolat volt a lány részéről, ha azt hitte, hogy ő odamegy a készülékhez, és belesicsergi: Itt Fred Spaider... Evvel az erővel mindjárt azt is hozzátehetné, hogy az a fickó, akit többrendbéli gyilkosság miatt köröz a rendőrség. Úristen! Hogy lehet valaki ennyire buta... Hm... De most valamit tenni kéne... Mert ő innen nem bírja felhívni a lányt, hisz nem tudja, hol van... A készülékhez viszont semmiképpen sem mehet oda... A kurva életbe!

Belekortyolt a Martiniba, aztán mint akinek melege van egyébként tényleg az is volt - lehúzza a dzsekijén a cippzart.

Sosem lehet tudni, hátha nemsokára szüksége lesz rá, hogy előrántsza a 45-öst.

Folytatta az evést, de közben nem tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy valami nagy baj történt. Aztán fellélegzett.

Ugyanis ismét jött a táblatartó, és ezúttal Martin Brentet kereste. Megfogta a fickó karját, és rámosolygott.

- Martin Brent Vagyok.

- Akkor kérem, fáradjon a hármas fülkébe.

Spaider elindult a hármas fülke felé, és közben jóleső érzés ömlött végig rajta.

... Hm... Úgy látszik, mégsem olyan buta ez a Jessica, hiszen pillanatok alatt rájött, hogy Fred Spaiderként nem mehet

S oda a telefonhoz.

Belépett a fülkébe, és a kagylóba bűgta:

! - Itt vagyok szerelmem, csicseregd el szépen, mi a baj.

! - Maga az Spaider? - mordult fel egy ellenszenves férfli hang a vonal végén.

Spaider előbb megdöbbsent, majd a következő másodpercí ben megpördült a tengelye körül, és a pisztolyáért nyúlt. Aztán félúton megállt a keze. A fülke környékén ugyanis nem volt senki.

...Akkor ezek szerint nem arról a jól bevált trükkről van szó, hogy a szomszédos fülkéből felhívják az éttermet, és ha a kért ürge a készülékhez megy, akkor az étterem bejáratánál lesben állók berontanak és szitává lövik... Mi ez az egész?

- Az vagyok, akit keres - mondta óvatosan a kagylóba.

- Akkor figyeljen rám! A barátnője nálunk van, úgy is mondhatnám, hogy a vendégszeretetünket élvezzi.

A beszélő egy pillanatra elhallgatott, várva, hogy Spaider nyomban izgatottan kérdezősködni kezdjen, de a kommandós

egy szót sem szólt. Végül a vonal túlsó végén lévő megunt a dolgot, és folytatta a csevegést.

- Gondolom, szeretné viszontlátni a hölgyet?

- Miért gondolja?

- Mert a barátnője.

- Ez tévedés... de azért... igen, szeretném viszontlátni.

Épségben!

- Ó, hát persze... hehe... épségben.

- Ne röhögcséljen, azt mondja meg, mit akar.

- Ó, semmi különös, csak épp... csevegni magával.

- Aha.

- Gondolom, rá fog érni.

- ...Igen.

- Akkor jöjjön a gastwoodi autótemetőhöz egy óra múlva.

- ...Oké. Ott leszek a bejáratnál.

- Pont a bejáratnál?

- Vagy egy kicsit beljebb a telepen. De könnyen meg fognak találni, egy tűzpiros Ferrarival leszek.

- Nocsak, megunta a Porschét?

- Nem, csak lerohadt. Egy barátomtól kértem kölcsön az

ő járgányát.

- Értem. Hát akkor egy óra múlva...

- Még valamit.

- Gondolom hallani akarja a barátnője hangját.

- Eltalálta.

- Nos, jó.

A vonal túlsó végén egy pillanatra csend lett, aztán Jessica zokogott bele a kagylóba.

- Spahaideher! Ké... rem...

- Jessica! Jól van?

- I... igen. De... ezek... - nem tudta folytatni, a mellette álló ellenszenves hangú nyilván kitépte a kezéből a kagylót. Most ő szólalt meg.

- Akkor egy óra múlva.

- ...Oké.

- És Spaidet... Semmi trükk! Érti? Semmi trükk!

- Hamarosan találkozunk - válaszolta a kommandós, és letette a kagylót.

Kilépett a fülkéből, az asztalához sietett, bankjegyet dobott a tányérja mellé, aztán sarkon fordult, és kiviharzott az étteremből.

Jól emlékezett rá, hogy amikor két sarokkal odébb leállította

a Porschét, és elindult a Vetiezia felé, a bejáratához odakanyarodott egy tűzpiros Ferrari, golyó fejű negyvenes ürgével a volánnál, és huszonöt év körüli cicababával az anyósülésen.

. Ezek még biztos nem végeztek a kajálással...

Valóban, a nyitott tetejű sportkocsi ott árválkodott a járda

mellett. Spaidet nem sokat tétovázott, odament az autóhoz, lezser mozdulattal ugrott a vezetőülésre. A következő pillanatban egy iszonyatos erejű karate ütéssel darabokra törte a formatervezett, műanyag gyújtáskapcsolóházat, majd előrántotta a

törkését, pengéjét a pólusok közé dugva rövidre zárta a gyújtást, és tövig nyomta a gázpedált.

A motor felüvöltött, a jármű pedig kipörgő kerekekkel elsüvített a járda mellől.

A gastwoodi autótemető csak negyedóránnyira volt, de a kommandós tudta, hogy sietnie kell. Ugyanis tisztában volt vele, hogy a vérére szomjazó gengszterek nemsokára megszállják a roncstelep környékét.

Most már világosan látta, mi ez az egész. Jessicát elkapták, amikor bement Texonhoz, aztán kiszedték belőle, hol kellene találkozniuk. De valószínűleg túl kockázatosnak ítélték, hogy

megpróbáljanak egy zsúfolt étteremben rajtaütni - nyilván a kezükben van már a kartonja, így tudják, hogy nem holmi kiscserkésszel állnak szemben -, ezért úgy döntöttek, elcsalják valami néptelen környékre, ahol nyugodtan kinyírhatják.

Hm, nem rossz terv... csak éppen nem fog sikerülni.
Hirtelen lelassított, mert rádöbbedt, hogy örült módon száguld, az ilyesmi pedig pillanatokon belül felhívja rá a rendőrség figyelmét. Erre viszont - különösen, ha az embert gyilkosságért körözik -, semmi szükség. Inkább át kell gondolni a teendőket... Először is, odaviszi a Ferrarit a roncstelephez, leállítja, aztán visszamegy a Porschéhoz, és irányj Santa Monica... mert biztos, hogy ott van a lány... A LÁNY...

Váratlanul furcsa bizsergést érzett a zsigereiben. Valami szokatlan, nagyon régen érzett, felkavaró bizsergést. Olyan, mintha... mintha... Áh, hülyeség! Ez a Jessica helyes, szimpatikus lány, ennyi az egész... és kár lenne, ha baja esne...

mert... mert... mert szimpatikus na! És nem fogja engedni, hogy ezek a rohadékok ártsanak neki! Ha ott van abban a Santa Monica-i házban, akkor kiszabadítja, ha nem, akkor abból, akit ott talál, kiveri, hogy hová vitték. Ha nincs ott senki, akkor megvárja, amíg visszajönnek a roncstelepről... Addig úgysem merik bántani, amíg őt el nem kapják, mert jól tudják, Jessica az egyetlen, akivel jelen pillanatban zsarolhatják. Tudják? Honnan? És mi az, hogy zsarolhatják vele? Egyáltalán, miért hiszik, hogy a barátnője?

Még akkor is ezeken a kérdéseken töprengett, amikor megérkezett az autó temetőhöz. Itt azután elhessegette magától a zavaró gondolatokat, és inkább az előtte álló feladatra koncentrált. Először is odagurult a bejárathoz, leállította a motort. Körülnézett. Miután semmi gyanúsat nem tapasztalt, kiszállt a kocsiból, és hangos füttyöréssel besietett a kapun, közben barátságosan odaintett a portásfülkében gubbasztó öregembernek, aki érkezésétől kezdve árgus szemekkel figyelte.

Nagyon helyes - vigyorodott el magában Spaidér. - Az öreg emlékezni fog rá, ha megkérdezik tőle, nem látta-e azt a férfit, aki a piros Ferrarival jött. De igen, válaszolja majd, bement a telepre. Erre a keselyűhorda nekilát átfésülni a területet, nem is sejtve, hogy ő addigra már rég útban lesz Santa Monica felé.

Csak annyira ment be a roncshegyek közé, hogy eltűnjön a portásfülkében gunnyasztó elől, ekkor aztán éles kanyart vett, és némi roncsmászás után visszavergődött az utcára. Ott leintett egy taxit, beült, és bemondta az utca nevét, ahol a Porschét hagyta. Huszonöt perccel később már a Santa Monica felé vezető sztrádán száguldott. Közben az előtte álló akciót tervezgette. Az agyában lévő képzeletbeli monitoron megjelent a ház, melynek garázsába a Nissan beállt, valamint a környék, az egy- és kétszintes családi házak, az apró kertek, a szűk utcák. ..Vajon hányan vigyáznak Jessicára? Már, ha egyáltalán ott van, abban a házban... Ketten? Hárman? Nem, maximum két ember őrizheti... sőt, lehet, hogy csak egy. Tulajdonképpen még őrzés nélkül is otthagyhathák, hisz nyilván úgymint megkötözik, arra meg álmukban sem gondolnak, hogy ő tudja a lakás címét... Tehát maximum két ember...

A gondolatra megnyugodott, és most már minden figyelmét az útra fordította.

Santa Monicára érve, ugyanazon az útvonalon hajtott végig, mint bő két órával azelőtt, és ugyanott parkolt. Leállította a motort, terepszínű zsákjából előhalászta a kisméretű UZI géppisztolyt, betárazta, majd a dzsekijébe süllyesztette. Némi gondolkodás után egy három pengét kilőni képes franciakést is magához vett, aztán elindult a célpont felé.

Tudta, hogy a házak elrendeződése és a nappali világosság miatt most nincs módja osonva, lapulva megközelíteni a gengszterek búvóhelyét. Ki kell tennie magát annak a veszélynek, hogy kiszúrják. Azért reménykedett benne, hogy ez nem fog megtörténni, hiszen nem valószínű, hogy a nőt őrző fegyveres vagy fegyveresek örökké az ablakokra tapadva lesnének a környéket. Különösen akkor nem, ha úgy tudják, hogy ő valamilyen roncstelep felé nyargal.

Eközben odaért az utcához, amelyben a ház állt. Befordult és nyugodt, természetes járással elindult felé. Amikor odaért, egy szemvillanás alatt átvette magát a kerítésen, a következő pillanatban pedig már géppisztollyal a kezében lapult a ház falánál. Várt néhány másodpercig, majd amikor a környéken semmi sem mozdult, a garázsajtóhoz lopakodott. Elővette az álkulcskészletet, kinyitotta a zárat. Óvatosan felhajtotta a billenőajtót, bekúszott alatta, majd egy útjába akadó használt gumiabronccsal kitámasztotta a szerkezetet, hogy ne ereszkedjen vissza. Így beszűrődhetett egy kis fény az utcáról, és nem kellett sötétben botorkálnia. Körülnézett, és szinte azonnal rátalált a garászból a lakásba vezető ajtóra. Odaosont, és lenyomta a kilincset. Az ajtó engedelmesen kinyílt. Hát persze, miért is lenne bezárva? Egy folyosóra jutott. Némi tétovázás után elindult rajta, közben feszülten fülelt, nem hall-e valami zajt, cipőkopogást, beszédet... Ha ajtóhoz ért, belesett a kulcslyukon, majd tovább haladt. Végre a harmadik próbálkozást siker koronázta, a vizsgált helyiségben, éppen az ajtóval szemben, egy rozmárképű fickó hintáztatta magát a széken, és elégedetten bámulta a tőle kb. három méterre ülő, megkötözött Jessicát. Spaidler örömmel állapította meg, hogy a hintáztató keze ügyében semmiféle fegyver nincs. Persze... egy megkötözött nő őrzéséhez miféle fegyver kellene? Spaidler felegyenesedett a kulcslyuktól, hátrált néhány lépést. Közben eldöntötte magában, hogy a rozmárra nem fog tüzelni, hisz az fegyvertelen, tehát nem tud neki ártani. De, ha rajta kívül még másik strázsa is van a szobában, akkor azt könyörtelenül lelövi, hisz nem lesz ideje azt nézegetni, hogy az is fegyvertelen-e. Pár másodpercig koncentrált, majd előrelendült. Hatalmas erővel rúgta be az ajtót, aztán lövésre kész géppisztollyal szinte berobbant a helyiségbe. A rozmár kiguvadt szemmel, halálra váltan meredt rá meg sem próbált védekezni. Spaidler egy tizedmásodperc alatt felmérte a helyzetet, majd amikor látta, hogy a rozmáron kívül nincs más férfi a szobában, szemét és fegyvere csövét a banditán tartva megkérdezte a lánytól:

- Van még valaki a házban?
- Nincs.
- Oké.

Spaidler kezében megvillant a széles pengéjű kommandós tőr, és Jessica a következő percben szabad volt. Míg ő a húsába vágó szíj helyét dörzsölgette, addig megmentője az őrt kötözte meg. A lány nézte egy darabig a munkába mélyedt kommandózt, aztán megkérdezte:

- Hogy talált rám?
- Szerencsém volt. Fentall lakásán rajtam kívül mások is ügyködtek. A nyomukba eredtem, így jutottam el ide...
- Talált valamit Fentallnál?

Spaidler csak megrázta a fejét, hogy a neki háttal ülő bandita ne tudhassa mit válaszol, de Jessicából ekkor kitört a szóáradat.

- Spaidler! El kell mennie Texonhoz! Én voltam nála, de nekem nem sikerült kiszednem belőle semmit...
- Fogja be a száját!
- De értse meg, ha maga sem talált semmit Fentallnál, akkor Texon az egyedüli, aki elvezethet bennünket a barátjához. El kell mennie hozzá, mert csak ő tudhatja...

Jessica hirtelen elhallgatott, mert látta, hogy Spaidler arca félelmetes változáson megy keresztül. Rémisztő volt a látvány, harag és fájdalom, szomorúság és könyörtelenség egyszerre ült ki a férfi vonásaira.

- Mi... mi történt? - kérdezte a lány ijedten, de Spaidler nem válaszolt. Ehelyett felemelt egy ott heverő sálat a földről, és bekötözte a rémült arcú bandita száját. Aztán furcsa, rekedt

hangon csak ennyit mondott:

- Menjen ki!
- De... én csak...
- Menjen ki!

Spaider csendesesen beszélt, de a hangjából olyan indulat áradt, hogy Jessica jobbnak látta, ha azonnal engedelmeskedik. Kiment, behúzta maga mögött az ajtót, és várt. Nem sokáig, kicsit később kattant a zár, és Spaider nyomult ki a folyosóra.

- Mehetünk, morogta.
- Spaider, sajnálom, ha esetleg valami rosszat mondtam, és...
- Fogja be a száját, és induljon!
- Oké.

Elindultak a kijárat felé. Odaérve Spaider kinyitotta az ajtót a belülről benne hagyott kulccsal, és kióvakodott a kertbe. Gyors pillantással felmérte a környéket, majd amikor látta, hogy semmilyen veszély nem fenyegeti őket, fejével intett a lánynak, hogy jöhet ő is. Átvágtak a kerten - a kapuhoz érve Spaider álkulccsal nyitotta ki a zárat -, majd kiléptek az utcára, aztán nyugalmat erőltetve magukra, kényelmesen lesétálták a két saroknyi távot. Amint elhelyezkedtek a Porsche ülésén, a kommandós indított, az autó kikanyarodott az útra, és elindult a Santa Monicáról kivezető sztráda felé.

Néhány perc múlva az autópályán robogtak.

- És most hová? - kérdezte a lány, miután látta, hogy Spaider magától nemigen fog megszólalni.
 - Ruhát venni.
 - Mit csinálni?
 - Ruhát venni. Mert így mégsem mehetek Texonhoz.
 - Most egyből oda akar menni?
 - Miért, mire várjak?
 - Semmire, csak...
 - Na látja! Egyébként, hogy zajlott le a beszélgetése Texonnal?
 - Hááát... nagyon udvarias volt, meg kedves... csak éppen hazudozott..., hogy ő nem tud semmit Mr. Brentről, meg hogy ő úgy tudja, az a cég, aki elvitte Mr. Brentet, szabályos szerződést kötött vele, meg ilyesmi. De közben látszott rajta, hogy pontosan tud mindenről, csak nem akar beszélni.
 - Aha. Ezeket a tetűládákat ő értesítette?
 - Nem hiszem, mert amíg ott voltam, egy pillanatra sem hagyta el az irodát, és nem is telefonált. Engem sem nála kaptak el, hanem az utcán, amikor eljöttem tőle.
 - Aha. Akkor ezek szerint figyelték a gyárat.,
 - Valószínű.
 - Könnyen bejutott?
 - Igen. Felmutattam az újságíró igazolványomat, a portás jószerivel meg se nézte, csak feltelefonált, aztán mondta, hogy mehetek.
 - Ühüm.
 - Spaider?!
 - Na?
 - Vérzik a keze.
 - Mondom, vérzik a keze.
 - Igen? Akkor... adjon valami papír zsebkendőt vagy ilyesmit.
- Jessica segítőkészen odaadott a férfinak egy csomag papír zsebkendőt, aztán nézte, ahogy az a volánt egy pillanatra elengedve megtörli a kézfejét. Spaider újra megmarkolta a kormánykereket, láthatólag nem akart tovább foglalkozni a dologgal. De a lány nem hagyta.
- Mutassa!
 - Mit?
 - Hát a kezét!
 - Hagyjon békén!
 - Ugyan, mit erősködik? Csak meg akarom nézni.

- Nézegetse a sajátját!

De Jessica szelíd erőszakkal megfogta a férfi jobb kezét, és maga felé húzta. Aztán felkiáltott.

- Spaider?!

A férfi ingerülten visszarántotta a kezét, és csak aztán kérdezte:

- Na?

- Magának... magának nincs is seb a kezén.

- Hallja? Azt mondtam: magának nincs is seb a kezén!

- ...Tudom.

- Akkor mi ez a vér? Hallja?! Mi ez a VÉR!?

- Ne ordítson, hülye liba, maga az oka az egésznek!

- Minek?

- Nagyon jól tudja, minek.

- Maga... megölte azt a férfit?

- Azt kérdeztem, megölte azt a férfit? Nem, nem is kérdezem, tudom. Előbb megkötözte, aztán bekötötte a száját, hogy ne tudjon kiabálni, és végül átvágta a torkát. így volt? ÍGY VOLT?

- Ide figyeljen, maga agyalágyult, hülye tyúk, fogja be a pofáját, mert úgy kirúgom a kocsiból, hogy csak úgy nyekken! Ha maga nem pofázik, akkor az az ember még mindig élhetne.

De magának el kellett mondania a további teendőinket, ugye?

Mit gondol, mit csináltak volna a bőrűnkre vadászok, ha visszajönnek, és itt találják a fickót megkötözve? Az első kérdésük az lett volna, hogy mi hova mentünk? És maga egyfolytában azt pofázta a fickó előtt, hogy nekem el kell mennem

Texonhoz, mert maga nem tudott meg tőle semmit, és én sem találtam semmit Fentallnál. Pedig azok, akik a maga barátjánál jártak, láthatták, hogy a rendőrségi pecsét fel van törve, tehát nyugodtan gondolhattak arra, hogy sikerült megelőznöm őket, és sikerült nyomra bukkannom.

Spaider abbahagyta a beszédet, mert olyan dühös volt, hogy most már úgymint csak válogatott szidalmakat tudott volna mondani. Inkább az útra meredt, és hallgatott. Közben undorodott magától.

Megölt egy embert... egy embert, aki védekezésre képtelen volt..., aki nem ártott neki... De meg kellett tennie! Ha nem teszi meg, a gengszterek odarobognak a gyárhoz, kinyírják az igazgatót, vagy őt vagy mindkettejüket... Egyébként is, ebben a játékban nincs kegyelem. A roncstelepen reá vadászok

sem sokat teketóriáznának, ha a kezükbe kerülne. Habozás nélkül megölnék. Őt is, meg a lányt is. Meg Martint is. Meg azokat is - igaz csak közvetve -, akik az esetleges háborúban pusztulnának el. Nem, itt nincs könyörület. És különben is, a rozmárcú ugyanúgy benne volt a buliban, mint a többiek. Csak balszerencséjére ő nem a roncstelepre ment...

Spaider idáig jutott a gondolataiban, amikor hirtelen belépillant a felismerés, hogy valahol már látta a rozmárcút. De

hol? Körözési listán? Rendőrségi nyilvántartóban? ... Hopp!

Megvan! A lány háza előtt a Fordban. Igen, ő volt a Fordban ülő két fickó egyike. Azok egyike, akik a lányra lestek, és akik minden szívfájdalom nélkül megölték volna őt is, ha módjuk nyílt volna rá.

Most már nem érzett lelkiismeret-furdalást. Csak azt tette, amit tennie kellett végzett a céljai elérését veszélyeztető ellenséggel.

Az önvádak elcsitulásával egyidőben kérdések tolultak fel benne, az elkövetkező óra feladataival kapcsolatos kérdések.

Hogy fog bejutni Texonhoz? Vajon őrzik-e testőrök a fickót?

És hogy fogja szóra bírni?

Csak akkor hagyta abba a tervezgetést, amikor beértek Mar Vistára, és megálltak egy áruház előtt. A lányt otthagya a kocsiban, ő maga pedig bement, és bevásárolt. Mire negyedóra múlva visszatért, már fehér ingben, krémszínű öltönyben pompázott, edzőcipőjét pedig olcsó szandállal cserélte fel.

- Na, milyen vagyok? - hajolt be az ablakon.
Jessica végigmérte, aztán vállat vont.
- Nem tudom, milyennek akar látszani?
- Hétköznapinak.
- Nagyjából megfelel.
- Akkor oké. Most először is tegye el ezt a csomagot - egy áruházi szatyrot adott be az ablakon, benne a régi ruháival -, aztán adja oda az újságíró-igazolványát.
Jessica bedobta a szatyrot a hátsó ülésre, és átadta az igazolványt.
- És most? -- kérdezett vissza.
- Most keressen egy félreeső zugot, parkoljon le a járgánnyal, aztán üljön be az áruház éttermébe, és ebédeljen meg. Mert gondolom, a vendéglátói nem etették agyon.
- Nem.
- Akkor rajta!
- És maga?
- Én elmegyek Texonhoz, és kiszedem belőle, amit tud.
Aztán idejövök. Oké?
- Oké. És Spaidet...
- Ne mondjon semmit. Egyébként időközben eszembe jutott, hogy a fickót már láttam egyszer. A maga háza előtt parkoló Fordban. Bérgyilkos volt, akárcsak az a kettő, aki a lakásban megpróbált kinyírni. Csak a véletlenül múlt, hogy nem vele akadtam ott össze.
- Értem.
-- Akkor jó. Most pedig megyek. Bye, bye.
Ezzel Spaidet sarkon fordult, és elindult. A lány hosszan, elgondolkozva nézett utána.

7.

Los Angeles, Malibu

Csütörtök, 15 óra 02 perc

- Uram! Telefon...
- Adja ide! - intett Borckmann a lakájnak, miközben whiskys poharát a felfújható nejlonfotel szélére szerelt tartóba. süllyesztette, és kivezette az úszómedence szélére.
- Borckmann - morogta bele a kagylóba.
- Mr. Borckmann, itt Hutchinson.
- Nos?
- Mr. Borckmann... ööö...
- Ne nyöszörögjön, Hutchinson, hanem mondja!
- Az a helyzet..., hogy nem sikerült elkapni a fickót.
- Mi az, hogy nem sikerült elkapni?
- Nem rajtunk múlt... Mi már fél órával a megbeszélés előtt a roncsstelepnél voltunk...
- És?
- ...a piros Ferrari, akkor már ott állt a bejáratnál.
- Tovább!
-- A portás azt mondta, hogy a Ferrarit vezető férfi előttünk tíz perccel ment be a telepre. Erre természetesen körülfogtuk az egész telepet, és átfésültük.
- És?
- Nem volt ott.
- Hát akkor hol volt?
- Sajnos... ez is kiderült a későbbiekben. Ugyanis negyedóra elteltével már kezdtem gyanakodni, és biztos, ami biztos alapon elküldtem két emberemet, hogy figyelmeztessék Barnst a fickó készül valamire.
- És? .
- Sajnos... sajnos későn érkeztek. A fickó kiszabadította a nőt, - és... megölte Barnst. Előbb megkötözte, aztán elvágta a torkát.
Borckmann egy pillanatra úgy érezte, szétrobban a dühtől, aztán beleordított a kagylóba.
- A maga emberei egy rakás szart érnek, az egész tetves banda egy nagy rakás szar! De egy valamit jól jegyezzen meg

Hutchinson! Ha a maga embereinek a hülyesége miatt fogok elesni az üzlettől, nagyon megkeserülök. Tudtommal azért alkalmaztam magát, meg a bandáját, mert azt mondták: maguk előtt nincs lehetetlen. Hát akkor kerítsék elő ezt a tetves Spaidert meg azt a kurvát, és tapossák el őket. Érti? Tapossák el őket, mint az élősködő férgeseket!

- De, Mr. Borckmann...

- Nem érdekel a fecsegése, legfőképp a kifogásai nem érdekelnek. Azt akarom, hogy ez a két rohadék dögöljön meg! Érti? Dögöljenek meg minél hamarabb! Borckmann, miután az ordítózással némiképp levezette az indulatát, valamivel nyugodtabban folytatta:

- Szedje össze minden mozgósítható emberét! Most semmi más nem számít, csak ez az ügy. Mindenképpen elő kell kerítenie ezt a két embert, akár a föld alól is.

-- Igen, Mr. Borckmann.

- Es ne kövessenek el több hibát! Egyáltalán... honnan tudhatta meg Spaidert, hogy hol őrzik a lányt?

- Fogalmam sincs, Mr. Borckmann.

- Hát derítse ki!

- Igen, Mr. Borckmann.

- Es, Hutchinson!

- Igen, Mr. Borckmann!?

- Folyamatos jelentést kérek arról is, hol tart a rendőrség a nyomozásban.

- Igen, Mr. Borckmann. Vergeron folyamatosan tájékoztatni fog bennünket.

- Akkor munkára!

Borckmann letette a kagylót, és visszavezette a fotellel az úszómedence közepére, közben Spaideren járt az esze. Természetesen ő is megkapta a rendőrségi jelentés fénymásolatát, amelyből világosan kitűnt, hogy Spaidert nem hétköznapi ember.

Hát persze, hogy nem az, hiszen ha az lenne, akkor Hutchinson emberei már rég végeztek volna vele. De kell, hogy legyen valami gyenge pontja! Mindenki sebezhető valahol, és ez

alól Spaidert sem lehet kivétel... Vajon mit találhatott Fentall lakásán? És ha talált valamit, akkor miért nem fordult a rendőrséghez? Pénzt akar? ... Nem, azt elmondta volna Hutchinsonéknak, amikor felhívták az étteremben... Vagy Barnsnek... Tényleg, miért ölte meg Barnst? Hiszen elég lett volna

megkötöznie... De ő megölte... Ezek szerint Barns veszélyes lett ránézve... De miért? Hm. Nyilván látott vagy hallott valamit, amit nem kellett volna. De mit? Valószínűleg a további

terveiket. Azt, hogy mire készülnek. És vajon mire készülnek?

Pénzt nem akarnak, ez egyértelmű... és nyilvánosságot sem, hiszen akkor Spaidertnek nem kellett volna megölnie Barnst.

Hm. Valahogy úgy fest ez az egész, mint valami bosszúhadjárat. De mi, vagy ki ellen? Vagy kiért? Ez az! Kiért... Csak két eset lehetséges. Ez a Spaidert vagy a nő palija, vagy... vagy...

Úristen! Lehet, hogy a fickó ismeri Brentet? Nem, az kizárt dolog!... Bár ... bár, miért lenne kizárt? Hm. Ennek sürgősen utána kell nézni. Mert, ha így van, akkor megtalálták a fickó sebezhető pontját... Ez az! Ennek sürgősen utána kell nézni.

Borckmann szélesebben kivezett a medence szélére, és bekiáltott a villába:

- Telefont! Gyorsan a telefont!

Los Angeles, Culver City

Csütörtök, 15 óra 15 perc

A frissen lopott Mazda engedelmesen gurult új gazdájával a TEXON-gyár irodaépülete felé, a vezető közben azon morfondírozott, vajon hogyan fog bejutni a gyárigazgatóhoz.

... Erőszakot csak a legvégső esetben alkalmazhat, hiszen a sötétkék dzseki, zsebeiben a legkülönfélébb harceszközökkel, a Porschében maradt. Mindössze egyetlen fegyvert hozott magával, ez viszont nem alkalmas egy irodaépület megostromlására... Tehát marad a fejjáték.

A távolban felbukkant az irodaépület, homlokzatán a hatalmas neon TEXON

felirattal. Spaidet lassított, aztán bekanyarodott az épület előtti parkolóba. Lassan csorgott előre az autóval, közben a szeme sarkából ide-oda sandítva felmérte a terepet.

... Seholy senki. Persze, miért is lennének itt még mindig a rohadékok? Hisz teljesen logikátlan - legalábbis az ő részéről, hogy továbbra is figyeljék Texont. Mert a rozsmárkékú nem tudta elmondani nekik, hogy ő az igazgatóhoz készül...

Megállt a főbejárat előtt, majd a fonnyadt arcú portás integetését látván továbbhajtott, és kissé távolabb parkolt le. Aztán megigazította az öltönyét, hátrasímitotta a haját, fújta egyet, és kiszállt a kocsiból. Nyugodt, egyenes léptekkel közelített a bejárat felé, közben úgy érezte magát, mint valami élő céltábla.

... Ha mégis itt vannak valahol ezek a tetűládák...

- Nem rossz kocsik - bökött ujjával az öregember a Mazda felé, amikor Spaidet odaért elé.

A kommandós barátságos vigyort varázsolt az arcára.

- Csak biztos sokat zabál.

- Nem zabál sokat. Japán.

- Aha.

A vénember elgondolkozva bólogatott néhány pillanatig, aztán váratlanul kitört.

- Ezek a sárgák mindenben megelőznek bennünket! Min8.

denben! A franc essen beléjük! Elvesztették a háborút, és most mégis mindenben ők a jobbak. Miért?

Hirtelen Spaidet felé fordult, mintha csak most venné észre a másikat, és megismételte a kérdést.

- He? Miért?

- Talán... talán az éghajlat teszi.

- Az éghajlat?

- Igen. Arrafelé más. És az emberek is mások. Gyorsabbak, ügyesebbek, valahogy... valahogy hamarabb reagálnak mindenre.

- Hm - a portás szemmel láthatóan mélyen elgondolkozott a hallottakon. Az ajka kissé szétnyílt, a tekintete révedezővé vált. Spaidet türelmesen hallgatott, nem akarta megzavarni

elmélkedésben. Végre néhány hosszú másodperc elteltével az öregember felrezzent a töprengésből, és az előtte állóra emelte tekintetét.

- Kit keres?

Spaidet barátságos, ugyanakkor magabiztos mosolyra húzta a száját.

- Mr. Texonhoz jöttem. Újs gíró vagyok, a Los Angeles New Times-től. A kolléganóm taár járt itt délelőtt.

- Jó kis nő - derült fel a portás arca, és látszott rajta, hogy el tudna képzelni egyet s mást Jessicával. Aztán valamivel hivatalosabb ábrázatot öltött.

- Negyedik emelet, jobbra a második ajtó.

- Kösz - nyájaskodott Spaidet, és belépett az üvegajtón.

Odaballagott a lifthez, beszállt, és megnyomta a negyedik emelet gombját. Aztán végigtekintett magán.

... Ruha, cipő rendben, a frizurát még egyszer végigsímitani, a tartást egy kissé petyhüdtébbre, görnyedtebbre, az arcra egy bájolgó mosolyt... így ni! Most már jó.

Kiszállt a liftből, és elindult az iroda felé. Odaérve megállt egy pillanatra, végiggondolta a teendőket, aztán fújta egyet, mint a bokszoló mielőtt a ringbe lép, és bekopogott.

- Tessék! - csilingelt ki egy női hang.

Spaidet belépett, és körülnézett. Az előszobába jutott, az ajtóval szemben álló íróasztalnál egy festett szőkeség sugározta

felé negédes mosolyát. A kommandós visszamosolygott úristen, mennyit kell itt bájlogni - és lehengerlő hangon

búgta:

- Mr. Texont keresem.

- Milyen ügyben?

- A Los Angeles New Times-tói jöttem, és egy volt beosztottja felől szeretnék érdeklődni.

A szókeség arcáról lefagyott a mosoly, helyét hűvös tartózkodás foglalta el.

- Nem hiszem, hogy George, akarom mondani Mr. Texon ráér.

- Azért legyen szíves, kérdezze meg - bűgta Spaidere, és közben a szókeség ujján lévő karikagyűrűre pillantva magában elkönyvelte, hogy a nő csalja a férjét.

... Világos, Texon keféli a csajt. Persze, miért is ne tenné?

A szókeség közben kelletlenül a mikrofon nyomógombja felé nyúlt, aztán Spaiderre pillantva keze félúton irányt változtatott, és a telefont vette fel. Tárcsázott, majd túljátszott hivatalossággal a kagylóba fontoskodta:

- Mr. Texon. Egy újságíró szeretne beszélni önnel.

- A Los Angeles New Times-tól.

- Igen.

A következő válasz előtt a nő egy oldalpillantást vetett Spaiderre, s csak aztán mondta:

- Szerintem nem különösebben.

-- Hm. Értem.

A szókeség némiképp megütközve letette a kagylót, aztán Spaidere felé fordult, és cseppet sem barátságosan az íróasztala melletti párnázott ajtóra mutatott.

- Fáradjon be!

Hatalmas, teremszerű helyiségbe jutott, a falak mentén óriási, méregdrága kínai vázák pompáztak, a négy sarokban egyegy plafonig érő citromfa állt, a bejárattal szemben pingpongasztal nagyságú, intarziaberakásos, oroszlánckörmös íróasztal terpeszkedett.

Az asztal mögött pedig, mint- valami király, ott trónolt

Texon.

Spaidere megeresztett felé egy behódoló mosolyt, és közben felmérte.:

... Ötvenes éveinek közepén járhat, jócskán kopaszodik épp csak a füle mögött van egy-egy tincs -, és legalább harminc kilo súlyfelesleg van rajta.

Látszik, hogy a sporttal csak akkor találkozik, ha a tévében megnéz egy kosárlabda-meccset, és

persze akkor is úgy, hogy közben belefolyik a fotelbe, és számolatlanul zabálja a szendvicseket, meg issza a dobozos sört. Aztán, ha vége a meccsnek, elégedetten böffent egyet, és a távkapcsolóval csatornát vált.., Úristen, hogy tud ezzel lefeküdni a szókeség... persze teljesen lényegtelen, hogy a csaj mit, hogyan csinál, most az ürge a fontos... az arcán atyai jóindulat, mintha azt mondaná: gyere ide kisfiú, nem harap a bácsi.

Na, majd meglátjuk, ki lesz a harapósabb...

Közben Texon is felmérte a belépőt.

... Laza, petyhüdt tartás, szinte bocsánatkérően csukja be a párnázott ajtót, és mutatkozik be, aztán félszegen ül le az íróasztal túloldalán álló fotelbe. Látszik rajta, hogy nem veszélyes ürge, csak egy jóindulatú barom, akit ugyanolyan szépen és udvariasan ki lehet rúgni, mint azt a csajt délelőtt. Jó is, hogy nem küldte el.

Miközben Texon ezen töprengett, Spaidere már az iroda bútorait és használati tárgyait vette szemügyre, amelyek az elkövetkező percek szempontjából fontosak lehetnek a számára.

Először a vastag, párnázott ajtót mustrálta végig.

... Hm. Ezzel nem lesz gond. Hiszen ezeket az ajtókat kimondottan arra a célra fejlesztették ki, hogy a főnök szobájából ne hallatszon ki semmi, sem bizalmas tárgyalás, sem veszekedés... Tehát, hiába próbál meg ordibálni a hájfejű, nem fogja meghallani senki...

Spaidere egy röpke pillanatra elmosolyodott, aztán tekintete az íróasztalra vándorolt. Örömmel állapította meg, hogy a mikrofon nyomógombjától húzódó zsinór az ő oldalán kúszik le az asztal lábához a padlószőnyeg alá.

Egy mozdulattal eltéphető, tehát ezen megint csak nem hívhat segítséget a dagadék... Mi van még?... A telefon. De, ha

telefonálni próbál, eltöri a kezét. Sőt ez anélkül is bekövetkezhet... Tovább! A fiók!... Hát igen, ott valószínűleg valamilyen revolver lapul... de a fickó egészen közel ül az asztalhoz, tehát ha elő akarja rántani a fegyvert, akkor előbb hátra kell csusszannia a székével, ezt pedig nem fogja hagyni... Spaidert, miután végzett a terepszemlével, kényelmesen hátradőlt a széken, és elvagyorodott.

Texonnak nem tetszett ez a vigyor. És nem csak az. Úgy érezte, a másik valahogy túl magabiztossá vált egy pillanat alatt.

... Az előbb még milyen félszeg volt, most meg milyen agresszíven vagy vigyorog... Mint, aki tud valamit... A kurva életbe, mégiscsak ki kellett volna rúgni... Áh, végül is mit tudhat? Semmit. Csak játssza itt az esztétét...

- Nos... nos kérdezzen - kezdte kissé bizonytalanul, aztán magára találva valamivel magabiztosabban folytatta: Tudja nagyon sok a dolgom, és nem nagyon érek rá...

- Rá fog érni!

Spaidert hangja halk volt és nyugodt, mégis határtalan fenyegetés csendült ki belőle. Texon meghökkenve elhallgatott, és a szemben ülőre emelte a tekintetét.

- Rá fog érni! - ismételte meg Spaidert, majd hozzátette:

- És segíteni fog!

Aztán elhallgatott, és az igazgató szemébe nézett. Kegyetlen, üres nézése volt, Texont leginkább egy töréstechnikához készülődő karatésra emlékeztette. És hirtelen úgy érezte magát, mintha ő lenne az eltörendő tárgy. Egyszerre melege lett.

... A kurva életbe! Nem kellett volna beengedni, nem kellett volna beengedni!

Vajon ki lehet? Mert nem újságíró, ez

most már biztos. A rohadt kurafija, hogy átejtette. Beővakodott, mint aki kettőig sem tud számolni, most meg... De

legalább pofázná el, hogy mit akar, nyitná ki a pofáját...

Spaidert elégedetten látta, hogy a másik szorong a széken.

Nagyon helyes, ezt is akarta elérni. Most szépen megvárja, amíg a fickó nem bírja tovább a hallgatást, és csak akkor kezd beszélni.

Texon nem sokáig bírta.

- Akkor hát... miben segíthetek Mr. Hogan?

- Kihez beszél?

- Hát... Önhöz.

- Ja... akkor ezt a Hogant felejtse el.

- Nem értem. Hisz az előbb azt mondta.

- Azért felejtse el, mert nem ez a nevem.

- Hát?

- A nevem Fred Spaidert. És többrendbeli gyilkosságért köröz a rendőrség.

Texon riadtan mozdult a széken, már nyomta volna a mikrofon gombját, hogy belekiálthasson, de ekkor halk pattanás

hallatszott, és Spaidert gúnyos mosollyal felmutatta az eltépett zsinór végét. Aztán ijesztően megkeményedtek a vonásai.

- Ha még egyszer megpróbál valamit, eltöröm a kezét sziszegte a másik felé.

Texon nyelt egyet, és visszahanyatlott a székbe. Közben kétségbeesetten törte a fejétj mit is tehetne.

.. Ez a fickó gyilkos! És Örült! Persze, most már emlékszik

rám, a rádióban beszéltek róla, de ő nem figyelt oda. Most meg

itt ül velem szemben. Úristen, mit lehet itt tenni? Kiabálni reménytelen, hisz a párnázott ajtó elnyeli a zajt, a mikrofon már

nem jó, telefonálni nem hagyna neki időt ez a vadbarom... Talán a pisztoly?

Igen! Hisz a fickó nem tudja, hogy az íróasztal

fiókjában ott lapul egy Beretta. Igen, ez lesz a jó! Előbb szépen, feltűnés nélkül hátrébb csúszik a székekkel, aztán hirtelen

kirántja a pisztolyt a fiókból, egy mozdulat, amíg csőre tölti, és már lőhet is. Mire a fickó feleszmél, már rég halott.

Spaidert nyugodtan, szinte unott arccal figyelte az igazgatót,

és közben pontosan tudta, mire gondol. A feszült vonások, az egyes tárgyakon végigvándorló, majd a fiókon egy pillanatra

. megálló tekintet, világosan árulkodtak Texon szándékáról. De Spaidert még várt. Egészen addig, amíg a szemben ülő elkezdte a hátracsúszást. Ekkor viszont villámgyorsan benyúlt a zakója alá, és előrántotta a fegyvert, amit magával hozott.

Texon abban a pillanatban mozdulatlanul dermedt, és rémülten pillantott a másik kezében lévő törre. Látott már ilyet, úgynevezett létfenntartó tör volt, a nyelében iránytűt, horgászfelszerelést, vadfogó hurkot és tűzgyújtó készletet lehet elhelyezni, a pengéje pedig... a pengéje borotvaéles, a hátsó része recés, hogy amikor kifelé húzzák az áldozat testéből, szétszaggassa a nemesebb belső szerveket, és az egész feketére van krómozva, hogy ne csillogjon, ha sötétben kell használni.

Texon tétován a nyakához nyúlt, és megtapintotta az ütőeret.

... Jézus! Hogy spriccelhet egy ilyenből a vér, ha elvágják...

Egyszerre kiverte a víz. Szinte másodpercek alatt nedvessé vált az inge, a homlokán pedig gyöngyözni kezdett az izzadság. És melege volt, iszonyú melege. És félt. Félt az asztal túloldalán ülő örült gyilkostól, aki szemmel láthatóan mindenre elszánta magát.

Spaidert unott arccal nézegette a kezében tartott fegyvert, majd mintha csak ki akarná próbálni a penge életét, lehasított egy darabot a gyönyörű, intarziaberakásos asztallapból. Megnézte a levágott részt, és bólintott.

- Prima éle van... Nem?

- Tessék?

- Mondom prima éle van a törnek.

- Igen.

- Ezért nem célszerű sokat mozgolódnia. Mert biztos lehet benne, hogy bármikor, bárhol magába tudom hajítani.

Tehát nyomuljon csak vissza az asztalhoz, és a tenyereit tegye rá a lapjára.

Texon végrehajtotta az utasítást, aztán rettegve várta, mit fog tenni a másik.

Spaidert megvárta, míg az igazgató elhelyezkedik, majd felállt, és lassan körbejárt a szobában. Az egyik kisebb kínai váza előtt megállt, felemelte a földről, és elgondolkozva tanulmányozni kezdte.

- Tetszik? - kérdezte izgatottan Texon. - Ma... gának adom. Nagyon értékes!

Spaidert mintha nem is hallotta volna a másik szavait, unottan rádobta a vázát egy másikra, aztán közönyös arccal nézte a szétrepülő cserepeket.

Az igazgató döbbenet nézte az értelmetlen pusztítást.

- Ké... kérem - hebegte. - Ha pénzt... akar... csak szóljon. Azt is tudok adni, és...

- Nem kell pénz! - perdült hátra Spaidert.

- Hát?

Spaidert lassan odaballagott az íróasztalhoz, és megállt előtte.

- A barátom. Ő kell.

- Nem... nem értem.

- Hol van Martin Brent?

- Brent?

- Igen, Martin Brent.

Texon csak most döbbenet rá a valóságra.

... Úristen! Ez a fickó annak a Brentnek a cimborája. Most mi a nyavalyát csináljon?... Egyáltalán, hogy került ide ez a fickó? És mi ez az egész? Lehet, hogy összefüggés van Brent elrablása, meg ennek a vadbaromnak az ámokfutása között?

És ha így van, Borckmann miért nem szólt róla semmit? A rohadt életbe!

- Nos? Hol van Brent?!

... Nem, nem szabad beszélni! Ha bármit elmond ennek a szarházinak, akkor Borckmann megöleti. Inkább hazudik valamit. De mit? Ezen a vadbarmon látszik, hogy ha átveri, akkor bosszút fog állni. Kegyetlen, véres bosszút! Úristen! Segíts!... Hazudni kell valamit. Igen... De ez a fickó úgy néz, mint aki belelát az emberbe. Az előbb is kitalálta, hogy a pisztolyt akarja

elővenni... Nem, ez rögtön észreveszi, ha hazudnak neki... Spaider nézte a mindinkább sápadó, verejtékező Texont, és úgy érezte, végre elérkezett az idő, amikor szóra lehet bírni.

- Jól figyeljen rám! - kezdte, majd amikor a másik ráemelte riadt tekintetét, folytatta: - Maga most azon gondolkodik, hogy hazudjon-e vagy sem. így van?

- Ne... nem.

- Tehát igen. Nos, tisztában vagyok vele, hogy maga csak egy kis mellékszereplő ebben a szemét ügyben, ezért nem fogom megölni, feltéve, ha igazat mond. De ha nem beszél vagy megpróbál átverni, akkor elmetszem a gégejét. Érti?

- Iiigen.

- Még valamit! Éh senkinek sem fogom elmondani, hogy maga köpött, tehát azok, akik elrabolták Martint, nem fognak rájönni, hogy magának járt el a szája.

- És ha mégis?

- Akkor megölik. De az később lesz, és egyáltalán nem biztos, hogy tényleg bekövetkezik. Én viszont most ölöm meg. Jobban mondvá háromig számolok és utána.

- De... de hát mit akar tudni?

- Először is azt, hogy hol van Martin.

- Nem tudom, higgye el, nem tudom...

- Egy.

- Kér... rem, ne tegye!

- Kettő.

- Istenem! Istenem!

- Há...

- Várjon! Kérem várjon!

- Há...

- A pontos helyet nem tudom, de a határ túloldalán. La Ascensión környékén... Állítólag ott van valami vegyi telep... De az nem az enyém!

Spaider látta, hogy Texon ezúttal valóban nem hazudik, ezért bólintott.

- Eddig rendben vagyunk.

- Iiigen.

- Akkor még egy kérdés. Ki mozgatja a szálakat?

- Ké... kérem... én...

- Ne hazudjon, mert... - Spaider kezében felemelkedett a tőr.

- Jó, jó, jó, már mondom, már mondom!

- Nos?

- ...Bor... Borckmann.

- A, a jó öreg Jasie Borckmann! A törvény nagy tisztelője, a kítűnő üzletember, az előkelő partik szívesen látott Jasie-je.

- I... igen.

- Ühüm - Spaider eltette a tőrt, és Texon háta mögé lépett.

- Ké... rem ne öljön meg! - nyüszített az igazgató fejét behúзва, és valószínűleg még mondott volna mást is, de Spaider szakszerű tarkóütése nyomán ájultan bukott az asztal lapjára.

A kommandós, miután meggyőződött róla, hogy-a másik valóban elájult, felemelte a telefonkagylót, és a készülék mellé helyezte. Aztán az ajtóhoz óvakodott, és hirtelen kirobbant az előszobába. A szőkeségnek még megijedni sem volt ideje, Spaider gyors volt és precíz. Egy félerős ütés a halántékra, aztán az ájultat bevitte a főnöke mellé. Ezután az igazgatói szobát kulcsra zárta, az előszobai telefon kagylóját szintén leemelte a villáról, és az asztalra helyezte, majd kisietett a folyósóra. Leliftezett a földszintre, néhány barátságos szót váltott a portással, aztán a Mazdához ballagott, beült, és kihajtott a parkolóból. Mar Vista felé száguldott. Most már megnyugodott valamelyest, hisz végre nyomon volt. Ráadásul tudta, hogy Texon hallgatni fog kettejük találkozásáról, mint a sír.

... De a neheze még csak most következik! El kell jutnia Mexikóba, aztán meg kell találnia a telepet, és végül ki kell szabadítania Martint. Egyik sem lesz gyerekjáték...

Bekapcsolta a rádiót, aztán kényelmesen elhelyezkedett az ülésen, és tervezgetésbe mélyedt. Pontról pontra dolgozta ki a mexikói kirándulás minden egyes részletét, nem feledkezve meg az esetleg felmerülő váratlan problémákról sem.

Mire beért Mar Vistára, nagyjából összeállt a kép. Most már tudta, mit fog tenni. Először is megkereste Jessicát. A megbeszélte helyen, az áruház éttermének egyik félreeső sarkában akadt rá, éppen a fagyaltját kanalazta.

- Hello! Hogy ízlik? - köszönt rá, miközben a kehely alján olvadozó fagyaltmaradékra mutatott.

- Na, mit intézett? - kérdezett vissza izgatottan a lány.

- Minden oké. Fizessen, aztán induljunk.

Jessica bólintott, intett a pincérnek.

Spaider kísértelt a bejárat elé, ott várta meg, amíg a lány utána megy. Akkor néhány szóban elmondta neki a Texonnál történeteket, majd rátért a további teendőkre.

- Most először is bemegy oda - az egyik légitársaság irodájára mutatott-, és vez két jegyet a holnap reggeli houstoni járatra.

- De miért?

- Csak tegye, amit mondok!

- De hát nincs is nálam ennyi pénz.

- Látja erről meg is feledkeztem.

Spaider bankjegyköteget varázsolt elő öltönye zsebéből, megfelezte, majd az egyik részt átnyújtotta a lánynak, aki előbb csodálkozva a pénzre meredt, aztán gyanakvón kérdezte:

- Csak nem rabolt ki egy bankot is útközben?

- Nem volt nekem annyi időm. Ezt még a bázisról hoztam magammal. Sejtettem, hogy szükség lesz rá.

- Ūhüm. De nekem kevesebb is elég.

- Azért csak tegye el, sohasem lehet tudni...

Jessica vállat vont, retiküljébe csúsztatta a pénzt, és elsietett.

Pár perccel később már a két jegyet lengetve tért vissza.

- Itt van!

- Aha. Akkor gyerünk a járgányhoz!

Megkeresték a Porschét, beültek, és Spaider kikormányozta az autót az útra.

- Most hová? - kérdezte Jessica, amikor látta, hogy Spaider nyugat felé veszi az irányt.

- Most? Most Phoenixbe.

- Hová?

- Phoenixbe. Aztán tovább Tucsonba.

- Nem értem...

- Mindjárt sejtettem.

- De azért elmagyarázza, ha szépen megkérem, ugye?

- Lehet róla szó.

- Akkor rajta!

- Egén. Nos, az a helyzet, hogy a rendőrök is és Borckmann emberei is nagyon szeretnének elcsípni bennünket.

- Eddig világos.

- Gondolom, azt sem kell különösebben bizonygatnom, hogy a mi houstoni járatra történt helyfoglalásunkról perceken belül értesül a rendőrség. Aztán a besúgójuk révén Borckmannék is.

- És?

- Mit tenne maga a rendőrség vagy Borckmann helyében, ha megtudná, hogy Spaiderék el akarnak repülni Houstonba?

- Hát... valószínűleg lesben állnék a repülőtéren.

- Így van, jól vizsgázt. Üldözőink tehát, amint értesülnek a jegyváltásról, elégedett arccal, kényelmesen hátradőlnek

a fotelben, mondván: most már nyugodtan pihenhetünk, hisz reggel úgyis elkapjuk a fickót a nővel. Ráadásul Borckmannak

még azért is fülig ér a szája, mert abból, hogy mi Mexikó helyett Houstonba

akarunk menni, arra következtet, hogy halvány fogalmunk sincs, hol őrzik Martint. Mi viszont, ha minden jól megy még ma éjjel átlépjük a mexikói határt.

- Micsoda?

- Jól hallotta.

- Mégis... hogy gondolja? Hiszen, ha máshol veszünk jegyet valamelyik mexikói gépre, akkor arról ugyanúgy értesülnek a rendőrök meg Borckmannék, mint erről a mostani jegyvételről.

- Megint igaza van. Csakhogy mi nem repülővel megyünk.

- Hanem?

- Hanem helikopterrel.

- Helikopterrel?

- Igen.

- De hát...

- Tudom, most azt akarja mondani, hogy helikopteres járatok nemigen közlekednek az Államok és Mexikó között.

- Így van.

- De mi nem is hivatalos járatral fogunk utazni.

- Hanem?

- Kábítószercsempéssel.

- Jézusom! Ezt nem mondta komolyan.

- De igen. Van egy ismerősöm a határ közelében, szorgalmas kábítószercsempész az ürge, és...

- Spaidet, legyen esze! A mexikói határon gondolkodás nélkül lőnek minden olyan helikopterre vagy repülőre, amelyik nincs hivatalosan bejegyezve. Ezt magának is tudnia kell.

- Magának meg azt kell tudnia - tört ki váratlanul indulatosan Spaidet-, hogy egy barátom életveszélyben van! És meg kell találnom, mielőtt megölik. Azonkívül meg kell akadályozni, hogy néhány tetűláda miatt tízezrek pusztuljanak el...

- De ha meghalunk, azzal senkinek sem használunk.

- Miért halnánk meg? Az ismerősöm már évek óta ingázik az Államok és Mexikó között, és eddig még mindig megúsza.

- Még egyszer sem vették észre?

- Azt nem mondtam... de eddig még... mindig túlélte.

- Képzem. Egyáltalán... egyáltalán, hogy barátkozhat egy kábítószercsempéssel?

- Nem azt mondtam, hogy a barátom, hanem azt, hogy az ismerősöm. A kettő nem ugyanaz.

Jessica megvonta a vállát, és tüntetően kibámult a szélvédőn. Spaidet rásandított, aztán ő is vállat vont, és beszéd helyett inkább a gázra lépett. Annál is inkább, mert tudta, hogy még nagyon hosszú út áll előttük.

9.

Los Angeles, Beverly Hills

Csütörtök, 16 óra 20 perc

Morén kapitány gyilkos kedvében volt. Nem csoda, az elmúlt órák eseményei erősen megviselték idegrendszerét. Már

akkor sejtette, hogy ez nem az ő napja, amikor elindult emberei és az antiterroristák élén Spaidetért. Aztán két óra idegtépő várakozás után - amikor is az antiterroristák végre benyomultak Spaidet kiképzőbázisára - kénytelen-kelletlen

elkönyvelte magában az első kudarcot. Ez annál is bosszantóbb volt, mert a nyomokból ítélve csak percekkel késtek le

a nagy találkozásról. Dühé még csak fokozódott, amikor megtudta, hogy a rádió leadta a hírekben az antiterroristák esetleges bevetéséről szóló közleményt, szinte biztos volt benne, hogy ennek tulajdonítható Spaidet villámgyors eltűnése. Erre utalt többek között az étkezéskor maradt, félbehagyott reggeli is. A sikertelen rajtaütési kísérletről visszatérően

rádásul el kellett viselnie egy körülbelül negyvenperces sajtótájékoztatót, ahol mindenféle idióta újságíró pökhendi kérdésére kellett udvarias, jólnevelt válaszokat adnia ahelyett, hogy pofán vághatta volna az illetőt. És az imént még egy jó félórás

főnöki kioktatást is muszáj volt végighallgatnia, és ezt is úgy, hogy nem boríthatta rá az asztalt a másokra. Ezek után nincs mit csodálkozni azon, hogy, törni-zúzni szeretett volna. De nem tehetette. Mindössze annyit tehetett, hogy az irodájába belépő Grassenre olyat ordított, mint egy felbőszült oroszlán.

- Mi a francot akar!?

- Főnök, jó hír.

Morén dühösen legyintett, mert ugyan mi lehet itt jó hír. De Grassen összeszedte minden bátorságát, és folytatta.

- Hírt kaptunk Spaiderről meg a nőről.

- Hogy mondja? -- Morén arc kifejezése egy pillanat alatt megváltozott.

- Hírt kaptunk...

- Jól van, értettem. A lényegét mondja!

- Jegyet foglaltattak a reggeli houstoni repülőjáratra.

- Ez biztos?

- Egészen.

- Na végre! - Morén felugrott a székéről, és izgatott járkálásba kezdett. Grassen követte a tekintetével, szemei úgy ugráltak ide-oda, mintha teniszmeccset nézne. Aztán Morén hirtelen megtorpant előtte, és ránézett.

- Honnan indul a gép?

- Az Internationalról.

- A, az Internationalról. Helyes. Küldje be Hoelgert és Vergeront!

Grassen kisietett, Morén pedig jóleső elégedettséggel elvigyorodott.

...Végre! Végre megvannak. És nem menekülhetnek.

Olyan csapdát állít, hogy nincs az a profi kommandós, aki ki tudna bújni belőle. Akkor aztán jöhetnek azok a bunkó újságírók a hülye kérdéseikkel. Meg a főnökök az okoskodásukkal...

Gondolataiból kopogás riasztotta fel.

- Igen - morogta, és már újra komor volt, mint mindig.

Hoelger és Vergeron lépett be. Morén intett nekik, hogy üljenek le, majd ő maga is letelepedett az íróasztala mögé. Néhány másodpercig csak szótlanul szemlélte beosztottjait, aztán megszólalt.

- Nyilván maguk is tudják már a jó hírt.

A két nyomozó bólintott, Morén pedig folytatta.

- Akkor gondolom azzal is tisztában vannak, hogy ez egy soha vissza nem térő alkalom. Egyrészt azért, mert ki tudja, legközelebb mikor bukkanunk rá Spaiderekre, másrészt azért, mert a repülőtéren a fickó nem viselhet fegyvert, hisz a biztonsági berendezés azonnal kimutatná.

- Ez igaz - szólt közbe Hoelger -, de arról sem szabad megfeledkezni, hogy a reptéren nagy a tömeg, tehát mi se sokat érünk a fegyvereinkkel.

- Ezt én is tudom! - csattant fel Morén ingerülten. - De nekünk nem csak az lesz az előnyünk, hogy fel leszünk fegyverkezve, hanem az is, hogy sokszoros túlerőben leszünk. Meg az, hogy mi tudunk Spaiderek érkezéséről, de ők nem tudják, hogy mi várni fogjuk őket.

- Hm.

Morén figyelmen kívül hagyta Hoelger tamáskodó hümmögését, és belekezdett az akcióterv felvázolásába.

- Az International óriási, ezért azzal meg sem próbálkozhatunk, hogy az egész repteret ellenőrzés alatt tartsuk. Akkor kell lecsapnunk Spaiderekre, amikor a személyellenőrzőn áthaladtak, és indulnának tovább.

- A külföldiekkel nem lesz baj? Mert a houstoni gép nem belföldi járat, csak leszáll Houstonban.

Ezt már Vergeron kérdezte. Aztán érdeklődő arccal hallgatta Morén okfejtését, közben pedig arra gondolt, hogy végre igazán értékes információkat szolgáltathat Borckmannak. Ezt a hírt biztosan jól meg fogja fizetni a róka. Magában így nevezte Borckmannt, egyrészt az arcformája, másrészt a ravaszsága

miatt. Kapcsolatuk még évekkel ezelőtt kezdődött, amikor is Vergeron egy Borckmannra nézve hátrányos fotókópiát eltüntetett az adattárból, és ezért egész tisztességes summát kapott.

A gyümölcsöző együttműködést azóta sem szüntették meg, Vergeron jó néhányszor tett apró szolgálatokat az időközben üzletemberré avanzsált Borckmannnak, és sosem bánta meg.

De ez a mostani úgy más volt, mint a többi. Vergeron érezte, hogy most nagyon nagy pénzről van szó. Bár pontosan nem tudta, mi van a háttérben, de biztos volt benne, hogy Borckmannnak bármi pénzt megér, ha Spaidert és a nőt kiterítve látja. Ehhez pedig előbb el kell kapni őket. Ráadásul Spaidert

nem is akármilyen ellenfél, ezt már néhányszor bebizonyította. Az a csetepaté ott a nő lakásában, árulkodott róla, hogy igazi profiról van szó. Vergeron jól ismerte a Hutchinson vezette

Borckmann-pribékeket, és tudta, hogy egy átlagemberrel sőt egy szimpla kommandóssal is már rég végeztek volna...

Gondolatait Morén kérdése szakította félbe.

- Mi a véleményük?

Vergeron reflexszerűen Hoelgerre nézett, jelezvén, hogy előbb az ő véleményére kíváncsi, csak aztán fejti ki a saját elképzelését. Közben feszülten figyelt, hogy a másik beszédjéből rájöjjön, miről is volt szó.

- Szerintem kivitelezhető a terv - mondta elgondolkozva Hoelger -, de javasolom, hogy nézzük át az antiterroristák névsorát, és csak azokat helyezzük el a reptéren, akik Spaidert leszerelése után kerültek a csapatba. Mert, ha Spaidert kiszúrja valamelyik volt kollégáját - még ha civilben is - andalogni a váróban, akkor azonnal gyanút fog, és lelép.

- És maga, hogy látja a dolgokat? - fordult Morén, Vergeron felé.

- Szerintem is jó az elképzelés - helyeselt Vergeron óvatosan

- Oké - bólintott Morén --, akkor holnap reggel hétkor itt találkozunk. Addig szereztetek Grassennel egy részletes térképet a repülőtérről. Most elmehetnek.

Hoelgerék felálltak és távoztak, Morén pedig kényelmesen hátradőlt a székén, és kezébe vette Spaidert kinagyított fényképét.

- Most elkaplak! - vigyorgott gúnyosan a képre, és az sem zavarta, hogy a fotón látható férfi flegma undorral tekint vissza rá.

A Phoenix felé vezető autópályán

Csütörtök, 18 óra 38 perc

- Mikorra érünk oda?

- Hova?

- Hát ahhoz az ismerőshöz.

- Úgy kilenc óra tájban. Miért?

- Mert éhes vagyok.

- Aha.

- Ennem kell. Addig nem bírom ki.

- Pedig jó lenne, mert semmi kedvem megállni.

- Akkor sem bírom ki. Fáradt vagyok, éhes, koszos, álmos...

- Álmos? Kilenc után ébredt.

- Az mindegy. Különben sem aludni akarok. Csak egy kicsit pihenni. Nézze, lehet, hogy maga még kibír így néhány napot, de én nem. Az elmúlt húsz órában többször is megpróbáltak megölni, elraboltak, üldöztek...

- Oké - bólintott Spaidert, mert belátta, hogy a lánynak tényleg pihenésre van szüksége. - A következő csehónál megállunk, és eszünk valamit. Rendben?

- Igen... Kösz.

Körülbelül tíz perc múlva egy benzinkúthoz értek. Meglehetősen lepusztult állapotban volt, és a mellette málladozó étterem sem látszott túl bizalomgerjesztőnek, Spaidert mégis elé kanyarodott a Porschéval. Aztán kérdően a lányra nézett. Az

vállat vont, mint aki azt mondja: mit csináljunk, ez van, és elgyötörten kikecmergett az autóból. Spaidet beleegyezően bólintott, és ő is kiszállt. Az étterem belülről talán még ocsmányabbul festett, mint kívülről. A falak málladoztak, a festést mindenütt agyoncsapott szunyogdögök rondították, a berendezés kopott és koszos volt. Jessica legszívesebben kifordult volna a helyiségből, de az éhsége és az elcsigázottsága felülkerekedett minden viszolygásán. Szótlanul hagyta, hogy Spaidet egy eldugott boxba vezesse, és leültesse, mint egy gyereket.

10.

A ráncos arcú, sánta tulaj odadülöngélt hozzájuk, és mogorván az iránt érdeklődött, mit hozzon.,

- Attól függ, mi van - motyogta Jessica, majd magyarázatképpen hozzátette: - Úgy értem ennivaló.

- Sonkás szendvics.

- És még?

- Csak az van.

Spaidet elvigyorodott.

- Akkor a kaján nem veszünk össze, hozzon, amit jónak lát.

- És inni? - a ráncos arcú láthatóan nem volt vevő Spaidet humorára.

- Inni? - Spaidet Jessicára nézett: - Magának mire lenne gusztusa? Persze egy normális éttermen kívül.

- ...Narancslé... meg... kávé.

- Akkor egy narancslét, két kávé és egy sört.

- Egén.

A sánta eldülöngélt, Spaidet pedig előbb bátorítóan rámosolygott a lányra, aztán óvatosan körülsandított a helyiségben.

Rajtuk kívül csak néhányan lézengtek, azok is valószínűleg helybeliek lehettek, egy huszonöt év körüli srác, aki a helyiség közepén üldögélt és képregényt olvasott, meg két öregemberekből álló asztaltársaság.

Spaidet, miután végigtekintett rajtuk, visszafordult a lányhoz.

- Hát nem mondom, hogy egy Hilton, de fél órát itt is kibírunk.

- Ühüm.

Jessica nagyon megviselt állapotban volt, Spaidet szerette volna egy kicsit feldobni, de nem tudta mivel. Azzal, hogy még legjobb esetben is legalább annyi megpróbáltatás van előttük, mint, amennyit eddig maguk mögött hagytak? Ez nem látszott túl lelkesítő gondolatnak. Ráadásul Spaidet tisztában volt vele, hogy a neheze még csak ezután következik.

Sajnálta a lányt. És kissé csodálta is. Más nő már rég világgá szaladt volna a helyében, de ő fáradtan, elgyötörten is kitart.

Vajon meddig? Vajon meddig fogja még túrni a veszélyt, a megpróbáltatást? Ki tudja?

Arra riadt fel, hogy a ráncos arcú lerak elé egy tálcát, rajta a két sonkás szendviccsel meg az italokkal. Elvett egy szendvicset és beleharapott. Száraz volt és íztelen. Jessicára pillantott, a lány is fintorogva rágódott a maga adagján. Spaidet már épp valami vigasztalót akart mondani neki, amikor kintről motorbögés, gumisivítás, fékcsikorgás zaja hallatszott, és a nyitott

bejáraton át por nyomult be. Az ajtóhoz közelebb ülő öregek riadtan meresztették kifelé a szemüket, a képregényt olvasó fiú viszont ingerülten lecsapta az újságot, és kiordított valamit.

Hogy mit, azt senki sem hallotta, mert a lóerők dübörgése elnyomott minden más hangot. Csak jó fél perccel később amikor végre elhallgattak a motorok - tudta volna érthetően

elismételni a szavait, ekkor viszont már nem volt hozzá túl nagy kedve.

Spaidet nem csodálkozott a dolgon különösebben, pláne, amikor megpillantotta a helyiségbe csörtető punkokat. Négyen voltak, valamennyien szegecsekkel kivert, fekete bőrruhát viseltek, amelyeket mindenféle szíjjal meg láncsal tettek

még félelmetesebbé, hajuk helyén ijesztő kakastaréj meredezett, az arcuk gátlástalanságról, brutalitásról árulkodott.

- Bekaphatja mindenki! - ordította torkaszakadtából az, amelyik elsőként lépett be, aztán körbefordult, hogy lássa, van-e valaki, akinek nem tetszik a megjegyzése.

Még szerencse, hogy a lányt eltakarja előlük a box oldala gondolta Spaidler, és lehajtott fejjel a poharába mélyedt.

Nem így az egyik öregember, aki erre mindjárt kapott is egy akkora pofont, hogy elöntötte arcát a vér.

- Ne nézzél, szarházi! - ordított rá a szónok. - Hajtsd le a fejed! Érted? Hajtsd le a fejed! És amíg itt vagyunk, fel se merj nézni! Érted?

Az öregember reszketve bólintott, és még a vért se merte letörölni az arcáról.

- Na azért! - sziszegte a punk, aztán ledobta magát egy székre. Éppen háttal ült Spaidleréknek, így a kommandós jól láthatta dzsekije hátán a hatalmas halálfejet.

A kvartett többi tagja is leült, aztán előbb odaüvöltöttek a kocsmárosnak, hogy hozzon whiskyt, majd veszekedve, egymás szavába vágva egy nőről kezdtek vitatkozni.

Jessica rettegve lapult a box falához, és rémülten nézett a férfira.

- Miért... miéit ném csinált semmit az előbb? - kérdezte suttogva.

- Mikor? - kérdezett vissza a férfi.

- Hát... amikor... valakit megütöttek. Nem láttam kit... de hallotam.

- Igya meg a kávéját, és tűnjünk el!

- De... nekem még WC-re kell mennem.

- Tartsa vissza!

- Ilyen gyáva? - Jessica hirtelenjében még a félelméről is megfeledkezett. - Maga, a nagy superkommandós ennyire nem mer...

- Fogja be a száját! Nekem semmi közöm ehhez a kocsmához, ezekhez az emberekhez. Nekem a barátomat kell kiszabadítanom.

- Nekem meg...

- Mi van, nem tetszünk?

A kérdést az egyik tarajoshajú tette fel a mellettük ülő srácnak. A megszólított ijedten nézett fel a képregényből, és nem értette, mit akar tőle a másik, hisz rá se nézett, hozzá se szólt.

- Ne nézz olyan bambán! - vicsorított a tarajoshajú, és a fiú elé lépett, aki erre lesunyta a fejét. A következő pillanatban hatalmas pofon csattant az arcán.

A bőrruhások izgatott vigyorral várták, hogy beavatkozhatnak, de a fiú csak még jobban összehúzta magát, és semmi jelét nem adta annak, hogy vissza akarná adni a pofont.

- Be vagy szarva, mi? - kérdezte a fölé tornyosuló, majd amikor a kérdezett nem válaszolt, ismét pofon vágta.

- Nem hallod, buzi? Azt kérdeztem, be vagy-e szarva.

- Én... én csak...

Durr. A jobbhorog székestől felborította a srácot.

Spaidlernek iszonyú erőfeszítésébe került, hogy türtőztesse magát, ujjai elfehéredve markolták a söröskorsó fülét.

... Nem, nem szabad beavatkozni! Ennél sokkal fontosabb

dolga van... ki kell szabadítani Martint, és meg kell akadályoznia egy háború kirobbantását... Ülve maradni! Ülve maradni!

A punk időközben kelletlenül visszatért a társaihoz, és folytatta a vitát, mintha mi se történt volna.

- Spaidler?!

- Na? - rezzent fel a kommandós.

- Nekem WC-re kell mennem.

- Mondtam, hogy most ne! Inkább vegyen egy nagy lendületet, és robogjon ki a kocsihoz, tessék itt a kulcs, én meg majd...

- Nem érdekel a kocsija meg a kulcsa, meg a beszari viselkedése! Csak nem képzeli, hogy néhány nagypofájú alak miatt összepisilem magam?!

Azzal Jessica választ sem várva felpattant, és elindult a mosdó felé. Elszánt, határozott léptekkel haladt, az útjába kerülő bőrzsizmas lábat egy erőteljes mozdulattal odébrúgta, és bement az ajtón. Spaidet kétségbeesetten nézett utána, annál is inkább, mert a punkok örömjongásban törtek ki, és úgy helyezték el a székeiket, hogy visszatérőben a lánynak közöttük kelljen elhaladnia.

... És pont most nincs nála semmiféle fegyver... Igaz, miért is lenne, hiszen ide csak enni tértek be... A rohadt életbe!

Pedig ezeknél a tetűládáknál egész biztos, hogy lapul valamilyen szűrő-vágó szerszám, borotva, bokszer...

Egyre növekvő aggodalommal figyelte az egymást heccelő bőrruhásokat

...Túl sokan vannak egy kupacban... valahogy szét kell szakítani a csoportot. Aztán meglepetésszerűen kell támadni.

Könyörtelenül...

Ebben a pillanatban kinyílt a mosdó ajtaja, és kilépett rajta a lány.

- Gyere cucus, ülj bele! - rikkantott rá a halálfejes dzsekit viselő punk, és obszcén mozdulatot tett.

- Ne játszd meg magad, kisanyám! - mordult fel vészjóslóan a másik, amikor látta, hogy Jessica tétován hátrálni kezd a mosdó felé, aztán hirtelen felröhögött. - Persze jobb is, ha bemész. Mi meg szintén bemegyünk, és...

- Hagyjátok békén a lányt!

Spaidet hangja csak annyira volt hangos, hogy a bőrruhások meghallják. A hatás nem is maradt el. Az a tarajoshajú, aki az előbb megütötte a képregényt olvasó srácot, nyomban felugrott a székéről, és Spaiderre ordított.

- Ne pofázz, gennyláda, mert kiszúrom a szemedet!

- Hagyjátok békén a lányt! - Spaidet minden igyekezetével azon volt, hogy elég félénken csengjen a hangja. A mutatvány sikerült, a halálfejes dzsekit viselő punk könnyedén odaszólt a már álló társának.

- Leckéztesd meg az ürgét!

- Oké - vigyorgott amaz, és egy vadásztőröt húzott elő a bőrzsizma szárából. Aztán Spaidet felé fordult:

- Imádkozz barom! - sziszegte.

- Várjál, Hóhér én is megyek! - ugrott fel még egy punk

a székéről, és a Hóhérnak nevezett mellé lépett. Ő a változatosság kedvéért egy láncos botot kapott elő, és tudását bemutatandó, nyomban pörgetni kezdte jobbra-balra.

Spaidet szinte felujjongott az újabb fordulat láttán.

... Minden a lehető legjobban sikerült, ketté van szakítva a négyes! Most már csak ijedt arcot vágva be kell várni, amíg a támadni készülő páros közelebb jön... A két ülve maradt tetűládára egyelőre nem kell figyelni, ők most úgysem tesznek

semmit. Még a lánnyal tervezett játszadózást is elhalasztják egy kis vérengzésben való gyönyörködésért.

A két tarajoshajú magabiztosan közeledett, Spaidet pedig riadt arccal maga alá húzta a lábát, és lesunyta a fejét, mintha rettegve várná a büntetést. Egész addig maradt ebben a testhelyzetben, amíg a bőrruhások háromlépésnyi távolságba értek. Akkor

aztán nem türtöztette magát tovább. Felkapta a söröskorsót, tartalmát a vadásztőrös arcába zúdította, aztán kivágódott a boxból.

Egy iszonyatos erejű rúgással leterítette a láncos botot tartót, majd az üres söröskorsót előbb odacsapta a falhoz, aztán a kezében maradt ezerpengéjű csonkkal az eszmélő törös arcába vágott.

A velőtrázó sikoltásra ügyet sem vetve, megállíthatatlan gyorsvonatként rohant a két ülve maradt punkra. A hozzá közelebb ülőt székestől felrúgta, a halálfejesre pedig a mellette álló asztalt borította rá, majd odaugrott mellé, és sarokkal kegyetlenül a lágyékába taposott. A bandavezér felsikoltott, és elájult.

Spaider körbepördült, hogy szükség esetén még folytassa a harcot, de látta, hogy nincs ellenfele. Erre megragadta a kővé dermedt Jessica csuklóját, és maga után ráncigálva kirohantak a kocsmából.

Kis idő múlva már az autópályán száguldottak.

A lány csak most fogta fel, mi történt az előbb. Csak most jutott el a tudatáig, hogy valójában mitől is mentette meg Spaider. Hirtelen eszébe jutottak azok a történetek, amelyekről a Los Angeles New Times is nemegyszer beszámolt. Hogy egy nőt nyilvános helyen, sok ember szeme láttára erőszakoltak meg, és senki sem mert közbeavatkozni. Sőt, úgy tettek, mintha nem vennék észre a dolgot.

...Úristen! Mi történt volna, ha... ha Spaider nem elég ügyes... vagy nem elég gyors... vagy nem elég elszánt! Vagy mi történt volna, ha akkor, amikor ő bemegy a mosdóba, a férfi dühösen feláll, és távozik? Igaza lett volna. Megint... Mint már annyiszor... Úristen, milyen koloncnak érezheti... És mégis, hányszor megmentette már... Úristen...

Egész váratlanul tört rá a zokogás. Maga se tudta pontosan, miért sír, csak érezte, hogy sírnia kell. És közben rá kell hajtania a fejét a mellette ülő vállára.

11.

Los Angeles, Malibu

Csütörtök, 20 óra 30 perc

- Uram! Mr. Hutchinson keresi.

- Kapcsolja!

- Igen, uram.

Borckmann kissé felült a nyugágyon, egy kézmozdulattal elhessentette magától a testét simogató nőket, aztán feszült figyelemmel fülelt a kagylóba.

- Jó napot, Mr. Borckmann, itt Hutchinson.

- A hangjáról hallom, hogy jó híre van.

- Igen, Mr. Borckmann. Sikerük a nyomukra akadnunk.

- Végre! Mondjon el mindent részletesen.

- Igen. Nos, Vergeron jelentette a dolgot, mármint azt, hogy Spaiderék holnap reggel Houstonba akarnak repülni...

- Houstonba? Miért?

- Fogalmam sincs, a rendőrségen is csak annyit tudnak, hogy Spaiderék jegyet vettek a reggeli gépre.

- Hm. És a rendőrség mit akar tenni?

- Természetesen lesben állnak a reptéren, és az alkalmas pillanatban lecsapnak a két menekülőre.

- Nagyszerű!... Ő... Hutchinson?!

- Igen, Mr. Borckmann.

- Gondolom, Vergeron tudja mi a dolga.

- Természetesen Mr. Borckmann.

- És van valami elképzelése arról, hogy hogyan oldja meg?

- Persze, már beszéltem vele erről. A fogdában van egy embere, aki jó pénzért mindenre hajlandó. És majd úgy fogja intézni a dolgot, hogy Spaiderhez meg a nőhöz ő vigye az ebédet... Vacsorázni már nem is fognak!

- Tökéletes! Mondja meg Vergeronnak, hogy az embere nyugodt lehet, a legjobb ügyvédet fogja kapni. Már persze, ha egyáltalán gyanúba kerül. Es a pénzzel sem fogunk szűkmarkúan bánni.

- Meg fogom mondani, Mr. Borckmann.

- Helyes. Még valami?...

- Egyelőre nincs más Mr. Borckmann.

- Akkor jó. Menjen és intézkedjen!

Borckmann letette a kagylót, aztán elégedett vigyorral hátradőlt a nyugágyban, és intett a két nőnek, hogy folytathatják a szórakoztatását.

12.

Tucsontól délre

Csütörtök, 21 óra 29 perc

A Porsche meglehetősen nehezen tűrte a hepehupás földúton való dülöngélést,

utasai úgyszintén. Jessica fáradtan, elnyűtten dőlt jobbra-balra, amikor az autót megdobta egy-egy

bucka Spaidert elszántan markolta a kormányt, és igyekezett a járművet a csapáson tartani. Nem volt könnyű dolga, a szűk kis ösvényt láthatóan nem sportkocsikhoz készítették, itt legfeljebb dzsippek és hegyi kecskék tudtak volna nagyobb erőfeszítés nélkül előrejutni. Ők is csak akkor, ha vezetőjük, illetve

ők maguk kellő bátorsággal rendelkeznek, mert a földút bal oldalán meredek sziklafal emelkedett, a jobbán pedig vagy kétszáz méteres szakadék ásított áldozatra várva.

- Itt még félre se lehet húzódni, ha szembejön valaki - riadozott a lány, amikor a műútról letérve ráfordultak az ösvényre.

- Ez igaz - bólintott Spaidert. - Viszont ne feledje, hogy ide ritkán jön szívesen látott vendég. Az ismerősöm, Keris jól kiválasztotta a lakhelyét.

Húsz perc múlva Spaidertnek is kezdett eleget lenni a dologból. Megkönnyebbült, amikor a csapás végre eltávolodott a mélység szélétől, és befordult a bokrok közé. Még az sem zavarta, hogy a tüskés ágak összekaristolják a Porsche gyönyörű türkizmetál fényezését.

- Megérkeztünk - közölte vidáman, aztán - biztos ami biztos alapon csak a mutatóujját véve le a kormánykerékről előre mutatott. Jessica izgatottan felkapta a fejét, és a kinyújtott ujj irányába nézett. A látvány lehagoló volt, az esti szürkületből előtűnő viskó inkább valami nyomornegyed egyik házára emlékeztetett, mint egy kábitószer-csempész otthonára.

Jessica elfintorította az orrát, és Spaidertre nézett.

- Mondja, az ismerőse tényleg kábitószer-csempészből él?

- Ühüm.

- Csak azért, mert ahogy a házat elnézem, nem keresheti agyon magát.

- A, ez csak a látszat.

- Miért, belül jobb?

- Azt nem mondtam. De Keris a pénzét nem ebbe a házba fekteti. Ő csak addig akarja csinálni a bulit, amíg meg nem szedi magát egy kicsit, akkor le akar lépni.

- És sikerülni fog neki? Úgy értem kiszállni...

- Éppen azért nem költi a kéglire a pénzét, mert el akar tűnni innen. Úgy, hogy a volt munkaadói soha ne találjanak rá többé.

- Értem.

Közben odaértek a ház elé. Spaidert leállította a motort, kiszállt az autóból, és elkiáltotta magát.

- Hello, Jim! Spaidert vagyok. A kocsiban meg a barátnóm ül. Várj, mindjárt kiszáll!

A lány felé fordult.

- Szálljon ki! - súgta.

Jessica nagy nehezen kimászott a kocsiból, és elcsigázva odabotorkált a férfi mellé.

- Oké! - harsant fel ekkor egy hang a közeli bokorból, aztán széthajoltak az ágak, és egy farmernadrágot és dzsekit viselő, hirtelenszóke férfi bújt elő. Néhány másodpercig komoran szemlélte Spaidertet, aztán bólintott, géppisztolya csövét leengedte, és odament hozzájuk. Előbb kezét nyújtott Spaidertnek, aztán Jessicához fordult.

- Üdvözlöm, Miss Foster.

-Há...ho...

- Biztos arra kíváncsi, hogy honnan ismerem.

- I... igen.

- Hát a rádióból. Meg a tévéből. Jókor felhajtás van maga meg Fred körül.

- É... értem.

- Na, menjünk be, ne itt ácsorogjunk.

Bementek a kulipintyóba. Jessica viszolyogva nézett körül,

az omladozó fal, a szertedobált ruhadarabok, a padlón elszórt csirkecsontok meg sörösdobozok arról árulkodtak, hogy a házigazda nem sokat törődik a renddel.

- Üljetek le! - szólt oda Keris Spaidernak, ő maga pedig ledobta magát egy roskatag ágyra. Mozdulatai nyomán a fekhelyen lévő pokrócból enyhe porfelhő emelkedett a mennyezet felé.

... Úristen! - szörnyülködött magában Jessica, miközben két ujjal leemelt egy láthatóan koszos alsónadrágot az egyik székről, hogy helyet foglaljon.

Spaider egyszerűbben oldotta meg a kérdést. A kezébe kerülő, mindenféle kacattal megrakott ülőalkalmatosságot egész egyszerűen megemelte, és a föld felé fordította, majd miután a whiskysüveg, a pornóújság és a cowboykalap egyaránt a földre hullt, lerakta a széket, és ráült.

- Nos? - kérdezte Keris, miután látta, hogy vendégei kényelembe helyezték magukat.

- Mexikóba kell mennünk - mondta Spaider tömören.

- Ég a talaj a talpatok alatt?

- Nem. Amit a hírekben hallottál az baromság.

- És a hullák?

- Tetüládák voltak. Borckmann emberei.

- Hm. Miben utazik a nagyfőnök?

- Valami nagyon nagy disznóságban. Fegyver, háború...

- És ti hogy kerültetek a képbe?

- Ha hallottad a híreket, akkor tudhatod, hogy Jessica újságíró.

- És belemászott?

- Amint látod.

- Ühüm. És most Mexikóba kell mennetek?

- Ja- Hm, hm,...

- Ne hümmödj Jim, tudom a tarifát.

- Ugyan Fred, csak nem képzeled... Én nem felejték. Ha ti annak idején Tonyval, Mike-kal és Péterrel nem érkeztek időben, akkor engem is simán kinyírnak Sanchez emberei.

- Te meg feldobtad a bázisukat, úgyhogy kvittek vagyunk.

- Meg aztán... a lány is velem van.

- A barátnőd.

- Nem a barátnóm.

- Értem... de... hozzád tartozik.

Spaider Jessicára nézett, néhány másodpercig elgondolkozva tanulmányozta a lány arcát, mintha keresne valamit, aztán lassan visszafordult Keris felé, és bólintott.

- Igen... Hozzám tartozik.

- Akkor pénzről többet egy szót se.

- Oké... És mikor... mikor tudsz átvinni bennünket?

- Szerencsétek van. Épp ma megyek áruért. Körülbelül két és fél óra múlva indulok, addig egyetek valamit, pihenjete. A kaja a szekrényben, a pia ugyanott, ágy csak ez az egy van, de már kelek is fel, mert úgyis össze kell szednem a cuccaimat ... éreztétek otthon magatokat.

- Kösz.

Spaider megvárta, amíg Keris kimegy, aztán a lányhoz fordult.

- Na, hogy tetszik?

- Borzalmas.

- Nem a ház, Keris.

- Normális ürgének látszik, csak azt nem értem, miért kell így élnie.

- Hm. Talán, hogy a magunkfajtának segíthessen eljutni Mexikóba. Eszik valamit?

- Kéne... de...

- De?

- Ez a kosz, meg ez az ágy...

- Magának nem azt kell megennie. Kerisnél mindig van

vagy húsfajta konzerv...

- Pfuj.

- Meg kétszersült...

- Inkább nem.

- Inkább éhezik? Mert jobb, ha tudja, útközben nem fogunk megállni a helikopterrel, még akkor sem, ha valami elegáns éttermet látunk. Már csak azért sem, mert az óserdő felett fogunk repülni.

- Igaza van. Bontson fel nekem valamit. Legyen szíves.

Spaider felbontott két konzervet, aztán az egyiket odaadta a lánynak, a másikba belekahalazott.

- Szerintem egész jó - mondta biztatóan az első falat után, és a szekrényből kétszersültcsomagot vett elő.

- A padlón... ööö... - kezdte Jessica bizonytalanul.

- Nos?

- A padlón a csontok...

- Ne izguljon, nem emberé.

- Ah, ezt én is tudom. Csirkéé...

- Ja, értem, mire gondol. De megnyugtatom, nincs sok időnk főzőcskézni. Meg jobb is, ha nem erre pazaroljuk az energiánkat. Holnap szükségünk lesz minden erőnkre. Egye csak meg a konzervet, és inkább pihenjen .le. Akar sört?

- Az... jó lenne.

- Tessék,

Spaider kivett a rozoga, repedezett szekrényből négy doboz sört, aztán visszacsukta az ajtót, és leült a lány mellé.

- Mondja, mi viszi rá a magafajtat arra, hogy minden veszélyt vállalva egy sztori nyomába eredjen? - kérdezte, miközben a konzervdoboz tartalmát kevergette a kanalával.

- Sok minden - válaszolta elgondolkozva a lány.

- Például?

- A... megismerés vágya... az, hogy informáljuk az embereket. Hogy értesítsük őket minden fontos vagy érdekes eseményről.

- Hm. Én inkább úgy tapasztaltam, hogy az újságírók számára az a lényeg, hogy ők jöjjenek ki először a sztorival, és ezzel híressé váljanak.

- Persze, ez is benne van...

- Egyébként utálok az újságírókat. Szenzációhajhász szemétládáknak tartom mindet. Még az anyjuk torkát is elvárnák, csak hogy egy jó sztorijuk legyen.

- Ilyen is van köztünk... de gondoljon csak bele, mi történt volna, ha a maga barátja nem talál olyan újságírót, aki rámenős és vállalja, hogy utánajár a dolgoknak?

- Hm. Lehet, hogy igaza van. Na együnk!

Megették a konzervet, megitták a söröket, aztán Spaider kiment Kerishez, Jessica pedig, leküzdve minden viszolygását, végigdőlt az ágyon.

A fekhely piszkos volt, kényelmetlen és izzadtságsgzagú. A lány nyomban el is határozta, hogy éppen csak egy percre pihen le, addig, amíg a konzerv megállapodik a gyomrában. Behunyta a szemét, és igyekezett nem tudomást venni a pokróc nehéz, átható testszagáról.

Csak egy perc - mormolta -, csak egy perc... pfuj, micsoda bűz... biztos itt nézegeti a pornóújságokai is... csak egy perc...

Arra ébredtj hogy rázzák a vállát.

- Jessica! Ébredjen, azonnal indulunk.

- Micsoda? Hová?

- Mexikóba.

- Hogyhogy?

- Mi az hogy, hogyhogy? Már három órája alszik.

- Jézus!

Feltápáskodott, úgy érezte, álmosabb, mint amikor lefeküdt. Félálomban, kábán követte az időközben terepszínű

kommandósruhába és bakancsba öltözött férfit, és csak akkor éberedett ki, amikor odaértek a dübörgő helikopterhez, és a

rotor szele az arcába vágott.

- Menjen előre! - kiabálta oda neki a férfi, ő maga pedig félreállt a fülkeajtó előtt.

A lány beszállt, leült a pilóta mögötti ülésre, aztán figyelte, amint Spaider is benyomul a kabinba. A kommandós előbb a Jessica melletti ülésre dobta terepszínű zsákját, aztán lehuppant Keris mellé, és behúzta az ajtót.

-- Minden megvan? - kérdezte Keris.

- Igen - válaszolta Spaider és kezével Ö.K.- mutatott.

A kábítószercsempész bólintott, ő is felmutatta a hüvelykujját, aztán valamit babrált a kapcsolók között, majd felkiáltott:

- Rajta, Mary! Gyerünk, öreg csotrogány!

A helikopter rotorja felvonított, mint valami haldokló hiéna, aztán a gép lassan, nehézkesen a magasba emelkedett.

Keris elégedetten elvigyorodott, és megjegyezte.

- Jó kis járgány ez. A múltkor két rakétát is kilőttek rám, mégis megúsztuk.

- Rakétát? - döbrent meg Jessica. - Én azt hittem, csak géppisztollyal vagy légvédelmi ágyúval lönek a határon.

- Ah, az rég volt - legyintett Keris könnyedén. - Manapság már nem sajnálják a rakétákat se utána engedni az embernek. Persze azért lönek géppisztollyal is. Ha jobbra néz, a feje

mellett ott van egy sorozat nyoma.

Jessica a jelzett irányba fordulj és riadtan nézte az egymás mellett elhelyezkedő lukakat. Épp az ő fejmagasságában voltak.

... Ha akkor ül benn a gépben, amikor ez a találat éri...

Összerázkódott a gondolatra, és rémülten elfordította a fejét.

- Most biztos megijedt - nevetett Keris, mert bár nem láthatta a lány reakcióját, azért el tudta képzelni, mit érezhet.

- Hááát...

- Ne féljen, nem lesz semmi baj! A Mary eddig még mindig megúsza.

Jessicát egyáltalán nem nyugtatták meg a hallottak, aggodalmas arccal meresztgette a szemét a csaknem teljes sötétségbe.

Közben feltette magának a kérdést: vajon megéri-e ez az egész?

Vajon célhoz érnek-e egyáltalán? Mert mi is a cél... először át kell jutniuk a határon, aztán meg kell találniuk a telepet, ahol Martint őrzik, aztán ki kell szabadítaniuk a férfit, aztán vissza kell térniük valahogy, aztán... aztán ki tudja még, milyen megpróbáltatások várnak rájuk...

Lassan annyira a gondolataiba merült, hogy el is feledkezett a külvilágról, és csak akkor rezzent fel, amikor meghallotta Keris hangját.

- Na, mostantól fogva élesben megy a játék.

- Miért? - kérdezte izgatottan.

- Mert elértük a határzónát. Ha a most következő öt percet megússzuk, akkor nyerők vagyunk.

Jessica érezte, hogy összerándul a gyomra, és a szíve olyan hevesen kezd verni, mintha ki akarna ugrani a helyéről.

...Öt perc. Csak ennyit kéne átvészelní, és biztonságban

lennének. Öt perc... Úristen, milyen hosszú idő! Ötször hatvan az... háromszáz másodperc.

Számolni kezdett magában.

... egy, kettő, három... Miért ne sikerülne?... hét, nyolc, kilenc, tíz... Eddig mindig sikerült!... tizenhárom, tizennégy, tizenöt...

Pedig már milyen régóta repülhet ez a Keris... tizenhét, tizegy, tizenkilenc... Egyébként is, ha

egyszer belemászott, most már nincs mit nyavalyogni. Végig

kell csinálni. Végig kell csinálni!... harminchét, harmincnyolc,

harminkilenc... Menni fog! Ez a férfi profi... negyvenkilenc, ötven,

ötvenegy... Ez megcsinálja!... ötvenhét,

ötvennyolc, ötvenkilenc... Már nemsokára az egyharmadához érnek... hetven,

hetvenegy, hetvenkettő... Ilyen sötétben úgysem látják meg őket... nyolcvanhét,

nyolcvannyolc,

nyolcvankilenc... Mindjárt az egyharmadánál vannak... Kilencvenöt,
kilencvenhat... Már ott vannak... kilencvennyolc, kilencven...
Bumm!

Csattanás, reccsenés, valami szikrázni kezd, a gép megtántorodik, előrebukik.
- A kurva anyád! - üvöltötte Keris, és igyekezett egyenesbe hozni a gépet,
közben riadtan pislogott hátrafelé, ahol égett
valami.

Spaider a terepszínű zsákért nyúlt, és a fegyvereket kezdte
előráncigálni.

Jessica rémülten felsikított, aztán esetlenül oldalra dőlt,
amint megbillent a helikopter. Ez volt a szerencséje. Egy pillanattal később
géppisztolysorozat vágott végig a gépen szétszaggatva a2 üléstámlát, amelynek az
imént támaszkodott.

- Gyerünk, bébi, gyerünk! - üvöltötte Keris magánkívül,
és hisztérikusan markolta a botkormányt. - Gyerünk, bébi!

Jessica torkaszakadtából sikoltozott, mert a lángok egyre közeledtek hozzá,
aztán megpróbált előremászni, de a lába beszorult az ülés és az oldalfal közé.
Erre az ülést kezdte ráncigálni, egészen addig, míg sikerült kiszabadítania
magát. Indult

volna előre, amikor újabb csattanás rázta meg a gépet, nyomában szétrobbant a
szélvédőüveg, Keris pedig élettelenül bukott a műszerfalra.

Spaider nyomban a halotthoz ugrott, és elrántotta a kormány mellől. Egy
pillanattal később már ő ült a helyén. Jessica
rettegve kapaszkodott a pilótaülés támlájába, és kimeredt
szemmel nézte, amint Spaider kezébe veszi a gép.írányítását.

A következő másodpercben a helikopter meredeken előrebukott, elindult lefelé.

- Lezuhanunk! - sikította a lány, de a rotor dübörgése elnyomta a hangját. Ekkor
Spaiderhez fúrta magát, és két kézzel, szinte hisztérikusan rázni kezdte a
vállát.

- Lezuhanunk! Hallja? Lezuhanunk!

Spaider dühödtt mozdulattal hátralökte, hogy belenyekkent
az ülésbe. Már nem volt ereje újra felállni, csak megbabonázva
nézte az egyre jobban közeledő földet. A gyér holdvilágnál látszottak a fák
koronái is.

... Oda fognak zuhanni. Istenem! Miért? MIÉRT?

Sikoltani akart, még egy utolsót az életben, de már nem jutott rá ideje.

Hirtelen iszonyatos erejű lökést érzett, aztán fény
lobbant a szeme előtt, majd rögtön utána minden elsötétedett.

13.

Los Angeles, Beverly Hills

Péntek, 7 óra 17 perc

- Mindenki érti a feladatát? - nézett végig Morén a vetítőteremben ülőkön, majd
amikor igenlően hömmögni kezdtek,
felemelte a kezében tartott pálcát, és a falra vetített térkép egy
pontjára bökött.

- Itt fogunk lecsapni a férfira. Ekkor már túljut a személyellenőrzésen, tehát
tudni fogjuk, hogy nincs nála fegyver.

- És, ha lesz nála? - kérdezett közbe Hoelger.

- Ha túljut az ellenőrzésen, akkor már nem lehet nála.

- És, ha nem jut túl? Ha ott, amikor elkezdik átvizsgálni,
hirtelen előrántja a pisztolyt, és lelő néhány embert?

- Spaider nem buta. Sőt, nagyon okos. Ilyen hibát nem fog
elkövetni.

- Akkor most egy okos embert keresünk, vagy egy olyat,
aki becsavarodott?

Morén már épp készült, hogy ráordítson az akadékoskodóra, amikor nyílt az ajtó,
és Grassen viharzott be.

- Mi a francnak... - kezdte Morén vészjóslóan, de beosztottja ezúttal nem várta
meg, amíg befejezi a mondatot, hanem
közbevágott.

- Spaiderék megléptek.

- Micsodaa?

- Átlépték a mexikói határt.

- Beszéljen már!

- Most kaptuk az értesítést a határőrségtől, azok meg nemrég a mexikóiaktól. Spaidert, a nő és egy Jim Keris nevű elég jól ismert kábítószercsempész hajnalban helikopterrel megkíséreltek behatolni mexikói területre. Persze ott meg mindenkire lőnek, aki nem előre bejelentett útvonalon közlekedik, mert

a kábítószercsempészek úgy járnak ki-be az ország...

- Ezt mi is tudjuk, a lényeget mondja!

- Igen. Nos, a helikopterre többször is rálöttek, az meg előbb kigyulladt, majd kényszerleszállást hajtott végre.

- És?

- Mire a katonák odaértek, már csak Jim Keris hulláját találták a gépnél. Na, meg egyterepszínű zsákokat, amelyekben

mindenféle kommandós-felszerelés mellett Spaidert és a nő iratai is ott voltak.

- És miért nem értesítették bennünket előbb?

- Hm. Ezt nem mondták...

Morén néhány pillanatig ingerülten ütögette a bal tenyerét a jobbjaiban tartott mutatópálcával, aztán Grassen felé pördült.

- Stanford mikor érkezik?

- Szerintem bármelyik percben itt lehet.

- Hm. Ha megjön, azonnal szóljon.

- Igen.

- Maguk meg - fordult Morén a többiek felé - elmehetnek.

Azzal lecsapta a pálcát a mellé álló asztalkára, és dühödten kiviharzott a helyiségből.

Egy órával később viszont már megnyugodva ült az irodájában. Hisz végül is Spaidert hál istennek messze van a körzetétől, és remélhetőleg soha nem is fog visszatérni oda. Vagy ha

igen, akkor legfeljebb fogolyként. Most már nincs más dolga mint - a főnökökkel és a mexikói hatóságokkal történt előzetes egyeztetés alapján - utánaküldeni Stanfordot és Vergeront.

Stanfordot azért, mert ha valaki, akkor ő ismeri, és képes megtalálni Spaidert, Vergeront pedig azért, hogy ha sikerül rábukkanniuk, akkor nehogy Stanford mégis futni hagyja. Ezt a

nagyfejűekkel lezajlott megbeszélés után nyomban közölte is

Vergeronnal. Megmondta neki, amíg meg nem találják Spaidert, addig Stanford a parancsnok, utána azonban ő vegye át

az irányítást. A problémák elkerülése végett még egy hivatalos

papírt is adtak neki, hogy Stanford esetleges kételyeit eloszlassa.

Szükség is lesz rá - gondolta Morén, miközben a fel s alá

járkáló Stanfordot figyelte -, mert a hadnagy nem hisz a barátja bűnösségében, könnyen meginoghat, ha Spaidert ellen

kell fordulnia.

Stanford időközben abbahagyta a járkálást, és elszántan Morenre nézett.

- Szerintem aljas hazugság az egész!

- Ugyan, Stanford - Morén igyekezett barátságosan válaszolni, mert meg kellett nyernie a hadnagyot -, hisz a nyomok egyértelműen elárulják, hogy Spaidert ölt.

- Az lehet. De akkor oka volt rá.

- Hm. Fegyvertelen embereket ölni általában nem szokás.

És Spaidert ezt tette. Tanúk vannak rá.

- Tanúk? Ugyan már. Borckmann emberei, akárcsak az áldozatok.

Mintha csak Hoelgert hallaná - gondolta Morén. - Hát

igen, ezért is nem lehetett Hoelgert választani, amikor társat kerestek Stanfordnak.

- Rendben van - kezdte óvatosan -, tegyük fel, hogy valami nem stimmel a gyilkosságok körül. Akkor viszont miért menekül el Spaidert a helyszínről?

- Hát... arra is biztos megvolt az oka.

- Nézze Stanford - Morén érezte, hogy nehezen türtőzteti

magát -, ha olyan biztos benne, hogy Spaidert ártatlan, akkor

pláne érdeke, hogy előkerítse.

Erre harapni fog - gondolta Vergeron kajánul, és derűs arccal figyelte Stanfordot. Igaza lett.

- Oké - bólintott Morén felé a hadnagy. - Megpróbálom

megkeresni...

- Ez a beszéd!

- ... de akkor én vagyok a főnök. És Vergeron mindig és mindenhol azt teszi, amit mondok.

- Persze, természetesen.

- És még véletlenül sem lehet nála fegyver.

- De Stanford! Spaider gyilkos, fékevesztett őrült, és...

- Spaider nem fog rám lőni... és arra sem, aki velem van.

- Vállalja a felelősséget?!

- Igen, vállalom.

- Nos, rendben. Vergeron nem visz fegyvert. Még valami?

- Más nincs.

- Akkor jó. A jegyek ügyében már intézkedtem, a gépük másfél óra múlva indul. Most elmehetnek.

- A két nyomozó már az ajtónál volt, amikor Morén utánuk szólt.

- Vergeron! Maga még maradjon egy pillanatig.

Vergeron visszaballagott az íróasztalhoz, Stanford pedig kiment és becsukta maga mögött az ajtót.

- Ide figyeljen! -- mondta Morén. - Stanforddal nagyon vigyázzon, nem ejtették a feje lágyára.

- Tudom.

- Akkor jó. A pisztolyát pedig... jól dugja el.

Vergeronnak tigris mosolyra húzódott a szája..

- Csak akkor fogom elővenni, ha tényleg szükség lesz rá.

14.

Los Angeles, Malibu

Péntek, 9 óra 08 perc

A luxusvilla pazarul berendezett tanácsstermének tárgyalóasztalánál négyen ültek, Borckmann és három másik férfi.

Rajtuk kívül még négy ember tartózkodott a helyiségben, ez

utóbbiak azonban álltak, mégpedig laza terpeszállásban, egymást figyelve, hogy ha valami nézeteltérés támadna, azonnal

reagálhassanak, és ők tüzelhessenek először. De úgy tűnt,

ilyesmire nem kerül sor, a hangulat fesztelen volt, mentes minden ellenségeskedéstől.

- Nos, uraim -- magyarázta mosolyogva Borckmann a másik háromnak -, holnap létrejöhet az üzlet. Az embereim épp

az imént jelentették, hogy a kívánt vegyületet sikerült megfelelő mennyiségben előállítani. Mos már csak a gondos, biztonságos csomagolás van hátra, és holnap

délután helikopterrel

hozzák az anyagot az önök által megjelölt helyre.

Itt abbahagyta a monológot, mert a lakáj óvakodott be, kezében a

telefonkészülékkel. Borckmann rosszat sejtve ránézett,

aztán a többiek felé fordult.

- Elnézést, telefon.

Felvette a kagylót, a vonal túlsó végén Hutchinson jelentkezett.

- Valami fontos? - kérdezte Borckmann.

- Igen, méghozzá...

- Várjon!

Borckmann kényszeredett mosollyal az asztalnál ülőkre nézett.

- Bocsánat, néhány percre magukra kell hagynom önöket.

Ezzel felállt, és kisietett. Egyenesen a teraszra ment, felvette az ottani készülék beszélőjét, és belemordult.

- Mi a fene ütött magába, hogy épp a tárgyalás közepén zavar?

- Sajnos okom van rá - mentegetőzött Hutchinson.

- Csak nem megint Spaider?

- De igen.

- Mi történt?

- Spaider átlépte a mexikói határt.

- Micsodaaa?

- Spaider átlépte a...

- Jól van, értettem... De hogy történhetett? Hiszen arról volt szó, hogy Houstonba akar repülni.
- Úgy látszik, csel volt. És is sikerült volna félrevezetnie bennünket, ha a határon le nem lövik.
- Meghalt? - csillant fel Borckmann szeme.
- Sajnos, nem. Hárman voltak, de csupán a pilóta veszett oda. A nő és Spaider eltűnt, legalábbis egyelőre nem találták meg őket.

Borckmann döbbenetesen hallgatott.

... Ezek szerint Spaider tudja, hogy a barátját Mexikóban tartják fogva. És meg fogja találni, ez olyan, hogy meg fogja találni. Meg kell állítani, bármi áron meg kell állítani.

- Mr. Borckmann!

- Nos?

- Van azért jó hírem is.

- Akkor mondja, mire vár?

- Az itteni rendőrség két embert küld Mexikóba, hogy segítsenek a nyomozásban. Az egyik Péter Stanford, Spaider régi barátja, a másik... Vergeron.

- Micsoda? Ez igaz?

- Igen.

- Nagyszerű!

- És ez még nem minden! A nyomozást Stanford vezeti, legalábbis kettejük közül ő a főnök, de csak addig, amíg ráakadnak Spaiderekre. Azután viszont Vergeron veszi át az irányítást, méghozzá úgy, hogy teljhatalommal fog rendelkezni.

- Ez... ez fantasztikus! És... ööö... ezt Stanford is tudja?

- Nem, hiszen akkor riem akarná megtalálni a barátját.

- Aha. Remek. Azért mindenesetre értesíteni kell a teleíj pet, hogy Spaider valószínűleg megpróbál eljutni oda.

- Igen, Mr. Borckmann.

- Most már csak a mai és holnapi napot kell átvészelnünk, ez már nem sok.

- Igen, Mr. Borckmann.

- Hutchinson!

- Tessék, Mr. Borckmann.

- Ha kapcsolatba lép a telepen lévőekkel, mondja meg nekik, hogy a szállítmány elindítása után erre a Brentre már semmi szükségünk. Csak bajt hozhat ránk.

- Értem, Mr. Borckmann, meg fogom mondani nekik.

- És még valamit, ... tudassa Vergeronnal, hogy Spaider nem térhet vissza Mexikóból. Sem ő, sem a barátnője. Sőt, az lenne a legjobb, ha ez a Stanford is otthagyná a fogát. Ért engem, Hutchinson?

- Tökéletesen, Mr. Borckmann. Mindent pontosan el fogok mondani Vergeronnak.

- Jól van... Hát akkor jó munkát, Hutchinson.

- Viszontlátásra, Mr. Borckmann.

Borckmann letette a telefonkagylót, sóhajtott egyet, aztán elégedetten elvigyorodott.

... Igaz, hogy Spaidereknek sikerült eljutnia Mexikóba, de arra már nincs ideje, hogy megtalálja a telepet. És, ha megtalálná is, várni fogják. Őt is, meg a barátnőjét is.

15.

Mexikó, Chihuahua tartomány

Péntek, 9 óra 47 perc

- Jessica! Jessica!

Valami homályos, elmosódó ködön túlról érkezett a hang.

- Jessica!

Fájdalom. Ez volt a második dolog, amit érzékelt a külvilágból. Minden porcikája sajgott.

- Jessica!

És zúgott a feje, rettenetesen zúgott. És melege volt. És ki volt száradva a toroka. Inni akart, méghozzá azonnal.

Erőlködve kinyitotta a szemét, azután hunyorogva nézett a fölé hajló Spaiderre.

- Na, végre! - mosolyodott el megkönnyebbülten a férfi.

-Vi...vi...

Spaider elfordult, felemelt valamit a földről, és megitatta belőle. Jessica, miután a szomszédja elmúlt, behunyta a szemét, és úgy kérdezte:

- Mi történt?

- Etalálták a helikoptert, épp hogy le tudtam tenni a földre. Keris meghalt, minket meg üldöztek, de sikerült átcsúszni a gyűrűn.

- Most... hol vagyunk?

- Szerencsénk van. A Casas Grandes mellett.

- Az mi?

- Város meg folyó is, mi a folyónál vagyunk. Hisz ezért is tudtam megitatni.

- Aha.

Jessica oldalra nézett, rácsodálkozott az edényfélére, amelyből Spaider inni adott neki. Nagy pálmalevél volt, amelynek

a szélébe a férfi indát fűzött, meghúzta, így öblösre formálta.

A lány bámulta egy darabig némán, elgondolkozva. Aztán Spaider felé fordult.

- Miért csinálta?

- Hogy meg tudjam itatni.

- Nem az edényt. Miért hozott magával?

- Mert, ha ott hagyom, a katonák megtalálják.

- Igen...

A lány hallgatott egy darabig, aztán csendesen mondta:

- Egyszer olvastam, valahol, hogy egy speciális alakulat tagjai bevetés közben megölték a társukat. Sebesült volt az illető, és nem tudták magukkal vinni. Aztán... hogy ne mondhasa el a terveiket, ha elfogják... megölték.

- Ilyenre tényleg van példa.

- De maga inkább vállalta a veszélyt, és magával hurcolt.

- Igen.

- Miért nem ölt meg?

- Micsoda hülyeség ez?!

- Egyszerűbb lett volna.

- Nem lett volna egyszerűbb.

- Miért? Hiszen maga egyedül könnyebben boldogul, mint kolonccal a nyakán.

- Tud mozogni?

- Még nem válaszolt a kérdésemre.

- Na jöjjön, próbáljon meg talpra állni! Igaz, hogy a gyűrűn átcsúsztuk, de még nem vagyunk biztonságban. És ezer dolgunk van.

- Spaider?!

- Na?

- ... Semmi.

- Aha.

Spaider lehajolt, és felsegítette a lányt a földről, aztán néhány másodpercnyi csendes várakozás után megkérdezte:

- Minden oké?

- Azt hiszem... igen.

- Akkor induljunk!

- Hová?

- Marcohoz.

- Kihez?

- Marcohoz.

- Nem értem.

- Majd menet közben elmagyarázom - mondta Spaider, aztán megfordult, és elindult a folyó felé.

- Tudja - kezdte néhány lépés után -, még antiterroristaként egyszer részt vettem egy közös amerikai-mexikói akcióban. A cél egy Sanchez nevű maffiavezér elfogása volt. Az ürge kábítószer- és embercsempészettel foglalkozott. Ránk azért volt szükség, mert valóságos kis hadsereggel rendelkezett. És

bázisokkal, a határ mindkét oldalán. A bevetésre ebben a körzetben került sor. A mi csoportunk azt a feladatot kapta, hogy a térképen bejelölt illegális repülőtereket foglalja el. Sancheznek több leszállóhelye volt, ezek egyikén akadtunk rá Kerisre.

Futni hagytuk, ő meg cserébe elárulta Sanchez búvóhelyét.

Mi ekkor az előzetes utasítással ellentétben nem folytattuk a repülőterek felszámolását, hanem egyenesen Sanchez bunkeré felé vonultunk. Sikerült elcsípnünk a fickót. Aztán

folytattuk a munkát. Amikor visszatértünk arra a repülőtérré, ahol Kerissel találkoztunk, a szerencsétlent már kikötözték, és éppen korbácsolták Sanchez szabadon maradt emberei. Ha egy kicsit később megyünk, már csak a hulláját találtuk volna meg.

- így viszont megmentették, hogy tovább csempéssze a kábítószert. És meghaljon. Értelmetlenül.

- Maga ezt úgysem érti. A szervezett bűnözésnek nem a közkatonáit kell ártalmatlanná tenni. Helyettük mindig akadnak úak. A vezéreket kell rács mögé juttatni.

- És ki ez a Marco?

- Ő sem ma született bárány. De ő is piti bűnöző. Viszont segíthet nekünk.

- Miben?

- Miben? Ezer dologban. Először is tud fegyvert szerezni.

Mert nekem csak a késem maradt meg, a géppisztoly meg a pisztoly szanaszét repült, amikor a földhöz csapódtunk. Tud ruhát adni. Élelmet.

- Hm. És milyen távol vagyunk most tőle?

- Körülbelül negyven kilométer.

- Úristen! Az ilyen terepen két napig is eltarthat.

- Igen. De ha rátalálunk egy autóra, akkor megpróbálhatunk kocsit szerezni.

- Ha rátalálunk.

- Azért megyünk a folyóparton, mert ott nagyobb a valószínűsége.

- Hm.

Szótlanul bandukoltak tovább. Jessica elgondolkozva nézte az előtte haladót, és rövid szemlélődés után megállapította, hogy a férfi sokkal több sérülést szenvedett, mint ő. Hisz neki csak sajognak a tagjai, Spaidernak viszont - a kommandós dzsekin éktelenkedő szakadások és vérnyomok alapján - óriási seb lehet a hátán, és a jobb karján is.

... Úristen, milyen kínszenvedés lehetett neki cipelni egy magatehetetlen nőt. És mégis vitte... vállalva a kockázatot, hogy elfogják.

- Spaiderné!

- Tessék!

- Nagyon fáj?

- Mi?

- Áh, miért tetteti magát?!

- Ja, a hátam? Nem vészes.

- Meg a karja.

- Nem gond, kibírom.

- Spaiderné?!

- Igen!?

- Szeretnék mondani valamit.

- Rajta, ne kíméljen!

- De... akkor álljon meg! És forduljon felém!

- így is hallom.

- De... szeretném ha megfordulna.

- Nincs időnk ácsorogni. Még rengeteg dolgunk van.

- Spaiderné!

- Mondja, mitől fél?

A férfi villámgyorsan hátrapördült, és dühösen meredt a lányra. Aztán lassan megenyhültek, ellágyultak a vonásai. A szája megrándult, mintha mondani akarna valamit, végül

mégis inkább hallgatott.

Némán, mozdulatlanul álltak egymással szemben, mindkettő a másik tekintetében kutató. Aztán Spaidert hirtelen sarkon fordult, és nagy léptekkel elindult. Jessica egy darabig nézte, aztán lebiggyesztette az ajkát, mint aki nem képes megérteni a másik viselkedését, és utána eredt.

Könnyen haladtak előre, a folyóparton ritkásan nőttek a fák, alig kellett kerülgetni őket. A nap egyre feljebb kúszott az égen, lassan felforrósodott a levegő, és a víztükör felett enyhe párafelhő képződött. Jessica érdeklődve figyelte a természet apró rezdüléseit, a folyó hömpölygését, a madarak röptét. Spaidert viszont konokul előremeredt, és szigorúan csak az előtte felbukkanó újabb bokrokra, fákra koncentrált. Egyszer csak megtorpant. A bokroknak vége szakadt, az erdőt keskeny földút keresztezte, amely egészen a folyópartig futott, aztán a víz mellé érve a mederrel párhuzamosan haladt tovább.

- És most? - kérdezte Jessica.

Spaidert már válaszolt volna, amikor a távolból autózúgás hallatszott. A férfi izgatottan a lányra nézett.

- Tud színészkedni?

- De hát...

- Autót kell szereznünk! Minél előbb!

- De én...

- Rohanjon ki az útra, és integessen a kocsinak, hogy álljon meg. Ha sikerült, magyarázza el, hogy én elraboltam, alig tudott megszökni, én meg berohantam a sűrűbe.

- És ha katonák?

- Akkor is.

- És maga?

- Velem ne törődjön. Csak legyen elég élethű a fellépése.

Meg tudja csinálni?

- Igen.

- Akkor nyomás!

Ezzel Spaidert eltűnt a sűrűben, a lány pedig kiszaladt az útra. Ekkor már látszott a közeledő jármű. Egy dzsip volt, ketten ültek benne, az öltözkükből ítélve parasztok. Amint a kétségbeesetten integető Jessicát meglátták, lassítottak, majd a lányhoz érve fékeztek.

- Kérem uraim, segítsenek! - hajolt oda a lány a kormányánál ülő idősebb férfihoz. - Egy örült elrabolt, meg akart erőszakolni, magával hurcolt ide az erdőbe, alig tudtam megszökni, ő meg a nyomomban van, de most, hogy maguk ide jöttek, beszaladt sűrűbe...

A két férfi furcsán, gyanakodva nézett rá. És értetlenül.

... Úristen, ezek nyilván csak spanyolul értenek - villant át a lány agyán. Erre kiabálva, sikoltozva újra előadta a történetet, de most már erőteljes mutogatással is kiegészítette a mondandóját.

A két férfi egymásra nézett, aztán az öregebbik óvatosan kiszállt az autóból, a hátsó ülésről egy sarlót vett elő, és bizonytalanul a lányra nézett.

- Arra, arra! - mutogatott Jessica az egyik bokor felé.

Az öreg vett egy nagy levegőt, aztán elszántan leszegte a fejét és elindult. Amikor odaért, megállt, és bőszen felkiáltott:

- Ven acá! Ven acá gringó!

Aztán lépett volna előre, de egy kéz váratlanul kinyúlt a sűrűből, és berántotta.

A fiatalabbik férfi előbb riadtan a bokorra meredt, aztán bős ordítással kiugrott a kocsiból, és az apja után rohant.

Amikor a levelek összecsapódtak mögötte, Jessica elkínzottan felsóhajtott.

- De utállak Jessica Foster!

A következő másodpercben Spaidert bukkan elő az ágak takarásából. Rohanást igyekezett a kocsihoz, beugrott a vezetőülésre, és nyomban indított.

- Ugye nem ölte meg őket? - kérdezte szinte könyörgően a lány.

- Dehogyan! Egy óra múlva magukhoz térnek.
Azzal rálépett a gázra, és a dzsip elindult az ösvényen. Nyaktörő tempóban robogtak a gidres-gödrös úton, néha többet voltak a levegőben, mint a földön, de Spaidert láthatóan nem izgatta a dolog. Mereven szegezte szemét az útra, szinte gép módjára vezette az autót.
Mintegy másfél óra zötykölődés után felkapaszkodtak egy meredek ösvényen, és azt követően egy kis tisztáson álltak meg.

- Megérkeztünk - jelentette ki Spaidler, majd előremutatott.
A mindenféle hulladékból összetákolt, düledező kalyiba láttán Jessicának összeszorult a gyomra.
.. .Úristen! Ehhez képest Keris viskója palota volt.
De Spaidler nem sokat törődött a lány döbbent tekintetével, fürgén kipattant az autóból, és elindult a putri felé.
Jessica egy darabig hadakozott magával, aztán mégis utána eredt. Az ajtónál érte be a férfit, aki éppen a küszöbön állt, és a bűzös helyiségben matató múmiaszerű öregasszonyt figyelte.
Az nem vett tudomást róluk, továbbra is unott egykedvűséggel kavargatta a térdei közé szorított, lepattogzott zománcú edényben sűrűsödő kásaszerű kulimászt. Csak akkor nézett rájuk, amikor Spaidler megköszönte a torkát.

- Na, mi kéne, ha vóna? - nyekeregte ellenségesen.
- Marcot keresem - válaszolta a férfi.
- Nincs.
- És mikor jön meg?
- Nem tom.
- A barátja vagyok.
- Ja - a múmia rekedt rikácsolással felnevetett, aztán váratlanul ijesztően elkomorult.
- Amikó utójára ilyen baráttya kereste, másfél évet ült.
- Fred Spaidler vagyok. Egyszer segítettém Marconak... amikor Sanchez emberei üldözték.
- Sachez... hogy dögöt vóna meg.
- Hol van Marco?
- Mingyá jön.
- Megvárjuk.
- Tőlem...

Jessica úgy nézett körül a visszataszító odúban, mintha valamilyen hihetetlen, szürrealista festményt tanulmányozna.
Mindenütt kosz, szemét, bűz... és kibírhatatlan meleg. Ezer légy... és milyen szemetelnek, még az asszony által gyúrt kulimászra is rászállnak. Hopp! Az egyik vigyázatlanul túl közel merészkedett a kanálhoz, és az belenyomta a kásába. Jessicca undorodva elfordult.
Az idő nyomasztóan lassan telt, a csend, mint valami nehéz lepel, terült rá a kalyibára. Csak a kanál súrlódása és a légydöngés hallatszott. Aztán végre, negyedóra elteltével megérkezett Marco. Megtorpant a váratlan látogatók láttán, aztán felderült az arca és Spaidlerhez sietett.

- Bienvenidó Senhor Spaidler!
- Szervusz Marco. A hölgy a barátnóm.
- A, nagyon örülök, kisasszony.
- Marco. Nincs sok időm magyarázkodni, fegyverre van szükségem.
- De, Senhor Spaidler, én már...
- Persze, tudom, te már abbahagytad, nem foglalkozol ilyesmivel... De kell! Érted Marco? Kell!
- Értem, értem... Hát jó... És mikorra?
- Azonnal!
- De hát ez...
,, - Tudom, lehetetlen. De itt van ötszáz dollár.
Jí - Ó, Senhor Spaidler...
- Tedd el, Marco, és adj fegyvert! Egy pisztolyt, öt teli tárral, és egy géppisztolyt tíz teli tárral. És öt kézigránátot.

- De, Senhor Spaidier
- Itt van még ötszáz dollár. Ez összesen ezer dollár. Ezen errefelé akár két évig minden nap más nőt kaphatsz. A múmia ez utóbbi szavakra felvívott, mint akit nyúznak, de Marco egy erőteljes ordítással elhallgattatta. Aztán Spaidier felé fordult.
- Mindjárt jövök, Senhor Spaidier - ezzel kisietett. Néhány perccel később fegyverekkel tért vissza. Lerakta őket az asztalra, aztán tiszteletteljesen félreállt, hogy Spaidier mindegyiket alaposan tanulmányozhassa. A kommandós odalépett a rögtönzött bemutatóhoz, és felvette az első darabot, egy M-16-os automata karabélyt. Tüzetesen átvizsgálta, majd egy teli tárat csattintott bele, és bőlintott. A pisztolyt is kézbe vette: 9,02-es Mauser volt, nagy, megbízható jószág. Spaidier ellenőrizte az elsütőszerkezetet, aztán erre is rábólintott. A kukoricagránátokkal nem sokat vacakolt, rögtön az övére fűzte őket. Amikor végzett, Marcora vigyorgott.
- Ahhoz képest, hogy már felhagytál a fegyverkereskedelemmel, egész szép arzenállal rendelkezel. Fogadok, hogy két szakasz tengerészgyalogost fel tudnál szerelni.
- Ó, ó, Senhor Spaidier... ez túlzás - Marco szégyenlősen elmosolyodott -, legfeljebb, ha egyet.
- Hm. Az se rossz. Na jó, mi megyünk. Ja, még valami...
- Igen, Senhor Spaidier?
- Néhány konzervre lenne szükségünk.
- Rögtön, Senhor Spaidier.
Marco kirobogott a kalyibából, és egy megrakott vászonzsákkal tért vissza.
- Minden van benne - magyarázta lelkesen -, két cipő, tortilla, kolbász, sajt, konzervek... még egy üveg prima tequila is.
- Kösz, Marco.
- Szívesen adom, Senhor Spaidier.
- Tudom. Hát akkor... Hasta la vista!
- Hasta la vista, Senhor Spaidier! Hasta la vista, Senorita!

16.
Chihuahua tart.
Nuevo Casas Grandes
Péntek, 14 óra 40 perc
- Isten hozta önöket! Én Festano százados vagyok a határőrségtől, ez az úr pedig Lorce hadnagy a terrorista-elhárítóktól. Stanfordék is bemutatkoztak, majd vendéglátóikkal együtt helyet foglaltak az iroda végében álló asztal mellett.
- Ital? Kávé? - kérdezte udvariasan százados, majd választ sem várva megnyomta a falon lévő gombot.
A jelzéssel szinte egyidőben felpattant az ajtó, és egy patyolattiszta uniformisba öltözött katona sietett be megrakott tálcával a kezében.
- Jól van, Ricardo, elmehet - intett a százados, majd egy csiszolt üvegből tequilát töltött a pici, talpas poharakba. Sajátját a többiek felé emelve megszólalt:
- Igyunk az elkövetkező órák sikerére!
Kiiitták a poharakat, és Stanford végre elérkezettnek látta az időt, hogy megszólaljon.
- Nos, százados úr, azt hiszem ideje lenne a tárgyra térni...
- Ugyan, hadnagy - legyintett kedélyesen Festano -, csak nem fogjuk törni magunkat égy örült gyilkos miatt, hisz végül is...
- Százados úr - vágott közbe Stanford feldúltan -, az az ember a barátom!
- Hogyan? - nézett rá megütközve Festano.
- Az az ember a barátom.
- Nem értem.
- Azért jöttem utána, mert én ismerem őt, a gondolkodását, a trükkjeit...
- De hát... az önök főnökeitől kapott információk szerint ez a fickó több

embert megölt. Ártatlanokat, fegyverteleneket.

- Ez még nincs bizonyítva!... Legalábbis az, hogy fegyvertelenek lettek volna azok az emberek...

- De az csak igaz - keményedett meg a százados hangja

-, hogy egy ismert kábítószercsempésszel meg egy nővel engedély nélkül berepült országunk légterébe?

- Ez... bizonyára igaz.

- Örülök, hogy legalább ebben egyetértünk.

- Százados úr! - szólt közbe Vergeron behízselgő hangon. Engedje meg, hogy megjegyzzem, Stanford hadnagy kételyei csupán az ő magánvéleményét tükrözik. A nyomok egyértelműen Spaidér bűnössége mellett szólnak. Persze megértem, nehéz elviselni, ha az ember barátjáról kiderül, hogy bűnöző...

- Még semmi sem derült ki! - csattant fel ingerülten Stanford, majd Festano felé fordult.

- Százados úr! Engem lényegében azért küldtek, hogy szót értsek Spaidérral, és megadásra bírjam.

- És elképzelhetőnek tartja, hogy ez sikerülhet?

- Egészen biztos vagyok benne. Ezért azt kérném öntől, hogy szóljon az embereinek, ha rábukkannak Spaiderre, ne provokálják. Mert akkor öl! Habozás és irgalom nélkül!

- Hm. Azért nehogy azt higgye, hogy az én embereim lekvárból vannak!

- Százados úr! Nem kétlem, hogy az emberei kitűnően felkészült, képzett katonák. De ők nem ismerik Spaidert. Én viszont igen... És tudom, ha én kérem tőle, hogy adja meg magát, akkor meg is teszi.

- Ennyire bizik benne?

- Igen.

- Hm. És hogy képzeled ezt az egészet?

- Csupán annyit kérek, állapítsák meg a körülbelüli tartózkodási helyét. Aztán adjanak nekem kocsit, egy nagy teljesítményű hangszóróval. A többi az én dolgom.

- Nézze, én megértem önt, de beláthatja, hogy nem kockáztathatom az életét. A hangszórós kocsiba még beleegyezek, de abba semmiképpen sem, hogy egyedül közlekedjen vele az erdőben.

Ebben a pillanatban megcsörrent a telefon. A százados elnézést kért, felvette a kagylót, és feszült figyelemmel hallgatta a vonal túloldalán lévő. Amikor visszatette a beszélőt a helyére, szinte sugárzott az arca.

- Megvannak! - közölte diadalittasan.

- Elfogták őket? - csillant fel Vergeron szeme.

- Azt nem, de tudják merre mentek. Kérem, jöjjenek ide a térképhez.

Megvárta, míg a többiek a falon lévő térkép köré gyűlnek, aztán magyarázni kezdett.

- Itt - bökött rá egy pontra - elrabortak egy dzsipet, aztán errefelé indultak.

- Ez biztos? - kérdezte Stanford.

- Igen, a keréknyomok egyértelműen mutatják az irányt.

- Aha. És mikor történt az eset?

- Hát... ööö... úgy tíz óra tájban.

- Mikor?

- Ahogy mondtam, tíz óra tájban.

- De hát mind jár három óra.

- Én is tudom, hadnagy! - mordult fel a százados, aztán

hozzátette: - A maga barátja leütötte azt a két embert, akik a kocsival voltak. Csak másfél óra múlva tértek magukhoz. Ezután be kellett gyalogolniuk a legközelebbi faluba, ez két órába telt. Onnan át kellett vinni őket egy olyan helyre, ahol van rendőrörs meg telefon. A rendőröknek még ki kellett menniük a helyszínre, meg kellett vizsgálniuk a nyomokat, és csak ezután küldhették az értesítést a legközelebbijátárőrörsre.

- Értem - bólintott Stanford, ésközben a térképet nézegetve azon gondolkodott, vajon merre is lehet most Spaidér.

... Haladási irányából egyértelműen kitűnik, hogy a dzsip megszerzése után Marcóhoz ment. Nyilván fegyverért, hiszen a helikopter közelében megtalálták az UZI-t meg a 45-öst is.

. Tehát először is elment fegyverért, aztán... aztán hova? És miért viszi magával a nőt? A nőt, aki újságíró... Biztosan rájöttek valami disznóságra, és most utánajárnak a dolognak. De ehhez miért kellett megölni Borckmann pribékjeit?... És miért kellett eljönniük ide, Mexikóba? Mi lehet itt, amit Frednek meg kell szereznie?

- Nos, hadnagy? Van valami elképzelése arról, hová mehetett Spaidler a dzsippel? - Tessék? - riadt fel Stanford.

- Azt kérdeztem, van-e valami ötlete, hol keressük a barátját.

- Sajnos nincs.

- Hm. Kár. Akkor csak annyit tehetünk, hogy járőröket küldünk ki azokba a falvakba, melyek környékén az autólopás történt, és megkérdezzük az embereket, nem járt-e feléjük a dzsip. Ha a nyomára akadunk, következhet a hangszórós kocsi.

- Köszönöm, százados - biccentett Festano felé Stanford, és közben szerette volna, ha a másik komolyan is gondolja, amit mond.

17.

Chihuahua tartomány,

La Ascensióntól délre

Péntek, 16 óra 55 perc

Úttalan utakon haladtak, a dzsip ijesztően dobálta őket, és Jessica néha már úgy érezte, nem bírja tovább. Aztán végre egy eldugott kis hegyi tisztáson Spaidler megállította az autót.

- Megérkeztünk - közölte tömören.

- De hová? - kérdezte a lány.

- Hát a bázisra.

- Bázisra?

- Igen. Innen fogunk bemenni La Ascensiónba, és innen fogjuk megindítani a támadást a telep ellen.

- Aha. És miért akar bemenni La Ascensióba?

- Azért, hogy megtudjam a telep címét.

- Gondolja, hogy ott meg fogják mondani magának?

- Bizom benne.

- Hm. És kihez akar odamenni kérdezősködni?

- Senkihez.

A lány értetlenül nézett a férfira.

- Nem beszélne egy kicsit világosabban? - kérdezte aztán.

- De igen - bólintott Spaidler kajánul. - A tervem az, hogy maga most betipeg a városba...

- Egyedül?

- Hát nem is velem. A terepszínű kommandósruhám egy kicsit feltűnő lenne.

- Oké, folytassa.

- Nos, maga bemegy és körülnéz. És megpróbál találni valakit, aki beszél angolul.

- És aztán?

- Aztán kiszedi az illetőből, hogy merre van valamilyen nagyobb vegyianyagbolt.

- Vegyianyagbolt?

- Igen. Visszajön, és elmondja nekem.

- Es?

- Éjjel besurranunk a városba, és betörünk az üzletbe.

- Úristen! Csak nem valami mérget akar kotyvasztani?

- Fenét! Papírokat, számlákat fogok keresni. Mert a telepnek, ahol Martint őrzik szüksége van alapanyagra, hiszen ott

egyébként is vegyi anyagok előállításával foglalkoznak.

- Még mindig nem értem... - rázta a fejét Jessica.

- Pedig roppant egyszerű - magyarázta Spaidler. - Ha

megtudjuk, hogy mondjuk a Perranesa hacienda vásárol nagyobb tételben ilyen

anyagokat, akkor biztosak lehetünk benne, hogy ott van Martin. Ezután már csak a Perranesa hacienda címét kell megszereznünk.

- Aha. így már világos.

- Örülök. Akkor szedje rendbe magát, és induljon!

- És maga?

- Én? Én addig pihenek. Meg gondolkodom.

- Ühüm. Most már csak azt áruljaVmerre van a város?

Spaider a tisztás széléhez óvakodotíTés lemutatott.

- Ott.

Jessica odament a férfi mellé, lenézett, aztán bólíntott.

- Oké.

- Akkor minden rendben.

- Spaider?!

- Na?

- Csak... csak azt akarom... azt szeretném mondani...

- Maga csak ne akarjon semmit mondani! Inkább szedje a lábát!

Jessica válaszként döhösen fújt egyet, majd néhány pillanatig összehúzott szemmel, remegő orrcimpákkal meredt a férfira. Aztán sarkon perdült, és becsörtetett a sűrűbe.

- Neúgy menjen, mint egy vaddisznó! - szólt utána Spaider. - És igyekezzen feltűnés nélkül intézni a dolgait!

A lány keltette ágzörgés már régen elhalt, amikor halkan, suttogva kimondta a harmadik mondatot is:

- És vigyázz magadra... nagyon vigyázz!

Hirtelen maró, keresű ízt érzett a szájában. Emlékek rohanták meg, képek, hangok, illatok. Felködlött benne az esküvője, a házassága. Felsejlett előtte Helen arca, a lányé, akit szeretett, és akivel olyan jól megértették egymást. Egy darabig.

Aztán jöttek a problémák, a veszekedések, a titkolózások, az apró, öv alatti ütések. Hogy ki volt a hibás? Valószínűleg ő. Hisz a legtöbb vitát az váltotta ki kettejük között, hogy neki sosem volt ideje az otthoni dolgokkal törődni. Mindig csak kiképzés, edzés, kiképzés, edzés. Igazi, éles bevetések, amiket szegény Helen mindig végigrettegett. És joggal, hiszen nem egy antiterrorista halt meg ezekben az akciókban. Végül is nem lehet csodálni, hogy egyszer csak nem bírta tovább.

Csak... csak fájt. Fájt, hogy amikor egy szerdai nap hazament, a felesége helyett csupán egy rövid levél várta, amelyben

az asszony közölte vele, nem akarja továbbra is végigrettegni a nappalokat és végigunatkozni az éjszakákat. Inkább elköltözik. Spaider aznap nagyon berúgott. És másnap is. Meg harmadnap is. De nem volt mit tenni, tudomásul kellett vennie

a dolgot. Annál is inkább, mert nem tudta azt ígérni Helennek, hogy meg fog változni... És ha az afttterroristáknál marad, akkor valószínűleg nem is sikerült volna... De most más

a helyzet, most már a maga ura! Talán érdemes lenne újra megpróbálni ...

Talán... És, ha megint elrontja? Ha megint tönkretesz valakit, akit szeret? Nem, inkább bele sem fog! Még

egyszer nem akar látni olyan szomorú szemeket... De ez a mostani helyzet sem neki való. Szép arcú, üres fejű nők, akik csak egy kis testgyakorlás céljából mennek fel hozzá... Nem, ez sem megoldás. Talán meg kéne próbálni... Talán.

Annyira a gondolataiba merült, hogy észre sem vette, milyen sok idő telt el a lány távozása óta. Csak akkor riadt fel, amikor finom neszezést hallott a háta mögött. Szélvésszként pördült hátra, az M-16-os azon nyomban lövésre készen pásztázta a bokrokat. Aztán elernyedtek az izmai, résnyire húzott szeme kinyílt.

- Ja, maga az?

- Miért - kérdezte agresszíven a lány -, kit várt!

Spaider szélesen elvigyorodott.

- Valami jó nőt.

- Sajnos, mint látja, be kell érnie velem.

- Nem baj, egye fene... Legalább intézett valamit?

- Igen. Mindössze egy olyan üzlet van, amelyik a mi szempontunkból számításba jöhet.

- Nagyszerű!

- Ráadásul a város legszélén van.
- Pompás. Maga egész belevaló csaj tud lenni...
- Ugye?
- ...nagy ritkán.
- Utálatos!

Jessica durcásan elfordította a fejét, de Spaider észrevette a szája szegletében meghúzódó mosolyt. Erre ő is elmosolyodott. De csak egy pillanatra, aztán ismét megszokott komor vonásai ültek ki az arcára.

- Mondja - szólt oda a lánynak -, tud bánni fegyverrel? Jessica felé fordult, csípőre tette a kezét, és úgy válaszolt.
- Ha már elfelejtette volna tisztelt uram, akkor felhívom szíves figyelmét, hogy egy 38-as Smith and Wesson tulajdonosa vagyok.
- Azt tudom - bölintott kesernyésen Spaider, majd hozzátette: - De amikor a bázison kipróbálta a tűszmentő szobát, nem igazán jeleskedett.
- Az más volt. Idegileg kimerülve, egy sohasem gyakorolt helyzetben nem is produkálhattam jobb eredményt. Ráadásul a géppisztoly tudtommal nem ugyanaz a fegyverkategória.
- Oké, igaza van. Akkor most kap egy pisztolyt. Elővette a Mausert, és a lányt felé nyújtotta. Jessica átvette, és rövid töprengés után az övébe tűzte.
- Meg sem vizsgálja? - kérdezte Spaider, csodálkozva.
- Maga már megnézte, és... és én megbízom magában.
- Kösz.
- Nem dicséretnek szántam.
- ...Tudom.

Alltak egymással szemben, szótlanul, mert egyikük sem tudta, mit kéne mondani. Végül Spaider zavartan elfordult, és a géppisztoly irányzékán kezdett matatni. Jessica nézte egy darabig, aztán kesernyés mosollyal megcsóválta a fejét, és a dzsiphez sétált. Elővette az élelemmel teli zsákot, elkezdett kirámolni. Amikor elkészült, odaszólt a férfinak.

- Jöjjön enni!

Spaider odaballagott, leült, és szótlanul falatozni kezdett. Közben egyszer sem nézett a lányra. Amikor végzett az evéssel, morgott valamit a nemlétező bajusza alatt, elballagott az egyik fához, és leheveredett a tövébe. Jessica elrámolta a megmaradt élelmet, majd ő is követte a férfi példáját.

Némán, kényelmesen elnyúlva feküdtek a fűben, várták, hogy besötétedjen. Időnként véletlenül összevillant a tekintetük, akkor zavartan elfordították a fejüket.

Úgy viselkedünk, mint két gyerek - gondolta ilyenkor Jessica.

Úgy viselkedek, mint egy hülyegyerek - gondolta ilyenkor Spaider. És nagyon dühös volt magára. És félt, és töprengett, és őrlődött, és iszonyúan nevetségesnek érezte magát. Alig várta, hogy kellőképpen besötétedjen. Akkor felállt, nyújtózkodott egyet, és a lányhoz fordult.

- Na, gyerünk, belevaló csaj, indulnunk kell!
- Ühüm.

Jessica feltápászkodott, csinált néhány csípőkörzést, majd hetykén a férfira nézett.

- Gyerünk, szuper kommandós, ostromoljuk meg a várost!

Spaider elvigyorodott, és elindult.

Lassan, óvatosan haladtak, és ez az óvatosság egyre csak fokozódott, ahogy közeledtek a településhez. Mire elérték a szélső házakat, már szinte lábujjhegyen lopakodtak. A környék csendes volt és kihalt, csak elvéte hallatszott egy-egy kutyaugatás vagy autózúgás.

- Ez az! - suttogetta Jessica, és előre mutatott.

Kétszintes, fehérre meszelt épület magasodott előttük, ajtaján jókora lakatokkal.

- Kerüljük meg - lehelte Spaidler.

Pár másodperccel később az épület hátsó frontjánál lapultak. Igaz, az itteni vasajtó is le volt lakatolva, de itt legalább az utca felől nem láthatták meg őket. A kommandós előbb körülnézett, majd munkához látott. Mindenekelőtt a lakatot vizsgálta meg. Öreg, rozsdás jószág volt, ráadásul az a fajta, amit akár egy drótdarabbal is könnyűszerrel ki lehet nyitni.

... Igen, de hol van itt drót?

Spaidler néhány pillanatnyi szemlélődés után felfedezett egy huzaldarabot a porban. Felvette. Előbb kiegyenesítette, majd a végét a lakat pántkiszögellésébe dugva meghajlította. Kész volt az álkucs.

Jessica ámulva figyelte, amint a férfi pillanatok alatt kinyitja a lakatot.

- Na, gyerünk befelé! - suttogta Spaidler, mikor az ajtó feltárult.

Jessica beóvakodott. A kommandós - miután a kintről beszűrődő halvány fényben megszemlélte a helyiséget - utána nyomult, és bezárta az ajtót.

- így nem látunk semmit - jegyezte meg epésen a lány.

Válaszként villanykapcsoló kattant a fal mellett, és a feje felett kigyulladt egy villanykörte.

Erre elnézést kérően felemelte a kezét, és körülnézett. Valami raktárfélébe jutottak, a falakon körbefutó polcokon mindenütt papírdobozok, műanyag kannák, üvegek sorakoztak.

Spaidler csak egy pillantásra méltatta a feltornyozott árukészletet, aztán a helyiségben található egyetlen ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

Belesett, majd intett Jessicának, hogy menjen ő is oda.

- Mit talált? - kérdezte a lány.

- Itt van az eladótér.

- Aha.

Egy perccel később a pultok közt matattak. A lány, mint a szerencsejátékos, hol ebbe a fakkba, hol abba a fiókba kotort bele, Spaidler viszont módszeresen centiméterről centiméterre haladt előre. Egészen addig, amíg az ablakon keresztül beszűrődő halvány fényben felfedezett még egy ajtót.

Erre abbahagyta a kotorászást, odasietett, és benyitott. Miután ezen a helyiségen nem volt ablak, kitapogatta a kapcsolót, felgyújtotta a villanyt. Elégedetten elvigyorodott. A parányi irodában minden volt, amit csak egy számlája-éhesiétörő kívánhatott, nyugták, csekkek, szállítóleyeiékt Már majdnem hozzálátott az áttanulmányozásukhoz, amikor egy La Ascension és környéke feliratú, összehajtogatott térképre esett a pillantása.

Szinte felkiáltott örömeiben. Aztán mégsem tette, helyette gyorsan a kommandósdzseki belső zsebébe dugta a térképet, és munkához látott. Alig öt percre volt szüksége, hogy a vásárolt áruk mennyisége és összetétele alapján kiderítse, hol őrizhetik Martint. Ekkor elővette a térképet, tanulmányozni kezdte.

- Mit keres? - hajolt föl a lány.

- Az Egrost Mezőgazdasági Kutató Intézet Kísérleti Telepét - válaszolt a férfi.

- Azt nem látom...

- De?

- De a térképen több pont be van karikázva.

- Tényleg! És betűk is vannak a karikák mellett. Jessica, maga egy szuper csaj!

- Néha.

- - Aha.

Spaidler gyorsan a dzsekijébe süllyesztette a térképet, és az ajtóhoz lépett. De hirtelen megmerevedett. A zaj, amely az utcáról hallatszott, egész halk volt, mégis árulkodó.

...Hányszor hallotta már ezt a zajt... Ötezerszer? Tízezerszer? Vagy talán

még annál is többször. ... Igen, könnyen elképzelhető, hogy még tízezernél is többször, hisz éveken keresztül, naponta gyakorolták a teherautóról való leugrást.

Lelki szemei előtt megjelent az épület környéke, a fedezéket kereső, fegyverüket markoló katonákkal, a suttogva parancsokat osztogató tisztekkel.

...Ezek értük jöttek! Persze, hiszen holmi betörőért nem küldenének ki egy szakasznyi katonát... De honnan tudták, hogy itt vannak? Hopp, megvan! A két férfi, akiktől elrabolták a dzsipet... Ők látták a lányt, és nyilván személyleírást adtak róla. Amikor Jessica bejött a városba, valaki kiszúrta. És mivel a lány a vegyianyagboltok iránt érdeklődött, minden ilyen üzletet megfigyelés alá vettek... Hát persze! A rohadt életbe!

Határozott mozdulattal csőre töltötte az M--16-ost.

- Mi... mi történt? - riadozott a lány.

- Itt vannak - válaszolta Spaider elszántan, aztán leoltotta a villanyt, és besiklott az eladótérbe.

Az utcára néző ablakon át jól látta a teherautót, a két dzsipet, körülöttük a terepszínű ruhába öltözött, géppisztolyos katonákkal.

Továbbment. A raktárba érve az ajtóhoz lopakodott, és óvatosan kilesett a kulcslyukon. Ott is fegyveresek álltak.

Óvatosan a kilincs felé tapogatózott, mert emlékezett rá, hogy van az ajtón egy belső retesz is. Amikor megtalálta, hirtelen mozdulattal becsattintotta, majd oldalra ugrott. Éppen

idejében, a következő pillanatban felugrott egy géppisztoly, és a lövedékek tucatnyi lukat ütöttek a vasajtóba. Erre még vagy tíz helyen szólaltak meg a fegyverek. Hosszú, elnyújtott sorozatok reszkették meg a levegőt, és Spaider jobbnak látta, ha Jessica megnyugtatóra - visszahúzódik a raktárból az eladótérbe. A helyiség elég siralmas látványt nyújtott. A becsapódó

golyók kitörték az ablakokat, darabokra szaggattak mindent, ami az útjukba került. Üvegtörmelék, műanyagfiakon- és papírdobozcafatok heverték mindenfelé, a pultokról valami szúrós szagú folyadék csordogált a földre, a levegőben vegyszerpor

terjengett. A lány reszkette kuporgott a földön, keze görcsösen markolta a Mauser agyát. Spaider megvárta, amíg elhallgatnak a fegyverek, aztán a beállított csendben odasuttogta a lánynak.

- Nyugi, Jessica! Ezek sokkal jobban félnek, mint maga. azért is lőnek ilyen veszettül.

- Köhös - hüppögte a lány elkeseredve. Még akart valamit mondani, de ebben a pillanatban odakint felharsant egy hangszóró.

- Spaider! - recsegte a szerkezet. - Itt Festano százados beszél. Az embereim körülvették a házat. Menekülésre nincs esély, az ellenállás reménytelen. Éppen ezért saját érdekében felszólítom, adja meg magát. Garantálom, hogy sem magának, sem a nőnek nem esik bántódása. Hallja? Hallja, Spaider? Válaszoljon! A kommandós megvárta, amíg az utolsó hang is elhal odakinn, aztán kikiabált.

- Ahhoz képest, hogy nem akarnak bántani bennünket, kilőttek ránk vagy öt tár löszert.

- Nem volt szándékos, higgye el - harsant nyomban a válasz. - Az egyik emberem pánikba esett, ő lőtt először, ... a többiek pedig azt hitték, hogy maga ki akar törni.

- Elég beszari emberei vannak, százados. De jó lenne, ha valamit megmagyarázna nekik. Ebben az üzletben mindenféle gyúlékony, robbanékony anyagokvainakfLs, ha továbbra is folytatják a lövöldözést, akkor könnyen előfordulhat, hogy az egész kóceráj a levegőbe repül. Az egész kóceráj és az egész környék. Magukkal együtt.

A bejelentésre izgatott suttogás támadt az utcán lévők között. Spaider némi veszekedést vélt kihallani az egyes szófoszlányokból, aztán ismét megszólalt a hangszóró.

- Hello, Fred! Péter vagyok. Péter Stanford.

- Micsoda? - suttogta Spaider döbbenet magára, esnem értette a dolgot.

... Hogy került ide Péter? Mit akar. Mi ez az egész?

- Fred! Hallasz engem?

- Persze, Péter - kiáltott ki még mindig kábán.

- Fred! Hidd el, ez az előbbi lövöldözés tényleg nem volt szándékos. Csak a fiúk nagyon izgatottak, mert felolvasták nekik, hogy milyen kiképzést kaptál. És persze félnek... Ne rángassa a kezem százados, az emberei már éppen elég hülyeséget ... Adja már ide azt a... Mondom, hogy ne rán...

A hangszóró ezután egy darabig veszekedést, káromkodást recsegett, majd elhallgatott. Amikor ismét megszólalt, már a százados kezében volt.

- Ide figyeljen, Spaidler! Nehogy azt higgye, hogy túljárhat az eszünkön. Vagy kijön, vagy bemegyünk magáért. Hallja?

- Hallom - kiáltotta Spaidler.

- És mit válaszol?

- Adjanak tíz perc gondolkodási időt. Addig még meg kell beszélnem a dolgot a...

Bumm...

Jessica csak annyit látott, hogy Spaidler megtántorodik, elejti az M-16-ost, és térdre zuhan. Erre előbb hisztérikusan felsikoltott, aztán a férfi mellé ugrott, felkapta a géppisztolyt a

földről, és tüzelni kezdett. Az automata fegyver veszettül ugrált a kezében, miközben a sorozat végigvágott a két dzsippen

és a teherautón, kitorve az ablakokat, átlóve a karosszériát, kilyukasztva a gumikat. Addig lőtt, amíg csak lőszer volt a tárban. Ekkor a Mausert rántotta elő, és azzal folytatta volna, ha

az időközben feleszmélt Spaidler le nem rántja maga mellé.

- Vigyázzon! - sziszegte fájdalmasan a férfi és szavai alig hallatszottak az időközben felcsattanó válaszsorozatok zajában. - A mesterlövészek... infratávcsövet használnak.

- Hát él?! - ujjongott fel a lány.

- Még egyelőre... Csak a baloldalam...

Jessica megtapintotta a sötétben a férfi oldalát, és érezte, hogy a kommandósdzseki nedvesen, ragacsosan tapad a testre.

... Eltalálták! A rohadékok! Be kell kötözni, méghozzá gyorsan.

Kétségbeesetten letépte magáról az ingét, és megpróbálta elállítani vele a vérzést. Közben hallgatta az időközben újra felcsendülő hangszórórecseget.

- Spaidler! Legyen esze! Ennek semmi értelme, innen úgysem tud elmenekülni. Adja meg magát. Jó, hogy lássa kivel áll

szemben, megkapja a tíz perc gondolkodási időt... De többet egy minutummai se!

A hangszórót kikapcsolták, csak egész halkán hallatszott a százados hangja: - Ki volt az az állat, aki elkezdett löni?! A levegőbe akarnak repülni? Idióták!

- Most mi lesz? - kérdezte a lány.

- Most? Gyerünk a raktárba!

- De minek, Spaidler? Úgysem tudunk megszökni. És különben is, maga megsebesült, ápolásra van szüksége.

- Ah, francba az ápolással!

Spaidler feltápászkodott, elvette az M-16-ot, tárat cserélt, majd elindult a raktárba.

- Spaidler! - szólt utána a lány. - Kérem, hagyja a hősködést... Kérem.

- Ez nem hősködés. Látja, ezek a barmok bármikor lelőhetnek.

- És a barátja? Ő meg tudná védeni.

- És Martin? Meg a háború?

Spaidler a további vita helyett inkább bement a raktárba, és munkához látott. Egymás után emelte le a polcokról a különféle dobozokat, flakonokat. Jessica értetlenül nézte.

- Számoljon! - szólt oda neki a férfi.

- Mit csináljak?

- Ne kérdezősködjön, hanem számoljon!

- Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét...

Spaider az oldalát hasogató fájdalom ellenére villámgyorsan dolgozott. Boszorkányos ügyességgel keverte össze az egyes anyagokat, amikor kész volt, az elegyet fémvödrökbe, kannákba rakta. Mire Jessica a számolásban elérte az ötszázat, a férfi már a helyiségben található összes fémedényt megtöltötte a titokzatos keverékekkel. Ezután az edényeket szétszórta a raktárban és az eladótérben, mindenféle nehezen elérhető helyre dugta. Jessica már közeledett százhoz, amikor a férfi gyufásdobozt kapott elő, és valamennyi elegy tetejére égő gyufát dobott. A következő másodpercben sűrű, zöldes füst árasztotta el a helyiségeket.

- Mit... mit csinál? - riadozott a lány.

A sötétben nem láthatta, csak a felelet hangszínéről érezte, hogy a férfi vigyorog.

- Nyugi Jessica! Megtréfáljuk a századosakat.

Mintegy válaszként odakinn felrecsegett a hangszóró.

- Spaider! Mit csinált? Azonnal jöjjenek elő! Lejárt a tíz perc.

- Figyeljen százados! - kiáltotta Spaider. - Nekünk már úgyis mindegy, hiszen ha megadjuk magunkat, életfogytiglani börtön vár ránk. Ezért felgyújtottam ezt a tetű kócerájt. Nemsokára a levegőbe fog repülni, és háromszáz méteres körzetben még épület sem marad a környéken.

- Spaider! Legyen esze! Legyen esze

- Sajnálom, százados, maga akarta. Éppen ezért minden felelősség magát terheli. A mi halálunkért is, mert mi egy-két percen belül megfulladunk, de azokért is, akik a robbanásakor fognak elpusztulni.

A bejelentésre odakinn izgatott kiabálás, veszekedés kezdődött.

- Spaider! - lehelte Jessica. - Mondja, mit akar elérni?

- Roppant egyszerű - magyarázta halkan a férfi. - Képzeld csak magát a százados helyébe. És gondolja még hozzá azt is, hogy a fickó nem tudja, valójában mit is gyújtottam meg. Ugyanis ez a szer teljesen ártalmatlan anyag, még csak nem is köhögtes... viszont jól füstöl.

- És?

- Mi az, hogy és? Hát merné maga vállalni a felelősséget azért, hogy esetleg egy-két tucat környékbeli lakos maga miatt pusztul el? Mert jelenleg a századosok azt hiszik, hogy valamilyen robbanóelegy ég... Hallja? Már intézkednek is. Hátrébb vonulnak.

Valóban, az utcán felbőgtek az autók motorjai, és az ablakon át látni lehetett, amint a gépkocsik kigördülnek az útra.

- És most mi következik? - kérdezte a lány.

- Gondolkozzon már egy kicsit logikusan! A robbanást bármi áron meg kell akadályozni...

- Akkor támadni fognak.

- Fenét! Egy katona maximum löni tud, de vegyitüzet oltani nem.

- Akkor kihívják a tűzoltókat.

- Pontosan. Egy-két percen belül akkora felfordulás lesz, hogy csak na.

Spaidernek igaza lett. Nemsokára szirénázó tűzoltóautók érkeztek a helyszínre, a belőlük kiugráló, hosszú, ezüstszerű azbesztköpenybe és gázálarcba öltözött férfiak előbb ügyelbajjal - na meg katonai segítséggel - eltuszkolták a ház köré gyűlt béméskodókat, aztán néhányan haboltókkal locsolni kezdték az épületet, a többiek pedig megpróbáltak behatolni az ajtón. Erőfeszítésüket nemsokára siker koronázta, a sorozatos baltacsapások nyomán a zár kiszakadt a helyéből, így szabaddá vált előttük az út. Tucatnyi ezüstruhás nyomult be az üzletbe, hogy megtalálja és megfékezze a tüzet. A csaknem teljes sötétben és a terjengő füstben szinte az orrukig se láttak, mégis megpróbálták a lehetetlent, hogy megakadályozzák a robbanást.

Spaider csodálta őket. De ez nem akadályozta meg abban,

hogya leüsse azokat, akik egy kicsit elszakadtak a többiektől. Alig másfél perc alatt három ájult tűzoltó hevert a raktár egyik félreeső zugában. Ekkor a kommandós kettőről lecibálta az azbesztköpenyt és a gázálarcot, az egyik öltözéket a lánynak adta, a másikat pedig ő maga vette fel. A harmadik férfiről letépte a gázálarcot, az M-16-ost a saját köpenye alá dugta, és intett a lánynak, hogy segítsen felnyalábolni az ájultat. Megfogták a férfi csuklóját, bokáját, és kirohantak a házból.

Az épület előtt várakozók csak annyit láttak, hogy két tűzoltó futva viszi ájult társát az embergyűrűn kívül várakozó mentőautóhoz. A hosszú, csaknem bokáig érő azbesztköpeny és a gázálarc jó szolgálatot tett. Mindössze egyetlen ember fogott gyanút, egy katona. Elállta az útjukat, és gyanakodva kérdezte:

- Mi történt?

- Szétszakadt a gázálarca, rosszul lett - lihegte Spaidler.

- Hogy szakad...

- Mit tartja fel őket? - rivallt egy hang a katonára, és a sötétből Stanford alakja bukkant elő. Csak egy pillantást vetett

az azbesztruhásokra, aztán folytatta a katona letorkolását.

- Inkább a házat figyelje! Lehet, hogy ezek odabenn még mindig élnek, és ki akarnak törni!

- De én csak...

- Fogja be a száját, és azonnal térjen vissza a kijelölt helyére!

A katona vigyázzba vágta magátjrnajdíirobogott. Stanford ekkor a két tűzoltó felé fordult. Hiába volt sötét, és hiába volt gázálarc a másikon, a kerek szemnyíláson át felsejülő tekintet az ő számára elárulta, kit rejt a nagyobbik tűzoltóruha. A

hadnagy csak egy másodpercig figyelte a másikat, aztán megszólalt.

- Igyekezzenek! Erre a szerencsétlenre bizonyára ráfér az ápolás.

Spaidler elvigyorodott a gázálarc alatt, aztán szótlanul bólintott, és nekiiramodott.

- Mi történt? - rohant oda hozzájuk a két mentős.

A kommandós gyors pillantást vetett a házat bámuló embergyűrűre, majd miután látta, hogy a fehér köpenyesen kívül a

kutya se törődik velük, két gyors ökölcsapással leterítette az érdeklődőket. A három ájultat beemelte a mentőautó szállítórészébe, majd beugrott a vezetőülésre. Amikor a lány is beszállt

mellé, bekapcsolta a szirénát, indította, és beletaposott a gázba. A következő másodpercben az autó hangos vijjogással kikanyarodott az útra. A báméskodók riadtan fordultak hátra,

de már csak a távolodó járművet láthatták.

- És most? - kérdezte a lány, nűután letépték a fejükről a gázálarcot.

- Most eltűnünk a francba.

Szédítő tempóban száguldottak át a városon. A szirénázó mentőautó elöl mindenki előzékenyen kitért, így nemsokára

.elérték a település szélét. Amikor már vagy háromszáz méterrel elhagyták a legutolsó házat is, Spaidler lekapcsolta a sziréfflát, megállította az autót, és kiszállt. Egyenesen a kocsí hátuljához sietett, kinyitotta az ajtót, és kicibálta a mentősöket meg

a tűzoltót. Addigra a lány is odaért, így együttes erővel kötözték meg az ájultakat. A három férfit az út menti árokba cipelték, visszaültek az autóba, és Spaidler újra rálépett a gázpedálra.

Most már valamivel lassabban vezetett, de Jessica azért így is jobbnak látta, ha kitámasztja magát.

- Mondja - kérdezte néhány perc múltán -, hová sietünk?

- Vissza a dzsiphez.

- De hiszen az az ellenkező irányban van.

- Tudom. Amint találok egy elágazást, visszakanyarodok.

- A sebe hogy van?

- Kösz, elég rosszul.

- Akkor álljon meg, bekötözöm. Itt már van kötszer is.
- Majd a dzsipnél.
- Ugyan, mit erősködik?
- Nem erősködöm... El kell tűnnünk az útról minél hamarabb.
- Spaider?!
- Na?
- A barátja... ugye felismerte?
- Igen.
- Hm.
- Mit hümmög?
- Azt, hogy nem értem, miért nem próbálta meg feltartóztatni magát.
- Azért, mert a barátom. És bízik bennem. Tudja, hogy bolond lennék ok nélkül harcba bocsátkozni a katonasággal, a rendőrséggel, meg mit tudom én még, kikkel...
Spaider elhallgatott, mert a reflektor fénycsóvája egy keskeny hegyi ösvényt világított meg az út jobb oldalán. A kommandós fékezett, és ráfordult a csapásra. A hepehupás út rázása miatt hamarosan iszonyú fájdalom kezdte hasogatni a bal oldalát, és néha erősen ösoze kellett szorítani a fogait, hogy fel ne szisszenjen fájdalmában. De nem állt meg, mert attól félt, hogy ha pihenőt tart, már nem lesz ereje újból a volánhoz ülni. A lány pedig nem talál vissza a dzsiphez.

18.

Chihuahua, tartomány,

Nuevo Casas Grandes

Péntek, 23 óra 57 perc

- Maga futni hagyta a cimboráját meg a nőjét! Ezért felelni fog!

- Egyáltalán nem hagytam futni őket! Gázálarc volt rajtuk, nem láthattam az arcukat. Csak annyit láttam, hogy a két tűzoltó visz egy harmadikat, aki nyilván megsebesült.

- Hát persze. Megsebesült, mert a cimborája leütötte. Őt is, meg azt a két másikat is.

- Honnan tudhattam volna?

- Nagyon is jól tudta! Még az útjukat álló katonát is elzavarta onnan!

- Na, most már aztán elég! Ha a maga hülye, beszari pribékjei nem kezdenek el lőni, akkor biztosan sikerült volna szót

értenem Freddel. Maguk viszont mindent tönkretettek!

- Vigyázzon a szájára, hadnagy, mert hazazavarom! Maguknál talán megengedhet ilyen hangot egy beosztott a főnökével, de nálunk ez nem szokás.

Festano nyugalmat erőltetett magára, és a falitérképet kezdte nézegetni. Közben forrt benne az indulat, amiért az emberei ilyen

ostoba módon hagyták magukat átverni. Azt már saját magának

sem volt hajlandó bevallani, hogy Spaiderek trükkjét ő is megette.

Stanford összehúzott szemmel, komor arccal figyelte a szá, zadost, legbelül azonban ujjongott.

... Fred megúsza! Sikerült bepaliznia ezt a nagyképű Festanót meg az embereit... Persze, ő már akkor sejtette, mire

megy ki a játék, amikor a zöldes füstöt meglátta. Nem véletlenül, hiszen annak idején az antiterroristáknál együtt tanulták

Freddel a füstbomba készítését. Lám, most jól jött az akkori

szorgalmas gyakorlás... Hát igen, most sikerült Frednek átcsúsznia a gyűrűn. De vajon meddig lehet még szerencséje? ... És mit akar egyáltalán? Mire készül? És hol?

Töprengését telefoncsörgés szakította félbe. A százados felvette a kagylót, meghallgatta a jelentést, majd határozott léptekkel a térképhez sietett.

- Itt - bőkött egy ponjra-megtalálták a mentősöket és

a harmadik tűzoltót. Ezekszerint Spaiderek erre haladtak tovább. És mivel a következő útba eső településre nem hajtottak

be, valahol letértek az útról.

- Ez elképzelhető - bölintott Vergeron, majd Stanfordhoz fordult: - Szerinted merre mehettek?

- Gondolom valami rejtekhelyet keresni.

- Rejtekhelyet?

- Igen, hogy a mentőautót elrejtsek. Mert ha azt nem találjuk meg, akkor azt sem fogjuk tudni, merre lehetnek ők.

- Hm. Ez igaz. Ráadásul van idejük arra, hogy eldugják az autót, hiszen csak akkor eredhetünk a nyomukba, ha kivilágosodik.

- Ebben tévednek - szólt közbe diadalittasan a százados.

- Ugyanis a jelzett körzetben, ahol az autó eltűnt, mindössze öt olyan hegyi ösvény van, amelyiken egy mentőautó el tud vergődni valahogy. Az embereimet nyomban kiküldöm a helyszínre, ők majd megállapítják, melyiken indultak tovább Spaiderek. Ha az út megvan, nincs más dolgunk, mint lezárni a környéket, és az út két végétől elindulni a közepe felé. Mint a hajtóvadászat. Nem igaz, Stanford hadnagy?

- De - válaszolta utálkozva a kérdezett. - Igaz.

19.

Chihuahua tartomány,

La Ascensióntól délre

Szombat, 01 óra 12 perc

Szelíden nézett le rájuk a telihold, bevilágítva az egész tisztást, a közelben tücsök ciripelt, a könnyű, nyári szellő lágyan simogatta a fűszálakat és a bokrok leveleit.

Spaider félig ülő, félig fekvő helyzetben egy fának támaszkodott, meztelen felsőtestén bal oldalt a bordák alatt jól látszott

a golyó ütötte luk. A lány ott szorgoskodott mellette, fertőtlenítette a sebet.

Közben aggódva figyelte a férfi arcát, lesve, nem okoz-e neki túl nagy fájdalmat a kezelés. De Spaider

szenvtelen arccal, üres tekintettel meredt rá. Végül a lány megkérdezte:

- Nem fáj?

- Mi?

- Áh, ne tettesse magát! Hát a sebe...

- Ja, az? Eddig nem nagyon fáj... de amióta kezeli...

- Undok alak! Egyébként szerencséje van, a golyó csak átszaladt az oldalán anélkül, hogy valamilyen belső szervet érintett volna.

- Ezt miért nem előbb mondta? Akkor nem fárasztom magam azzal, hogy fájdalmat éreznék.

- Azt nem mondtam, hogy nem fáj. Csak épp nem súlyos.

- De azért nem akar cserélni velem?

- Ah, nem lehet magával beszélni.

- Igen, amikor átlövik az oldalam, mindig rossz csevegőtárs vagyok. Ráadásul, ha még a karom, meg a hátam is...

- Jézusom, tényleg! Na, mutassa csak a hátát, hadd nézzem meg!

- Tessék, parancsoljon - Spaider engedelmesen megfordult.

A lánynak először nyílt alkalma rá, hogy közelebbről is megvizsgálja azokat a sebeket, amelyeket a férfi a helikopter lezuhanásakor szerzett, és amelyeket eddig eltakart a kommandósdzseki. A hátán lévő horzsolts, zúzott seb kevésbé tűnt

súlyosnak, de a jobb karon éktelenkedő, mintegy tizenkét centiméteres, mély vágás - nyilván végighasította a helikopter valamilyen éles tartozéka - elég csúnyán festett. Jessica csak egy

pillantást vetett rá, aztán határozottan kijelentette:

- Erre tetanuszinjekció kell.

- Kár volt szólnom...

- Buta.

- ... De azért jólesik, hogy foglalkozik velem.

Jessica elmosolyodott, végigsimította a férfi karját, mellkasát, végül az arcát.

- Örülök..., hogy jólesik

- Jessica!

- Igen?

- Ööö... a, semmi.

- De igen, mondja csak!

- Nem, semmi.

- De igen! Mondja, csak, amit akart!

- Nem... majd később... talán.

- Oké... Értem... és... és ki fogom várni.

Hallgatásba burkolóztak, a lány folytatta a sebek ellátását,

Spaider pedig a Holdra függesztette a tekintetét, és legbelül valami régen nem tapasztalt, csodálatosan jó érzés töltötte el. ...Úristen, milyen régen nem érzett ilyet. Milyen régen nem érezte, hogy szüksége van egy nőre, aki nem csak pár órára ugrik be hozzá... Lehet, hogy érdemes újrakezdeni? Lehet, hogy sikerülhet? Lehet... Talán... De előbb ki kell jutniuk ebből a kutyaszoritóból, amelyben most vannak, és ki kell szabadítani Martint. Aztán... aztán el kell jutniuk a határra... Rengeteg teendő, rengeteg akadály áll még előttük.. ., de nem lehet kikerülni egyiket sem.

- Befejezte? - nézett a lányra, mert a matatás a sebei körül megszűnt.

- Igen.

- Akkor munkára fel!

- Micsoda? Olyan álmos vagyok, hogy mindjárt leragad a szemem, és olyan fáradt, hogy azonnal összecsuplok.

- Maga csak csukoljon nyugodtan, egyelőre csak nekem van dolgom.

- És hova akar menni?

- Sehová.

- Hát akkor?

- Meg kell keresnem a térképen a vegyitelepet, ahol Martint őrzik.

- Ja, már azt hittem, el akar menni valahová.

- Mennék én, csak még el kell intéznem itt egy-két dolgot.

A kommandósdzsekiért nyúlt, és előhúzta belőle a vegyiboltból elhozott térképet. Szép akkurátusan kiterítette a térdén, de rádöbbsent, hogy a parányi betűk kibogarászásához

nincs elég fény, ezért talpra kászálódott, és odaballagott a mentőautóhoz. Beült a vezetőülésre, és felkapcsolta a belső világítást, így már jobban látta a térképen a filctollal odavetett betűket. Néhány pillanat múlva Jessica is bemászott mellé.

- Na, megvan már?

- Nem megy az olyan gyorsan.

- Ühüm.

Elmélyülten tanulmányozták a karikák mellé írt rövidítésféléket. Aztán Jessica felkiáltott:

- Ez az! Itt van!

- Hol?

- Hát ott a kisujja mellett.

Spaider a lány által mutatott pontra nézett. Csakugyan, a rövidítés betűi az Egrost Mezőgazdasági Kutatóintézet Kísérleti Telepének kezdőbetűit adták ki.

- Jessica! - jelentette ki Spaider tettetett komolysággal. Maga nemcsak belevaló csaj, hanem jó szeme is van... Hogy az egyéb tartozékairól ne is beszéljek.

A lány elnevette magát, és Spaider vele nevetett. Nem, nem az elhangzott mondat váltotta ki belőlük a jókedvet. Valami más, valami nem is igazán megmagyarázható, tudat alatti érzés. Valami láthatatlan falnak a lebomlása kettejük között.

Amikor lecsillapodtak, Spaider összehajtogatta a térképet, és a lányra nézett.

- Most pedig indulás!

- Indulás? Hová?

- A telep közelébe.

- De hát... nem ér rá reggel?

- Nem. Az a százados, akivel a vegyiboltnál összeakasztottuk a bajszunkat, nagyon agilis embernek tűnik. Nyilván utánunk küldte már a pribékjeit. És azok nem sokat lacafacáznak, ha ránk találhatnak.

- Csak azt nem értem, miért ilyen vérszomjasak.

- Egyrészt azért, mert a mi rendőrségünk valószínűleg kegyetlen, könyörtelen gyilkosnak festett le előttük. Másrészt...

- Másrészt?

- Másrészt, mi Keris helikopterén érkeztünk Mexikóba.

- Es?

- És Keris kábítószercsempész volt, olyan, akit bár elkapni

nem tudtak, de jól ismertek az itteni hatóságok.

- Még mindig nem értem...

- Nos, az a helyzet, hogy Mexikóban a hatóságok és a kábítószermafffiák között szabályos háború dúl, felderítő- és vadászrepülőgépekkel, napalmbombákkal és hőérzékelő rakétákkal, kézfegyverekkel és légvédelmi ágyúkkal... meg rengeteg halottal. És nemcsak maffiózók halnak meg a harcokban, hanem rendőrök, katonák is.

- De nekünk ehhez semmi közünk!

- Keris helikopterén jöttünk, tehát elméletileg mi is a kábítószermaffiával vagyunk. Márpedig, ha ilyen megközelítésből nézzük a dolgot, akkor én, mint volt SFG-s, akit szabotázsakciókra, diverzióra képeztek ki, az itteni hatóságok szemszögéből nézve jöhettek akár valamilyen piszkos akció végrehajtása céljából is.

- Úristen!

- Úgy bizony. Éppen ezért biztos vagyok benne, hogy, ha ránk találnának, nem sokáig élnénk. Ezért kell eltűnnünk innen, minél hamarabb.

- Akkor induljunk, mire várunk!?

- Semmire.

Spaider kimászott a mentőautóból, átszállt a dzsipbe, és beindította a motort. A következő pillanatban a lány is mellette

ült, kezében a férfi dzsekijével, és az M-16-ossal.

- Látom, mindenre gondol - vigyorgott Spaider, és a géppisztolyra mutatott.

- Maga se felejtette volna itt.

- Nem - rázta a fejét a férfi, és a vigyor lassan leolvadt az arcáról. A következő mondatot már komoran, elszántan mondta ki:

- Hamarosan... hamarosan nagy szükségem lesz rá.

20.

Chihuahua tartomány,

La Ascensióntól délre

Szombat, 08 óra 41 perc

A parancsnoki sátonál nagy volt a nyüzsgés, néhány katona antennákat állított fel, ketten kábeleket húzgáltak, egy tiszt a terroristaelhárító különítményt igazította el, a rádiós fülhallgatóval a fülén az előtte lévő készülék tekerőgombját csavargatta.

Festano százados a sátor előtti asztalra helyezett térképnél állt, és a körülötte ácsorgóknak magyarázott.

- Az egyes osztag a La Ascensiónt Janossal összekötő utat ellenőrzi, a kettes a La Ascención és Sabinal közötti képzeletbeli egyenes mentén helyezkedik el. A hármas osztag az egyessel szemben áll fel, a négyes pedig... nos, a négyes lesz az elfogócsoport. Ok a terroristaellenes különítmény embereivel

megerősítve a Jánost Nuevo Casas Grandessel összekötő úttal párhuzamosan sorakoznak fel, és az adott jelre megkezdik a terep átfésülését. A cél az, hogy Spaideréket a kettes csoport, vagyis a tópart felé hajtsák. Ott azután már könnyű dolgunk lesz.

Hirtelen Stanfordék felé fordult.

- Nos, hogy tetszik?

- Kitűnő terv - bólintott Vergeron.

- És önnek, hadnagy, mi a véleménye?

Stanford gúnyosan lebiggyesztette a száját.

- Óriási terület az, amit át akar kutatni százados.

- Nem egereket keresünk hadnagy, hanem két normális méretű felnőtt embert. És egy dzsipet.

- A dzsipet bárhol ott hagyhatják.

- Ez igaz. De akkor lassabban is tudnak majd mozogni. - Hm. Szerintem akkor is túl nagy a csapda. És túl hézagos.

- Tud jobbat?

- Nem - ingatta a fejét Stanford, de közben arra gondolt, hogy ő akár egymaga is hamarabb megtalálná Spaidert, mint a katonák. Szinte biztos volt benne, hogy barátja valahol az üldözők által határolt négyszög keleti csücskében rejtőzködik.

Ismerte Spaider gondolkodását, tudta, hogy az ország belseje felé nem indul, az autóutakra nem hajt rá, akkor viszont csakis

a kettes és a hármas osztag által közrefogott szegletben lehet.
... Még szerencse, hogy ez az ostoba Festano, épp ellenkező
oldalról indítja meg a hajtást. Persze szólhatna neki..., de akkor Fred életét
kockáztatná. Mert ez a baromarcú nem elfogni
akarja Fredet, hanem megölni. Legalábbis az eddigi viselkedése erre utal. De még
ha vele szót is tudna érteni, a katonák ... beszari alakok egytől-egyig.
Annyira félnek Fredtől,
hogy a legkisebb gyanús köhintésre vagy mozdulatra beleeresztenének egy
sorozatot. Nem, ezt nem kockáztathatja. Inkább hagyja, hadd folyjon minden a
százados elképzelése
szerint.

Keresztbefonta karjait a mellén, és gúnyos arccal figyelte,
amint a százados kiadja az utasításait.

- Lorce! Szálljon az embereivel, teherautóra, és állítsa fel
őket a hajtóvonal mentén! Carrante! Maga intézkedjen, hogy
a tópartról minden vízi járművet gyűjtsenek össze! Gilardó!
Maga indítsa be a rádióhálót.

A beosztottak szétszéledtek, Festano pedig a térképen bejelölt négyszöghöz
hajolt.

- Nem úszód meg, te disznó! - sziszegte, és kegyetlen vigyorra húzódott a
szája.

21.

Los Angeles, Malibu

Szombat, 9 óra 27 perc

- Jó napot, Mr. Borckmann.

- Halljam, Hutchinson, mit akar mondani?

- Épp most kaptam értesítést a telepről, Mr. Borckmann.

- És?

- Minden a lehető legjobban halad. A csomagolás befejeződött, az árut most
rakják be a gépbe, és néhány percen belül
már útnak is indítják.

- Ezek szerint minden a tervnek megfelelően halad.

- Igen, Mr. Borckmann. Az áru körülbelül délután kettőre
ér a kijelölt helyre.

- Jól van, Hutchinson. Ja, remélem közölte a telepen lévőekkel, hogy az áru
elszállítása után ez a Brent... ööö... már
nem kívánatos a számunkra.

- Természetesen, Mr. Borckmann.

- Akkor jó... És Spaidet? Vele mi van?

- Őtőle már nem kell tartanunk. A katonaság lezárta azt a
körzetet, ahol elbújt. Kézre fogják keríteni, és átadják Vergeronéknak. Vergeron
pedig tudni fogja a dolgát.

- Rendben van, Hutchinson. Van még valami?

- Nincs, Mr. Brockmann.

- Akkor tizenkettőre hozza ide az embereit.

- Igen, Mr. Borckmann.

Borckmann bontotta a vonalat, majd nyomban tárcsázott.

Amikor felvették a kagylót, Frederick Lavalt kérte a készülékhez.

- Tessék, itt Laval - hallatszott néhány másodperc múlva
a vonal túlsó végén.

- Jó napot, Mr. Laval. Itt, Borckmann.

- A, üdvözlöm, Mr. Borckmann. Remélem jó hírei vannak.

- Igen. Az áru délután kettőkor érkezik a régi Merrenwoodüzemcsarnokhoz.

- Ó, ez nagyszerű! - lelkesedett Laval, majd hozzátette:

- Tudtam, hogy számíthatok önre, Mr. Borckmann.

- Egy valamirevaló üzletember számára - bölcselkedett

Borckmann - elsődleges, hogy üzletfelei ne csalódjanak
benne.

- Ez így igaz. És ön kitűnő üzletember.

- Köszönöm, Mr. Laval. Akkor tehát kettőkor megfelel?

- Tökéletesen.

- Rendben. Akkor... a viszontlátásra Mr. Laval.

- Viszontlátásra, Mr. Borckmann.

Chihuahua tartomány,

La Ascensióntól délre

Szombat, 9 óra 35 perc

Fájt a karja, sajgott a háta, az oldala pedig úgy égett, mintha tüzes késekkel döfködnék.

.. Úristen, egy nap alatt hogy lerongyolódott! Olyan neheze érek a mozgás, mint egy nyolcvanévesnek... Pedig nemsokára indulnia kell, már így is túl sok időt vesztegetett el

alvásra meg pihenésre. Még egy percet vár, aztán feltápáskodik... ha tud. Lám a lány milyen frissen mozog, tesz-vesz, mint valami háziasszony a pikniken. Igaz, ő eddig szerencsésen megúszta a rázós helyzeteket. Most is meg fogja úszni...

mert nem viszi magával. Itt hagyja, és majd visszajön érte. Ha túléli... Ha nem lövik le Borckmann emberei, vagy ha nem botlik bele az őket üldöző katonákba... mert egyik lehetőséget sem lehet kizárni... Na, elég a töprengésből!

Nagy nehezen talpra kászálódott, nyújtózkodott egyet, aztán a lányhoz fordult.

- Mondja, mit sűrög-forog?

Jessica elmosolyodott, aztán a dzsipre mutatott.

- Méltóztasson befáradni uram, a reggeli előállt.

- Reggeli?

- Igen. Csak a kocsiban tálaltam, mert ott kényelmesen lehet ülni.

- Aha. És azt hiszi, hogy én most enni fogok?

, - Igen, enni fog. Maga is, meg én is.

- Csak a saját nevében beszéljen.

- De hát... miért?

- Mert nekem nincs időm enni, rögtön indulok.

- Hogyhogy indul? Talán indulunk!

- Nem, csak én megyek. Maga megvár itt.

- Nem várom meg... de maga se megy sehova. Pihennie kell!

- Nincs időm.

- Mi az, hogy nincs ideje!? - fakadt ki váratlanul, szinte hisztérikusan a lány. - Nézzen magára, megsebesült a karján 22.

és a hátán, át van löve az oldala, rengeteg vért vesztett, fáradt, alig áll a lábán... Hová akar menni, mi? A halálba? Csak azért, hogy bebizonyítsa, milyen kemény legény?

- A barátom veszélyben van - mondta Spaidér csendesesen.

- Igen - bölintott indulatosan a lány -, a barátja veszélyben van. De maga nemcsak veszélybe kerül, ha ilyen állapotban odamegy, hogy segítsen rajta...

- Azért még ne temessen - vigyorodott el a férfi. - Tudja, van a nyakamban egy kis amulett...

- Nem érdekel az amulettje! - vágott közbe a lány. - Azt akarom, hogy pihenjen!

Hirtelen odalépett a férfihoz, átölelte, és a fejét a mellkasára hajtotta.

- Ne menj el - suttogta. - Nem akarom, hogy elmenj...

Féltelek.

Spaidér meghökkenve nézett Jessicára, és nem tudta, mit

válaszoljon. Csak állt némán, nem jött ki hang a torkán. El kellett telnie jó néhány hosszú másodpercnél, hogy valamelyest

magához térjen, akkor is csak szaggatottan buggyantak ki belőle a szavak.

- Jessica... nekem... az én számomra... szóval én sem szívesen hagylak itt... de Martin a barátom... és segítenem kell rajta.

Hirtelen abbahagyta a beszédet, mert gyerekesnek, nevetségesnek érezte magát.

Vett egy nagy levegőt, megköszönte a

torkát és valamivel határozottabban folytatta:

- El kell mennem Martinért... Lehet, hogy örültség...

de meg kell próbálnom.

- Es ha meghalsz?!

Spaidér nézte egy darabig a lányt, aztán lassan elmosolyodott.

- Vissza fogok jönni... És tudod miért?
- Miért?
- Mert... mert nagyon-nagyon régen nem éreztem olyasmit, mint most... amióta téged megismertelek. Nem tudom, miért van így... de így van. Tudod, én olyan ember vagyok, hogy egy nő láttán vagy dobban bennem valami, vagy nem. És te... hogy is mondjam... szóval érted érdemes visszajönni... Zavartan elhallgatott, mint aki úgy érzi, valami szégyellni-valót vallott be, aztán - talán a kelleténél kissé erőszakosabban - kibontakozott a lány öleléséből, és a dzsiphez lépett. Kiemelte az ülésről az M-16-ost, átvizsgálta, aztán erőteljes mozdulattal csőre töltötte. Ezután felvette a már igencsak megviselt állapotban lévő kommandósdzsekit, összefogta a derekán a hozzá tartozó bőrvövel, és az övön lévő akasztókra csatolta a kukoricagránátokat. Végül felszíjazta a combjára az életfenntartó tör tokját. Egy darabig igazgatta, majd váratlanul kirántotta a fegyvert a tartóból, és előre dőfött. Néhány másodpercig könnyörtelen tekintettel a képzeletbeli ellenfél arcába meredt, majd fújt egy nagyot, a tört visszarakta a tokba, és a nyakában lógó apró bőrzacskóba túrt.
- Tudod - magyarázta közben a lánynak -, ez egy régi indián amulett, de most nem ezért fontos a számomra.
- Hanem?
- Hanem azért, mert ebben mindig van néhány akciótabletta.
- Akciótabletta?
- Igen. Serkentő, élénkítő hatású pasztilla, amit akkor kell bevenni, ha az ember ilyen fáradtan, ilyen elgyötörtten akar harcképes lenni.
- Aha értem. És ez... ez használ?
- Igen. Bár eddig még sosem kellett kipróbálnom a hatását. Nem voltam még ilyen lerobbant állapotban.
Jessica hümmögött, és figyelte, amint Spaidet beveszi a tablettákat. Aztán megszólalt:
- Veled megyek.
- Tessék?
- Veled megyek.
- Nem lehet. Veszélyes.
- Bizonyára. De itt maradni is veszélyes. Mert amíg te távol vagy, rám találhatnak a katonák. És akkor vagy hagyom magam elfogni, vagy megpróbálok elmenekülni. Az első esetben nem sok jót jósolok magamnak, a második esetben pedig itt leszek egyedül a dzsungelben, és nem fogom tudni, hogy merre keresselek. Spaidet elgondolkodott a lány szavain, aztán beleegyezően bólintott.
- Oké. Eljössz velem egészen a telepig, de ott megvársz az autóban. Megegyeztünk?
- Igen.
- Akkor indulás!
Beültek a dzsipbe, Spaidet indította, aztán rákanyarodott a járművel a keskeny ösvényre. Lassan, óvatosan vezetett, igyekezett minél kevesebb gázt adni, hogy ne pörgesse túl hangosan a motort. Nem szerette volna, ha a telepen lévők meghallják, hogy közelednek feléjük. Az út nem tartott sokáig, talán még tíz percet se mentek, amikor az autó befordult az útról a bokrok közé, és megállt.
- Itt vagyunk - súgta Spaidet, és kiszállt. - A térkép szerint innen már legfeljebb háromszáz méterre lehet a telep. A pisztoly megvan?
- Igen - lehelte Jessica, és felemelte a Mausert.
- Csőre van töltve?
- Igen.
- Akkor oké.
Spaidet még egy hosszú búcsúpillantást vetett a lányra, aztán nagyot sóhajtott, majd sarkon fordult, és besiklott a bokrok közé. Nesztelenül, párducként suhant a cél felé, közben

érezte, hogy az akciótabletták kezdenek hatni. A teste enyhén bizsergett, és ez a bizsergés lassan elnyomta az eddig hullámokban rátörő fájdalmat, az izmai egyre frissebben, egyre ruganyosabban mozgatták a végtagjait, a gondolatai letisztultak, lecsupaszodtak. Már csak a feladatot látta maga előtt, semmi mást.

Egy pillanatra megállt, még egyszer ellenőrizte a fegyvereket, aztán - miután mindent rendben talált - bölintott, és folytatta útját.

Három perccel később elérte a telep szélét.

A jókora, ellipszis alakú tisztáson jobboldalt három fából készült barakk, baloldalt pedig egy nagy üvegtetős épület és egy helikopter-leszállópálya helyezkedett el. Spaidér elégedetten konstataálta, hogy ez utóbbi szélén narancssárga gép pihen.

... Nagyszerű! Ezek szerint vagy nem készült el a méreg, vagy még nem indították útnak.

Egy bokor tövébe hasalt és onnan vette szemügyre a megsemmisítendő objektumot.

... Na, lássuk csak! A három barakk közül az első és a második lakóépületnek látszik, a harmadik valami raktárféle, e nagy üvegtetős épület pedig nyilván a kísérletezésre szolgál...

A méregkeverésre!

A gondolatra előntötte a harag, kezei dühösen megszorították a géppisztolyt.

Néhány másodpercig nem is tudott másra

gondolni, csak arra, mi történt volna, ha ezek az aljas szemétládák véghez tudták volna vinni a tervüket. Csatateret látott

maga előtt, halottakat és kiégett harckocsisironcsokat. Lerombolt városokat és gyászoló hozzátartozókat.

Aljas rohadékok! - gondolta, és megdöbbenve hallotta, hogy felindultságában ki is mondja a szavakat. Ez józanítólag hatott rá, egy pillanat alatt visszazökkent a valóságba.

... Nem szabad hibázni, mert nincs más, aki meg tudná akadályozni ezt a szemétséget. Rémképek helyett inkább az épületeket kell tanulmányozni. Mert valamelyikben ott van Martin... és az őrzői. Vajon hányan lehetnek?

Már épp indult volna, hogy közelebbről is megvizsgálja a barakkokat, amikor autózúgás hallatszott, majd a telepre vezető

ösvényen egy Land-Rover tűnt fel. Egyenesen a házak közé

hajtott. Jövetelére a barakkokból és az üvegtetős épületből is

fegyveresek rohantak elő, de nem harci szándékkal, inkább kíváncsian.

- Na, mit intéztél? - kérdezte egyikük, amikor a Rover vezetője kiszállt a kocsiból.

A kérdezett előbb nagy komolyan végigtekintett a körülötte

állókon, aztán váratlanul harsány röhögésben tört ki.

- Si... siker! - gurgulázta. - Ho... holnap itt a... itt a pénz.

A bejelentésre a hallgatóság vad örömmünneplésben tört ki, kiabáltak, röhögtek, egymás vállát csapkodták. Aztán váratlanul elkomorultak, amikor az üvegtetős épület ajtaján Martin lépett ki.

Spaidér elhűlve nézett a barátjára. A vele egyidős, fiatal férfi legalább ötvenévesnek látszott, arca sápadt volt, ráncos és beesett, a szeme körül és az arccsontján ütésnyomok virítottak.

Görnyedten állt, a piszkos, szakadt ujjú, valaha fehér köpeny esetlenül lógott rajta, mutatva, hogy az elmúlt napok alatt sokat fogyott.

A kommandósnak összeszorult a gyomra.

.. Ezek a férgek bizonyára rendszeresen verték.

Persze, hiszen másként nem tudták volna arra kényszeríteni, hogy nekik dolgozzon. Ha halállal fenyegetik, talán ellenáll, de a fizikai fájdalmat sohasem tudta elviselni. És ezek az állatok ezt használták ki.

- Na, mi van doki -vigyorgott Martinra az egyik nagydarab fegyveres -, nem is örül? Nem is örül, hogy ilyen rendes embereket, mint mi, gazdaggá tett?

Martin nem szólt semmit, csak mérhetetlen szomorúsággal, megtörten meredt maga elé.

- Válaszoljon, ha kérdeztem! - üvöltött rá a bandita, és fenyegetően elé lépett. Martin ráemelte a tekintetét, aztán lassan, nyugodt hangon mondtad

- Maga pontosan tudja, mit gondolok. És nehogy azt higgye, hogy félek magától... Már nem... egyiküktől sem... Eddig félttem... félttem az öklüktől, a csizmasarkuktól... a cigarettájuk paraszától..., de már nem. És tudja, miért nem?

Mert pontosan tisztában vagyok vele, hogy maguknak csak addig volt szükségük rám, amíg előállítom ezt a borzalmat. Most már bevallhatom azt is, hogy húztam-halasztottam a dolgot, ahogy csak bírtam, mert abban reménykedtem, hogy az az újságíró, akivel beszéltem...

- Már rég halott az ürge - nyerített fel gúnyosan az egyik fegyveres.

- Lehet... Biztos..., de én mégis reménykedtem, hogy talán valaki,.. talán... talán Fred...

- A nagy szuperkommandós, mi? - nyerített fel újra a fegyveres. - Szarik az magára dokikám. Örül, hogy luk van a seggén, úgy meghajtják a mexikóiak.

- Tehát itt van!? - csillant fel Martin szeme.

- Spaider nem számít - vágott közbe a nagydarab. - Ki fogják nyírni. De maga se reménykedjen, doki. Mert igaza van, tényleg nincs szükségünk magára.

Hirtelen a többiek felé fordult.

- Caggio! Dagers! Sétáltassátok meg a dokit!

- Oké - vigyorgott a két megszólított, és a fegyveréért nyúlt.

- Kést vigyetek, barmok - torkolta le őket a nagydarab.

- Spaider valahol itt van a környéken. Még csak az kéne, hogy a lövésekkel idecsődítsük.

-Oké.

- Meg vigyetek két lapátot is.

- Minek kettő? - röhögött fel a kétszemélyes kivégzőosztag egyik tagja. - Majd ő megássa magának a gödröt. Ő ugyanis jobban...

Szavait nem fejezhette be. A Spaider kezében felugató M-16-os lövedékei kettészakították a koponyáját, és a torzót a közeli barakk falának repítették. A kommandós nem várta meg, amíg a többiek magukhoz térnek a megdöbbenésből, egy hosszú sorozattal lekaszált négy embert, majd amikor látta, hogy a nagydarab berántja Martint az üvegtetős épületbe, a nyílt téren álló fegyveresek közé hajított egy kukoricagránátot.

A következő pillanatban robbanás rázta meg a környéket, vér fröccsent, húscafatok repültek mindenfelé, szanaszéjjel.

Spaider teli tárat csettintett a fegyverbe, és a sikoltva menekülők közül újabb kettőt lőtt le.

Még öten vannak - gondolta, miközben már talpon volt, és rohant az épületek felé. Az egyik barakk ablakán újabb gránátot hajított be, majd amikor a robbanás nyomán egy vértől

lucskos, leszakadt karú, hisztérikusan ordibáló ember rohant

ki az ajtón, beleengedett egy sorozatot. Aztán megperdült, belelőtt a mögötte álló dzsip üzemanyagtankjába, mire a jármű

hatalmas robajjal a levegőbe emelkedett, és óriási máglyaként

zuhant vissza a földre. Spaider tudta, hogy a több méteres tűzoszlop miatt az üvegtetős épületből nem láthatják, így nyugodtan tárat cserélt, és a következő barakkhoz surrant. Itt nem

volt ablak, amin a gránátot bedobhatta volna. Egy pillanatra

megtorpant, aztán úgy, ahogy azt már oly sokszor gyakorolta, berúgta az ajtót. A zár reccsenésével egyidőben előredobta magát, estében mellbelőtte a bejárattal szemközt álló banditát,

majd megpördült a tengelye körül, és a jobb oldali ajtófélfánál

lapuló fejét lőtte szét. Villámgyorsan talpra ugrott, kitepte a

csaknem üres tárat a fegyverből, hogy újat tegyen bele, de ekkor egy jó kétméteres óriás robbant a helyiségbe, kezében hatalmas fejszével. Spaider

szerencséjére félre tudott ugrani a borzasztó erejű csapás elől, így a borotvaéles szerszám csak a faliszekrényt szakította darabokra. De az óriás nyomban újra felemelte a fegyvert, és ismét lesújtott. A kommandós kétségbeesetten a feje fölé kapta az M-16-ost, de az elementális erejű csapás valósággal kitépte a kezéből a géppisztolyt, őt magát pedig hanyatt döntötte. És a szekerce újra a levegőbe emelkedett.

Am ebben a pillanatban lövés dörrent, az óriás teste megrándult, az arca csodálkozóvá vált, aztán lassan szétnyíltak az ujjai, a fejsze koppanva a padlóra zuhant, majd a hatalmas test, mint valami felrobbantott felhőkarcoló, lágyan a földre omlott.

Spaider nyomban, ösztönösen a fegyveréért ugrott, tárat csettintett bele, s csak aztán nézett az ajtó felé. A bejáratnál Jessica állt remegő lábakkal, terpeszállásban, két kézre fogva a füstölgő Mausert. Spaider egy tizedmásodpercig rámeredt, aztán felkiáltott:

- Klassz csaj vagy, de most itt maradsz!

Megragadta a lány karját, belódította a barakkba, ő maga pedig kirohant a házból. Futásban leadott egy rövid sorozatot az üvegtető épület irányába, majd a bejárat felé száguldott. Aztán megtorpant. Mert az ajtón Martin szaladt ki, nyomában a banditával, aki az imént berántotta a házba. Az üldöző, amikor meglátta Spaidert, előbb egy pisztolylövessel leterítette Martint, majd a kommandósra fogta a fegyvert. Spaider a földre vetette magát, és oldalra gurult, közben pedig az egész tárat beleengedte a banditába, akinek a sorozat nyomán szabályosan kettészakadt a felsőteste. A kommandós felpattant, tárat cserélt, aztán vérszomjasán fordult körbe. De senki sem élt már a banditák közül.

- Fre... Fred! - hallatszott elhaló hangon.

- Martin!

Spaider reménykedve ugrott oda eddig halottnak hitt barátjához. Letérdelt mellé, óvatosan a hátára fordította és szemügyre vette a sebeit. Azonnal látta, hogy nincs segítség. Düh és fájdalom öntötte el, legszívesebben feltámasztotta volna a banditákat, hogy aztán saját kezűleg kínozhassa halálra őket. Ahogy Martin szemébe nézett, összeszorult a torka, és alig tudta visszatartani kibuggyanni készülő könnyeit.

- Fred...!

- Igen, Martin...

- Tud... tudtam, hogy... eljössz.

- Kár, hogy nem előbb érkeztem haza Hondurasból...

- I... igen... kár... egy... kicsit... elkéstél...

Spaider nem tudott mit válaszolni. Igen, elkéstett, Ha egy nappal előbb ér ide, akkor talán sikerült volna kiszabadítania Martint.

- Fred...!

- Igen?

- Ugye... meghalok?

A kommandós beharapta a szája szélét, elkeseredve behunyta a szemét, és bólintott.

- Ertem - suttogta Martin, aztán erőtlően Spaider kezéért nyúlt és megszorította. - Fred! Szeretnék... szeretnék kérni... valamit.

- Bármit, Martin.

- A... méreg... már útban van.

- De hát... hogy?

- Mielőtt jöttél... elvitték... helikopterrel

- Arra... szeret... szeretnélek... kérlek akadályozd meg... akadályozd meg... hogy, bevessék... Nem... nem akarok... gyilkos lenni.

- De hogyan Martin?

- Ma délután... kettőre viszik... a Merren... Merrenwood-üzemcsarnokhoz...

- Tudom, hol van. Los Angelesen kívül, San Bernardinóautópálya mentén.

- Igen...

- Megteszem, ami tőlem telik.

- Kösz... a heli... helikopter... azzal... azzal men...
menjetekek... siessetek... siess...

Nem tudta befejezni a mondatot. A teste fájdalmasan megfeszült, megrándult, majd erőtlenül elernyed.

Spaider kétségbeesetten nézte a holttestet, és közben érezte, hogy a könnyei lassan végigperegnek az arcán. Nem szégyellte, fájdalmat, mérhetetlen fájdalmat érzett. És ürességet. Mintha egy részt kiszakítottak volna a lelkéből. Martin az egyik legjobb barátja volt, azon kevesek közé tartozott, akikért Spaider kész volt akár ölni is. ÖLNI!

Hirtelen vérszomjas harag öntötte el. Gyilkolni, rombolni, pusztítani akart, megbüntetni a bűnösöket. Az igazi bűnösöket. Mert ezek, akikkel az imént végzett, csak jelentéktelen pondrók. Az igazi, a valódi gyilkosok otthon, Los Angelesben vannak. És már azt is tudja, hogy hol található rájuk.

Felemelte Martin holttestét a földről, a helikopterhez vitte, és betette a fülkébe. Aztán az őt figyelő Jessicához fordult.

- Ülj be, és várj meg, azonnal jövök.

A lány bólintott, Spaider pedig körbeszaladt a telepen, összeszedett néhányat a halott banditák fegyverei közül. Amikor visszatért a géphez, az M-16-oson kívül még egy rövid

csövű MAC- 10-es géppisztoly, egy Remington karabély és egy 9,03-as Browning revolver is volt nála. Szótlanul beült a pilótaülésre, és indított. Felbúgott a motor, a légcsavar lassan forgásba jött. Spaider matatott egy kicsit a kapcsolók körül, aztán a botkormányral a levegőbe emelte a gépet. Még éppen idejében, mert a következő másodpercben katonák nyomultak a tisztásra, és az ösvényről egy dzsip fordult be a házak közé.

Spaider jól látta az autóban ülő tisztet, egy pillanatra össze is villant a tekintetük. Az egyenruhás gyűlölettel teli arccal nézett rá, odakiáltott a katonáknak, mire azok vadul lőni kezdték a helikoptert. Spaider válaszként éles kanyart vett, majd a gépet egy domb mögé irányította, így kikerült az üldözők látómezejéből.

- És most? - kérdezte Jessica, amikor végre magához tért az ijedtségéből.

- Most? - kérdezett vissza Spaider. - Most elmegyünk

Kerishez a Porschéért.

- És aztán?

- Aztán nagyon meghajtjuk a járgányt.

Chihuahua tartomány,

La Ascensióntól kelétre

Szombat, 10 óra 06 perc

A katonák döbbenetben tébláboltak az épületek közt, látszott az arcukon, hogy csak most ébrednek rá, milyen szerencsésük van, hogy nem sikerült feltartóztatniuk és harcra kényszeríteniük Spaidert.

Festano százados is elég riadtan szemlélte a kommandós által véghezvitt pusztítást. Stanford nyomok után kutatott, hogy megtudja, miért jött a telepre Spaider, és miért végzett az itt lévőkkel, Vergeron pedig azon töprengett, mitévő legyen. Végül úgy döntött, akárhogy is, de a menekülőkhöz kell vágni. Abban biztos volt, hogy Spaider Los Angelesbe igyekszik, mert Hutchinson elejtett mondataiból arra következtetett: valamilyen titokzatos árut is oda várnak, csak azt nem tudta pontosan, hová.

... Mindegy, a lényeg az, hogy Spaider előtt érjen Los Angelesbe. Ott azután értesíti Borckmann meg Hutchinson, és valahogy csak elkapják ezt a szarházt, mielőtt még belesüllyedne a levesükbe.

Nem kis tétéről volt szó, hiszen Borckmann, Hutchinsonon

keresztül ötvenezer dollárt ígért Vergeronnak, ha sikerül elintéznie Spaidert.

És Vergeron nagyon meg akarta szerezni ezt

a pénzt.

Odalépett a századoshoz, és figyelmeztetőleg megköszörülte a torkát.

- Óhajt valamit? - nézett rá Festano felrezenve a szemlélődésből.
- Igen, százados úr. Biztos vagyok benne, hogy a fickó vissza akar jutni Los Angelesbe, és szeretnék elé vágni.
- De miért? Nem elég, ha telefonál?
- Nem - rázta a fejét Vergeron - ezt az ügyet én személyesen szeretném elintézni.
- Hm. És mit tehetek önért.
- Egy helikopterre lenne szükségem, amely elvinne engem és a kollégámat a határig. így, ha szerencsénk van, elérnénk az El Pasóból Los Angelesbe induló déli gépet.

23.

- Ertem... és mivel dicséretesnek tartom az állhatatosságát, máris intézkedem.
- Köszönöm, százados úr.
- Hé, egy pillanat! - szólt közbe az éppen akkor odaérő Stanford. - Én is nagyon dicséretesnek tartom Vergeron buzgólkodását, de egyelőre maradunk. Én ugyanis nem hiszem, hogy Fred véletlenül, ötletszerűen jött ide, és puszta szórakozásbői lőtte le ezeket az embereket.
Hirtelen Vergeron felé fordult.
- Te pedig ne akarj helyetted rendezkedni! Majd én eldöntöm, mikor indulunk.
- Ebben tévedsz! - mordult rá ellenségesen Vergeron. Ezennel átveszem a parancsnokságot.

- Igen? És milyen jogon?
Vergeron előhúzta a Morén kapitány által adott felhatalmazást, mely szerint bármikor jogosult átvenni az irányítást, és Stanford orra alá dugta.

Az elhűlve nézte az írást, löfljld dühösen kifakadt.

- Rohadt, tetű banda! Ezek szerint én csak arra kellettem volna, hogy felhajtsam nektek Fredet, és utána...
- Fogd be a szád! - üvöltött rá Vergeron. - Egyszer már így is futni hagytad azt a szarházit! Éppen ezért mostantól kezdve én mondom meg, mit csinálunk.

A századosra nézett, aki meglehetősen furcsán tekingetett hol egyikükre, hol másikukra.

- Százados úr! Kérem, legyen szíves intézkedjen.
Festano bólintott. A dzsiphez sétált, és mondott valamit a hátsó ülésen ülő rádiósnak, aki erre nyomban felvette a fülhallgatót, és a készülékkel kezdett matatni.
Vergeron elégedetten figyelte a jelenetet, közben arra gondolt, hogy még van esélye az ötvézezer dollár megszerzésére.

24.

A helikopter esetlenül bukdácsolva ereszkedett a talajra.
Spaider kikapcsolta a műszereket, megkönnyebbülten felsóhajtott:

- Phü, már azt hittem, gyalog kell visszajönnünk.
Azt már nem tette hozzá, hogy rosszabb esetben akár le is zuhanhattak volna a határőrség lövései következtében. A tűzijáték, amit a tiszteletükre rendeztek, nem volt mindennapi, a géppuskasorozatokon kívül még három hőérzékélő rakétát is utánuk eresztettek, s csak Spaider remek navigálásának, na meg a magas hegyeknek köszönhették, hogy nem találták telibe őket. Még így sem volt rózsás a helyzetük, mert az egyik rakéta jó darabot kiszakított a farokrészből, és csak a szerencsén múlt, hogy a kérdéses rész nem tört le. A kommandós tisztában volt vele, hogy ha ez bekövetkezik, menthetetlenül lezuhannak. De ott akkor mégsem szállhatott le, sőt még a lányt is neki kellett nyugtatgatnia, hogy: A, nem vészes a dolog.

Végül, minden nehézség dacára, mégiscsak vissza tudtak jönni - gondolta a férfi, és a gondolat folytatásaként nyomban az előtte álló feladatok tolultak az agyába. Előbb egy pillantást vetett a háta mögé, ahol Martin holtteste pihent, aztán a lányra nézett, végül a Keris viskója melletti ólfélére, amelyben a Porsche állt.

...El kellene temetni Martint..., de nincs rá idő. Most nincs! Hiszen, ha ezzel foglalkozik, akkor nem tudja teljesíteni

a halott utolsó kívánságát, amelyet mellesleg saját magától, mindenféle kérés nélkül is megtenne. Nincs mit tenni, bármilyen kegyetlen dolog is, de néhány órára itt kell hagynia a tetemet ... Es a lány? Vele mi legyen? Hagyja itt őt is? Nem, szegény már teljesen magán kívül van az átélt izgalmaktól... és különben is, mi van, ha nem tud érte visszajönni? Ha ő is meghal... Igaz, akkor Martinért sem tud visszajönni... de a lány még él, és a sokk határán van. Igaz, nem mutatja, de látszik Egyesült Államok, Tucsonból délre Szombat. 10 óra 48 úerc rajta... Még csak az kéne, hogy valami butaságot csináljon... És ha elviszi magával, az nem butaság?... Áh, francba a meditálással, sietni kell!

- Gyerünk, szállj ki! - szólt oda a lánynak, aztán kiugrott a gépből, és a Porschéhoz sietett. Belült, majd amikor Jessica is helyet foglalt mellette, beindította a motort, és elindult az autópályához-vezető nyaktörő szerpentin felé.

25.

Los Angeles, Fullerton Mun reptér

Szombat, 13 óra 07 perc

Amint kiértek a várócsarnokba, Vergeron odaszólt Stanfordnak.

- Várj meg itt, telefonálok Morennek - azzal már be is lépett az egyik üres telefonfülkébe. Behúzta az ajtót, hogy a másik ne hallhassa, mit beszél, felsőtestével eltakarta a gombokat, aztán Hutchinsonék törzshelyét hívta.

- Picky-Vicky bár, tessék - bűgött bele egy női hang a kagylóba.

- Hutchinsont keresem - morogta Vergeron sürgetőleg.

- Sajnos nem tudom adni, nincs itt.

- Akkor valamelyik emberét...

- Egy pillanat.

A kagyló néhány másodpercre elnémult, majd erőszakos férfihang reccsent a vonal túloldalán.

- Itt Viktor.

- Hello, Viktor. Vergeron vagyok.

- Nocsak! Honnan beszélsz?

- A Fullerton reptérről. Most jöttünk vissza Mexikóból.

- És minden oké?

- Nem. Éppen ezért sürgősen beszélnem kell Hutchinsonnal.

- Nem fog menni. Borckmann elvitte Lorrimerrel és

Hyessel együtt. A Mexikóból érkező árut várják.

- A kurva életbe! Értesíteni kell őket, mert Spaidet kicsúszott a katonák gyűrűjéből és ide tart.

- De hát... nem tudunk szólni nekik. A régi elhagyott Merrenwood-üzemcsarnokhoz mentek, és ott nincs telefon.

- De Borckmann kocsijában van.

- Abban igen, de sejtetheted, hogy amikor ilyen sittes ügyeket intéz, sose azt használja.

- Hát mit használ?

- Mit tudom én? Azt hiszed, megdumálják velem, hogy mikor mivel furikázzanak? Túl kis pont vagyok én ahhoz.

- Oké, ne szívd fel magad! Inkább azt mondd meg mikorra várják az árut?

- Úgy két óra körül ér oda, ha minden jól megy.

- Kösz, szia.

Vergeron letette a kagylót, és töprengeni kezdett.

- .. Vajon tudja-e Spaidet, hogy hova érkezik az áru?...

Vajon elmondhatta-e neki valaki?... Igen! Az a Brent. Mert

a fickót nem sikerült kinyírni a telepen lévőeknek, legalábbis

erre utal, hogy nemtalálták meg a hulláját... Bár az is lehet,

hogy elástákT De Spaidet mégis tudja valahonnan a szállítmány érkezési helyét!

Ugyanis az őt üldöző katonák a telepről

hallatszod lövöldözés zajára azonnal odasiettek, és mégsem

sikerült elkapniuk a fickót, mert az addigra már felszállt a helikopterrel ...

Az utolsó lövés eldördülése és a gép felszállása

között csupán másfél perc telt el, ami arra utal, hogy Spaidert rettenetesen sietett. Erre pedig - lévén, hogy a telep felé igyekvő katonákat nem láthatta - csak akkor lehetett oka, ha tudta, hogy a szállítmány, amelyet keres, már elindult, és hamarosan meg fog érkezni a rendeltetési helyére... Igen, Spaidert tudja, hogy hová, és mikor érkezik meg az áru. Éppen ezért meg kell előzni!... Vajon sikerülhet-e? Igen, sikerülhet ... Mert Spaidert akárhogy igyekszik is, leghamarabb kettő körül érkezik meg az üzemcsarnokhoz... És ő?... Ő is... Mindegy, akkor is meg kell próbálni. Még hozzá úgy, hogy le kell inteni egy járőrökcsit, és azzal odasüvíteni...

- Na, mi van? - hajolt be a fülkeajtón Stanford, megzavarva a tervezgetést.

- Morén azt mondta - hazudta kapásból Vergeron -, hogy Spaidert a régi Merrenwood-üzemcsarnokhoz tart.

- Honnan tudja?

- Fogalmam sincs, nem is kérdeztem tőle. A lényeg az, hogy az igen tisztelt barátod ötven perc múlva oda fog érni, és nyilván megint gyilkolni akar.

- És mit mondott még Morén?

- Azt, hogy siessünk oda, ahogy csak bírunk.

- Akkor mit ácsorogsz?! - kiáltott fel kétségbeesetten Stanford, és már rohant is a kijárat felé. 1

Vergeron elégedetten eredt a nyomába. Közben arra gondolt, hogy milyen megdöbbentő lesz majd Stanford számára, ha megtudja, hogy a saját kivégzésére igyekezett. Mert teljesen világos volt a számára, hogy ilyen előzmények után sem Stanford, sem a megállítandó járőrökcsiben ülők nem maradhatnak életben. Az utcára érve szinte azonnal sikerült egy különösebb cél nélkül cirkáló rendőrautót megállítaniuk, és nemsokára már a Riverside-sztrádán száguldottak.

Vergeron kényelmesen hátradőlt az ülésen, megigazította az öltönyét, közben észrevétlenül kitapintotta a hónaljtokjában lapuló 32-est. Igaz, szívesebben hozott volna magával komolyabb pisztolyt, de az már erősen kidomborította volna a zakóját, így kénytelen volt ezzel beégni.

...Sebaj. Hutchinsonéknál biztos van mindenféle stukker... Meg aztán amúgy sem lesz nagy lövöldözés, rajtaütésszerűen kinyírják Stanfordinak meg a két rendőrt, és Spaidert már lesben állva, felkészülve várják.

Stanford közben a két mindinkább idegessé váló rendőrt nyugtatgatta, mondván, hogy semmi bajuk nem lesz a körzetük elhagyásából, ő, Stanford hadnagy vállal minden felelősséget.

Nyugodtan vállalhatod is a felelősséget - gúnyolódott magában Vergeron. - Úgysem tudják számon kérni rajtad.

A percek teltek, a járőrökcsi repült a cél felé, végül nem sokkal két óra után felbukkant előttük az üzemcsarnokhoz vezető földút. Amint ráfordultak, hatalmas porfelhő támadt mögöttük. Vergeron nem is bánta, hogy Borckmannék már százötven méter távolságból meglátják őket.

...Legalább felkészülhetnek a jöveteleikre. Lőni úgysem fognak rájuk, mert Borckmann okos ember, és tudja, ha csupán egyetlen járőrökcsi száguld feléjük, akkor az nem rajtaütési szándékkal érkezett.

Jóslata bevált, sértetlenül robogtak az üzemcsarnokba. Stanford csak ekkor fogott gyanút, hisz csak ekkor látta meg a bent álló két személyautót, a fehér mikrobuszt és a tucatnyi fegyverest. De cselekedni már nem volt ideje.

- Fék! - ordított rá Vergeron a volánnál ülőre, majd amint az autó megállt, kiugrott, előrántotta a pisztolyát, és gyors egymásutánban két golyót eresztett Stanfordinak. Aztán az egyenruhások felé kapta a fegyver csövét. A rendőrök, felocsúdva a meglepetésből, és ráébredve a valós helyzetre, előkapták colijaikat, s kivetődtek a kocsiból.

Rosszul tették. Borckmann és a mellette álló férfi intésére kelepelni kezdtek az eddig hallgató géppisztolyok, és a felcsattanó sorozatok egy pillanat alatt végeztek velük.

Még el sem halt az utolsó lövés visszhangja, amikor Vergeron már Borckmann előtt állt és izgatottan hadarta:

- Nagy baj van, Mr. Borckmann. Ez a tetű Spaidler odaát kinyírt egy csomó embert, aztán helikopterrel meglépett a katonák elől, és most feltehetőleg ide tart. Azért jöttem, hogy figyelmeztessem a veszélyre, és... Hirtelen rosszat sejtve hátrafordult, aztán egy hatalmas ugrással a mikrobusz mögé vetette magát. A fegyveresek elképedve bámultak rá, és csak akkor értették meg az akrobatamutatvány célját, amikor a kintről eddig egészen halkán hallatszó bugás váratlanul felerősödött, majd a bejárat előtt kavargó porfelhőből egy Porsche robbant be a csarnokba.

Jessica a volánnál ült, Spaidler pedig egészen furcsa pózban, egyik lábát az ülés melléa-ffiasikat pedig a nyitott ajtó leengedett ablakkeretébe feszítve állt, bal kezében az M-16-os, jobbójában pedig a MAC-10-es meredezett. Mire a fegyveresek felocsúdhattak volna, a kommandós kezében felugattak a géppisztolyok, kegyetlenül lekaszálván az eléjük kerülőket. Aztán az autó lefékezett, Jessica lebukott az ülés aljára, a férfi pedig beugrott egy rozsdásodó tanonca mögé, és folytatta a tüzelést. A banditák rettegve rohantak az autók fedezékébe, nem törődve halott és jajgatva vonagló társaikkal. Spaidler előbb könyörtelenül lelőtte a sebesülteket, majd az autók közé hajított egy kukoricagránátot, és amíg az ott lapulók sikoltozva szétszaladtak, sebtében tárat cserélt a géppisztolyban. Aztán mégsem azokkal lőtt, hanem a félelmetes hatóerejű Remington karabéllyal. Az óriási dörrenés szinte megrengette a csarnok

falait, az egyik autó oldala beszakadt, mögüle ordítva szaladt át az eddig ott lapuló bandita a mellette álló jármű fedezékébe. Spaidler újra lőtt, ezúttal egy transzformátorházat talált el, mire a közel két méter magas és másfél méter széles doboz kékes fénnel szétrobbant, és szikraesővel borította be a környéket. Az egyik autó és egy hordó olaj lángra lobbant, így a banditák kénytelenek voltak hátrébb húzódní a közelükből. Spaidler pedig tovább folytatta a rombolást, hol gránátot dobott, hol a karabéllyal lőtt, hol pedig a géppisztollyal adott le egy-egy sorozatot. Lassan az egész csarnok szikrázó, lángoló, füstölgő

romhalmazzá vált. Es a kommandós nem pihent amikor az autók körül megszűnt a mozgás, és abbamaradt a tüzelés, teli tárat lökött a MAC-10-esbe és elindult, hogy lekaszabolja az esetleg még életben maradottakat. A rövid csőű géppiS20iy ide-oda táncolt a kezében, készen arra, hogy bármelyik pna natban tucatnyi lövedéket repítsen az elékerülőbe.

Az egyik autó mögött Borckmannra bukkant.

A bandavezér súlyosan megsebesült a combján és a mellén, de még élt.

Spaidler láttán hisztérikusan felsikoltott, és megpróbálta felvenni a földről az ott heverő revolvert. A kommandós rezzenéstelen arccal beleeresztett egy sorozatot, aztán továbbindult.

Módszeresen, aprólékosan kutatta át a roncsokat és környéküket, de már nem talált több élő. Amikor végzett, visszaindult a Porschéhez.

- Spaidler!

A hang, amely ráreccsent a csarnok túlsó végéből, az autója közeléből jött. A kommandós azonnal lövésre készen fordult hátra, de nyomban le is tett róla, hogy használja a MAC-10-est. A

beszélő ugyanis pajzsként maga előtt tartotta Jessicát. Spaidler arca idegesen megrándult, amint megpillantotta a férfi kezében a pisztolyt, melynek csöve a lány nyakához nyomódott.

- Csak semmi ostobaság Spaidler, mert akkor vége a csajnak!

- Mit akar? - kérdezte a kommandós.

- Dobja el a fegyvert!

- Majd bolond leszek.

- Dobja el vagy kinyírom a csajt!

Spaidler csak ekkor ismerte fel a férfit.

... Mexikóban látta, a vegyianyagboltnál... Ő is katonákkal volt... Jobban mondván Stanforddal, hiszen csak ők ketten

voltak civilben.

- Hol van Stanford? - kérdezte bőszen.

- Ott, ahová maga is kerül, ha nem követi az utasításaimat.

- A kurva anyád!

- Jöjjön közelebb!

Spaider tudta, hogy a másik miért akarja közelebb csalogatni.

... A 32-es, ami nála van, nagyon megbízhatatlan fegyver, még egészen kis távolságból is, nemhogy húsz méterről... De végül is közelebb mehet, hiszen az a féreg sem lőhet, hacsak nem akarja azt kockáztatni, hogy válaszként - akár halálosan megsebesülve - le ne kaszabolja egy sorozattal.

Lassan közelebb ment, de a MAC-10-es csövét mindvégig a férfi felé irányította.

Vergeron megvárta, amíg Spaider tizlépésnyi távolságba ér, aztán megállj parancsolt.

A kommandós megtorpant.

- És most dobja el a fegyvert!

- Eszembe sincs.

- Akkor megölöm a nót.

- Ha megteszi maga is meghal.

- Nekem már úgy is mindegy, ha elkapnak úgyis kinyírnak.

Spaider előbb a férfira nézett, aztán Jessicára. A lány halálra váltan, könnyörögve nézett vissza rá.

Nem szabad eldobni a fegyvert - gondolta a kommandós.

- Merlakkor ez a rohadék előbb lelövi őt, aztán végez a lánnyal is. Az egyetlen esély a túlélésre, ha nem adja ki a kezéből a géppisztolyt.

- Dobja el a fegyvert!

-- Jem.

- Akkor kilyukasztom a kiscsaj koponyáját!

- És, ha eldobom?

- Akkor villámgyorsan eltűnök innen.

Hazudik! - ordította egy hang a kommandós, agyában. Csak arra vár, hogy eldobd a géppisztolyt!

- És mi a biztosíték arra, hogy ha kiadom a kezemből a fegyvert, nem lő le mindkettőnket?

- Miért tenném? Engem úgyis körözni fognak, függetlenül attól, hogy lelövöm-e inagukat vagy sem. Akkor viszont miért vállalnék el két felesleges gyilkosságot.

Ez az érv meggyőzően hangzott. Annál is inkább, hiszen

Spaider nem tudhatta, hogy Vergeron számára ők az utolsó terhelő tanúk, akik esetleg ellene vallhatnának.

- Na, mi lesz? Eldobja a fegyvert, vagy kinyírjam a csajt?

Ne dobd el! - üvöltött Spaider agyában a vészjelző. - Ne dobd el, mert be akar csapni! Át akar verni! ÁT AKAR

VERNI!

...Puff!

Spaider csodálkozva látta, hogy a kezei elengedték a MAC-10-est.

Vergeron csak erre várt, egy mozdulattal a földre lökte Jessicát, aztán diadalittas vigyorral célzásra emelte a 32-est.

- Nem hittem, hogy ilyen barom vagy - gúnyolódott. Egy ilyen szerelmes barom.

Mindent megúsztal, mindenkit

kinyírtál, aki szembeszegült veled... és akkor egy ilyen kis

kurva miatt hagyod magad átvágni. Hát mit képzelsz, futni

hagylak benneteket? Mikor már olyan szépen elterveztem,

hogy mit fogok válaszolni, ha majd megkérdezik tőlem, mi

volt ez az egész?

Spaider egykedvűen hallgatta a másikat, hisz már a fegyver

eldobásának pillanatában tudta, hogy hibázott. És azt is tudta,

hogy ez a rohadék beváltja fenyegetését, és neki végig kell néznie, amint a nőt, akibe örülten belebolondult, a szeme láttára

ölik meg... Igen, hülye volt, és erre nincs mentség. Nem is

lehet.

Közben Vergeron befejezte a mocskolódást, és két kézre fogta a pisztolyt, hogy biztosabban célozhasson.

Az eldördülő lövés szétszakította a csendet, megremegtette a dobhártyákat.

Jessica tágra nyílt szemmel, hitetlenkedve meredt előbb Vergeronra, majd Spaiderre. A két férfi egy röpke másodpercig némán, mozdulatlanul állt egymással szemben, aztán a halálos sebet kapott előbb térdre zuhant, majd arccal előre a földre bukott.

A lány hosszú ideig csak bámulta a halottat, aztán hebegni kezdett.

- Mi... mi ez... az egész?

De a kérdezett nem törődött vele, a rendőrautóhoz rohant, és kiemelte belőle az addig halottnak hitt Stanfordot.

A hadnagy meglehetősen rossz bőrben volt, az arcán fájdalmas vonás feszült, zakóján vérfoltok éktelenkedtek. De élt, és a fölé hajló számára ez most mindennél fontosabb volt. Sietve kigombolta a sebesült zakóját és ingét, aztán kikapta a járőrökocsiból a mentődobozt és nekiállt, hogy bekötözze a sebeket.

Közben biztatólag mondta:

- Minden rendben lesz Péter. Minden.

Stanford bágyadtan elmosolyodott, a szeme - ha csak résnyire is - kinyílt.

- Épp jókor jöttél - suttogta. - Nem volt ideje megnézni... hogy tényleg kinyírt-e... A marhája. Ráadásul... egy zsebpisztollyal akart megölni... I., Idenézz! - és erőtlenül felemelte a kezében lévő Walthert, amellyel az imént lőtt. Ez az igazi stukker... nem az a... szar.

Spaider elvigyorodott, és bólogatni kezdett.

- Igazad van, Péter. Az ember vagy ágyúval járjon, vagy sehogy.

26.

Los Angeles

Vasárnap, 10 óra 37 perc

Halló, tessék.

Szia Miké, Fred vagyok.

--Na végre, hogy felhívsz, már két napja, hogy Tonyval visszajöttünk Hongkongból, és azóta hiába hívogatlak, senki sem veszt fel a telefont.

- Tudod, sok dolgom volt.

- Na, de ennyi?! Ha, jól saccolok ennyi dolog mellett már az összes Los Angeles-i férj téged üldöz csőre töltött stukkerrel

- A, nem ilyesmiről van szó. Egyébként is, ezen a téren az utóbbi időben megkomolyodtam.

- - Jézusom! Szörnyen nézhetsz ki. Szedsz valami gyógyszert?

- Ne marhászkodj, ez most nem vicc!

- Úristen! Annál rosszabb. Ne mozdulj sehova, mondd meg hol vagy, érted megyek!

- Áh, Miké, legyél már egy kicsit komoly!

- Csak nem képzeled, hogy ilyen súlyos helyzetben van kedvem viccelődni?

- Miké, én megnősülök.

- Jaj! Várj, megkapaszkodók az asztal szélében... Jó, most már mondhatod.

- Mondom, megnősülök.

- Uramatyám.

- Bizony! De ezenkívül más híreim is vannak...

- Képzelem.

- ..Csak azokat inkább személyesen mondom el.

- Oké, jobb is lesz, ha többen leszünk, mert úgy jobban bírjuk a gyűrődést.

- Ma délután otthon vagy?

- Nem, Tonymál leszek, gyere oda te is- Oké, akkor négyre Tonymál.

- Jó majd szólík neki. Tudod, ő olyan gyenge, ,0bD ha kí méletesen készítem fel.

- Áh, nem lehet veled beszélni.
- Érdekes, a barátnőm is ezt mondja.
- Melyik?
- Tudod, az a szőke, rövid hajú... meg a másik az a kis sportos. Meg Sandy is. Meg... áh, tudod mit? Ha érdekel, akkor délután elsorolom őket.
- Oké, Miké, akkor négykor Tonymál.
- Várni fogunk Fred... Mert azért... azért hiányoztál már.
- Ti is nekem Miké.
- Akkor... viszontlátásra.
- Viszontlátásra.
Spaider letette a kagylót, elmosolyodott, és fejcsóválva mondta Jessicának:
- Ez a Miké nem komolyodik meg soha.
Néhány pillanatig még mosolygott, aztán elgondolkozva hozzátette: - Hál istennek.

legújabb könyve igazi, hamisítatlan kommandósregény. Főhősére, Fred Spaiderre nem kisebb feladat vár, mint egy háború kirobbantásának megakadályozása, valamint barátja kiszabadítása egy állig felfegyverzett, könyörtelen bűnszövetkezet karmaiból. Segítséget nem kérhet és nem várhat senkitől, hiszen a hatóságok és a bűnözők egyaránt vadásznak rá.
Vajon mennyi esélye lehet egyetlen embernek a rendőrséggel, a katonasággal, a különféle antiterrorista csoportokkal és a maffiával szemben?
118,-